

Chân Tình

Bích Quỳnh

Bây giờ là mùa hè. Phố biển Vũng Tàu dù không phải là ngày nghỉ vẫn đông nghịt khách.

Chiều rồi ấy vậy mà con nắng vẫn chói chang không nhạt bớt. Nước biển mang sắc màu của mây trời, đáng đáp như một cô gái xuân thì quyến rũ một cách kỳ lạ.

Hải triều đang lên, nước dâng cao tận bờ cát, sóng biển như những chàng trai mạnh mẽ hùng hực sức sống cuộn cuộn vỗ vào bờ tung bọt trắng xóa.

Trên một mô cát phẳng một toán hơn mười chàng trai trẻ đang chia thành hai phe đánh bóng chuyền qua lại rất vui vẻ.

Cách chỗ họ không xa là một vòng tròn được kết nối bằng những chiếc ghế bô, đặt giữa là một chiếc bàn đầy ăm ắp rượu bia và thức ăn, có cả một chiếc máy cát-xét xách tay đang phát một bài vui nhộn của nhóm được đang yêu thích: “The Bell”.

Khi trò chơi đánh bóng không còn hứng thú nữa thì các chàng trai đánh luôn quả bóng tròn ra biển, rồi ầm ầm lao vào biển vẫy vùng như những con cá kình làm biển sôi động cả lên.

Lát sau có một chàng trai tách rời đám đông bước ra, vừa đi vừa nói:

- Tụi bây tắm đi, tao vào trong nghỉ một chút.

- Minh Quân, tao đi với mày.

Cái anh chàng điển trai có mái tóc đỉnh đầy ấn tượng kia chẳng ai khác chính là Minh Quân – “cậu ấm” trong một gia đình giàu sang quyền thế ở Sài Gòn. Còn anh chàng ốm tong teo đang chạy theo Minh Quân có biệt danh là Hưng “còi”. Trong số bạn bè được “bảo hộ” dưới tay Minh Quân thì Hưng “còi” chính là cánh tay đắc lực nhất của Minh Quân trên mọi lĩnh vực. (mèn, “trên mọi lĩnh vực.” thế nào cũng có mời của phái nữ trong đó, hihihi)

- Ngồi đi.

Hưng “còi” chen vào vòng tròn ghế bô kéo dạt một cái mời Minh Quân ngồi rồi hỏi:

- Mày uống gì?

- Bia.

Minh Quân ngã người ra ghế nhắm nghiền mắt. Hưng “còi” mở thùng ướp lấy ra một lon bia lạnh khui sẵn nắp đưa tận tay Minh Quân, rồi hỏi:

- Hút thuốc không?

- Không.

Minh Quân bật dậy uống một hơi bia giải tỏa cơn khát trong cổ họng, mỉm cười nói:

- Giá như tháng nào ba tao cũng đi nước ngoài thì tao cũng sẽ bao tụi bây đi chơi dài dài. (tội cho ông bố quá đi)

Hưng “còi” cũng khui cho mình một lon bia tọt một ngụm rồi ngồi xuống chiếc ghế bô bên cạnh Minh Quân, nói:

- Có muốn nghe câu nói thật lòng của tao không?

- Nói đi.

- Mày hào phóng như vậy tiền kho cũng không chịu nổi đâu. (nói nghe chí lý ghê) Nghe danh mày vùng tiền như nước, tụi nó bu theo mày càng lúc càng đông, mày không thấy hoảng hồn sao? Dù gì cũng là bạn chí cốt với nhau, tao không thể không nóiNhững ngày đầu chỉ có tao và mày... giờ thì có cả một “tiểu đội”..... Đi chơi vòng quanh Sài Gòn thôi, tao đã mệt giùm túi tiền của mày rồi. Khi không lần này nổi hứng bao cả bọn đi Vũng Tàu....Thứ gì mày cũng bao, bao, bao.....cứ như vậy hoài sớm muộn gì mày cũng trở thành đũa con phá sản thôi.

Minh Quân phì cười với tay sang đâm vào một bên vai Hưng “còi”:

- Mày xót của giùm tao đó à? Cảm ơn ý tốt của mày. Nhưng mày nghĩ lại xem.... lần đó ở nhà hàng cũng có mặt mày mà.....tao cá cược thắng Toàn “béo” chinh phục được con nhỏ đẹp như tiên sa đêm ấy....tao sẽ bao cả bọn đi Vũng Tàu chơi. Ai ngờ cái thằng béo trực béo tròn vậy mà con nhỏ cũng chịu. Lời tao đã hứa tao không thực hiện thì bọn thằng Lộc, thằng Toàn “béo” còn coi tao ra gì nữa.

- Cũng tại mày lúc nào cũng muốn chơi trội, lên mặt anh hùng nên ra thế. Hưng “còi” định nói nhưng thôi. Bởi có cái dòng máu giàu sang đang chảy trên người nên Minh Quân mới có cái kiêu xài tiền “bạt

mạng” như vậy. So với mọi người địa vị và tiền bạc Minh Quân ai mà không ham muốn. Cha của Minh Quân là một nhà kinh doanh có tên tuổi. Còn mẹ của Quân là một bà chủ quản lý một trung tâm bán đồ nội thất cao cấp. Thử hỏi, còn ai có được một gia thế hơn Quân nữa? Trong đám bạn bè của Hưng “còi” và Minh Quân không có ai nghèo rớt mồng tơi. Tất cả đều là con nhà giàu khá giả cho đến con nhà giàu sang và chỉ một Minh Quân thì được cho vào bậc ngoại hạng. Tiền bạc của Minh Quân nhiều đến nỗi những thằng phách lối như thằng Lộc, thằng Toàn “béo” còn phải lé mắt chịu xếp re nghe the lệnh Minh Quân. Trong mắt bọn con gái quen biết thì Minh Quân là một “hoàng tử” xài tiền như nước, (vô tiền như nước phải sướng hơn hong hén mấy sis) hào hoa phong nhã, yêu quý bạn bè, rộng lượng với những kẻ ăn mày hay những người tàn tật. Minh Quân là như thế đó.

Vẫn biết rằng mình cũng chỉ là một trong những kẻ ăn theo, nhưng thấy Minh Quân cứ nhận lãnh những “vô nặng” như thế này hoài, Hưng “còi” cảm thấy không an tâm tí nào. Đám bạn và những cuộc đi chơi đã ngốn từ nơi Minh Quân không ít tiền rồi... lại thêm cả chuyến đi bôn bạc này nữa. Minh Quân tiêu pha như vậy mà cha mẹ cho tiền thì mới là chuyện lạ chứ... Còn ngược lại, nếu Minh Quân “đánh cắp” thì rõ là lớn chuyện và lúc đó bề ra thì sao tránh khỏi vạ lây?

Khuyên Minh Quân thì Hưng “còi” thật ngại ngùng, vì chính Hưng cũng xài tiền của Quân, cũng ăn ké của Quân. Nhưng lần này thấy Minh Quân tiêu xài quá mức và sợ hậu quả không hay nên Hưng “còi” dạn dĩ gạt phắt mọi ngại ngùng để cảnh tỉnh thằng bạn thân.

- Đành rằng lời hứa, nhưng mày đâu cần phải hứa cao sang như vậy. Một châu cà phê hay một châu phở sáng cũng được rồi. Cái tật “anh hùng rơm” không bỏ. Tiền của mày tụi nó xài không có biết mỗi đâu. Cả bây, cả lũ, mày cứ “ôm sô” như vậy hoài thì núi cũng lở nghe mày. So với bọn kia thì tao vẫn là người có tấm lòng với mày hơn bọn nó, vì thế mà tao phải nhắc nhở mày. Tiền bạc cha mẹ mình làm ra cực khổ lắm (cái này chân lý à ghen), mày cứ lấy nhiều để xài như vậy có ngày ông bà biết được, tao chắc mày không yên đâu, không chừng còn lớn chuyện. Tao thả cùng mày đi uống cà phê, đi ăn cháo huyệt ở vỉa hè mà vui với nhau hoài hoài. Hoàn toàn không muốn theo mày vào nhà hàng, quán bar hay đi chơi xa kiểu này để rồi mai một mày có bị cha mẹ quở trách hay phạt vạ gì tao cũng không yên.

- Hóa ra mày nghĩ tiền tao có được là “chôm” hay sao?

Minh Quân lại chồm sang đám thêm một cái vào vai Hưng “còi”, mỉm cười:

- Mày cũng đừng nghĩ rằng tao chơi bạn không biết tốt xấu ghen. Mày tốt với tao, chỉ có mày là nghĩa tính với tao, tao cũng biết vậy.

Hai cánh mũi của Hưng “còi” phập phồng lên, ung ửng đỏ vì xúc động.

Minh Quân nhìn xa xăm rồi nói tiếp:

- Có điều mày chưa hiểu tao. Tao coi vậy mà cô độc lắm..... cô độc ngay trong căn nhà của mình.

- Sao kỳ vậy? Trong nhà không ai ngó tới mày sao? Chắc là bực mày hay quậy phá chứ gì?

- Không phải thế! Tao có một bà chị hợp với tao lắm..... và một người mẹ lúc nào cũng yêu thương chiều chuộng tao. Tiền của tao xài đều là do má tao cho cả. Nói nghe chơi, tao chưa từng biết “chôm” của má tao đồng nào.

Hưng “còi” trợn mắt nghi vấn:

- Má mày cho tiền nhiều thế thật à?

- Thật chứ sao!

- Có bao giờ vừa cho tiền vừa chửi mắng không?

- Không! Chỉ căn dặn không được nói cho ba tao biết.

- Chúng tớ ba mày rất nghiêm.

Nhắc đến ba, Minh Quân thở dài:

- Không chỉ nghiêm mà là rất.... rất nghiêm. Ở nhà.... ba tao là khắc tinh tao đó. Tiếc với tao từng nụ cười, chẳng tao giờ tao nghe được từ ba của tao một lời nói êm dịu nào cả. Những lời nói đầu môi mà ông dành cho tao là: “kẻ vô dụng, thằng hư hỏng”, rồi quát tháo, rồi tự than rằng: “Cha của mày ra đường biết bao người nể phục.... còn thằng con thì nghề nghiệp chẳng có, đại học cũng không vào nổi, không ra thể thống gì hết”. Vậy đó, nhiều khi tao xấu hổ về mình quá sức.

Hưng “còi” nhìn Minh Quân rồi buông lời an ủi:

- Có phần chẳng cần gì lo mày ơi. Đừng gì mấy lời nặng nề của ông già mà buồn phiền. Chẳng qua người lớn có chửi, có đánh cũng là muốn cho mình tốt thôi. Mày tâm sự nên tao cũng tâm sự cho mày biết. Má tao thương tao nhưng chửi dữ lắm. Còn ba tao là võ sư mà.... đập cái nào thì vô bệnh viện cái đó. Mày so với tao “chai đời” rồi còn gì.

Hưng “còi” nói xong, chành miệng ra cười, Minh Quân cũng cười theo. Vừa lúc đó điện thoại để trong túi xách của Minh Quân đổ nhạc vang rền. Vẫn là Hưng “còi” nhanh tay mang chiếc điện thoại ra khỏi giỏ trao vào tay Minh Quân. Nhìn số máy hiện trên màn hình biết ngay là ở nhà gọi, Minh Quân liền lên tiếng:

-Alô . Má hả?

-Là chị Bảo Thy đây.

-Có gì không chị?

-Không có, ai thèm gọi cho em. Em đang ở đâu vậy.

-Vũng Tàu!

Tiếng của chị Bảo Thy ở đầu dây kia the thé:

-Cái thằng nhóc này đi chơi xa quá vậy? Thế mà bảo rằng đi Suối Tiên tắm biển Lạc Long Quân gì đó....Em xạo ghê há. Giờ thì nghe đây, má truyền lệnh em về ngay.

-Ba không có ở nhà, nói má cho em chơi thêm một ngày nữa đi.

-Không được! Ba vừa gọi về bảo có việc đột xuất nên về sớm. Sáng mai tám giờ, ba sẽ xuống sân bay.

-Chị không giận chứ?

-Hồng rảnh giận với em. Thu xếp về ngay đi, nghe rõ chưa!

Minh Quân tắt máy điện thoại rồi đầu nhăn nhó:

-Mất hứng thế tron!

Hưng “còi” lên tiếng:

-Ở nhà gọi mày về à?

-Phải! Ba tao sáng mai về tới Sài Gòn nên tao không thể vắng mặt ở nhà được.

Đám bạn của Minh Quân vào tới nơi, mỗi người ngồi vào một ghế bố. Nghe Minh Quân nói, thằng Lộc kêu lên:

-Chơi chưa đã gì hết phải về rồi sao?

Hưng “còi” xen vào:

-Hai ngày rồi còn chưa đã nữa hả?

Minh Quân lắc đầu:

-Tụi bây muốn chơi thì cứ ở lại chơi, tiền khách sạn tao tiếp tục trả cho Nhưng tao thiệt tình là kẹt rồi.

Bốn giờ chiều nay, tao sẽ về Sài Gòn.

Toàn 'béo' đưa bàn tay nung núc thịt vỗ mạnh lên vai Minh Quân, lớn giọng:

- Được rồi! Mày kẹt thì cứ về. Tụi tao ở lại chơi (quả là bạn tốt), chừng nào thấy chán mới về. Còn mày sao hở Hưng? Không có Minh Quân, tao lo cho mày luôn được mà, ở lại hén?

Hưng “còi” trả lời ngay không chút do dự:

-Tao về cùng Minh Quân! Tao đi với nó thì về với nó!

-Thế cũng được! Ít ra, tao không phải cô đơn trên đường về. Thôi nào, đầy đủ rồi thì chúng ta nhập tiệc đi.

Minh Quân vừa dứt lời thì cả bọn lao nhao:

-Nhập tiệc đi! Nhập tiệc đi!

Buổi chiều, Minh Quân và Hưng “còi” từ giả đám bạn trở lại Sài Gòn. Cả hai về đến nơi thì thành phố đã lên đèn.

Chiếc xe du lịch đời mới bóng lộn chở bà Bảo Thoa và ông Minh Hiền dừng ở giữa sân. Từ đằng sau, chiếc mô tô màu bạc do Minh Quân cầm lái chở Bảo Thu cũng vừa queo vào cổng. Nhìn thấy ba má nói cười vui vẻ, vai sánh vai nhau đi vào nhà, Bảo Thy bắt chợt chợt một cái vào hông Minh Quân. Bị cái chợt bất chợt, Minh Quân giật nảy người, tay lái lão đảo. Anh hết hồn gất lên:

-Chị làm gì vậy chứ? Muốn té chết hay sao?

Bảo Thy kề sát tay em trai, nói nhỏ:

-Em có nhìn thấy gì không?

-Không!

Minh Quân thắng xe lại, đá chân chống cái “cạch”, trả lời cộc lốc.

Bảo Thu xuống khỏi xe, giơ tay cốc nhẹ lên đầu em trai, nói:

-Làm gì đồ quạu vậy thằng nhóc. Chị trông về mặt “gió xuân phơi phới” của ba....chị đoán rằng ba đi chuyến này về có chuyện vui ghê lắm.

-Vây cũng đoán!

Minh Quân đẩy kính đeo mắt lên đỉnh đầu, quay nhìn Bảo Thu “dễ” một câu:

-Ê, cái thằng nhóc! Nói ngon sao không giỏi đứng lại?

Bảo Thu tức tối phóng tới tóm Minh Quân, lôi lại quát:

-Nói! Chị đã đụng chạm to lớn gì đến em mà cứ hờ ra là em nói....chị giống như bà cụ. Có bà cụ nào mà xinh đẹp được như chị đây chứ? Nói không ra chị giống “bà cụ” ở chỗ nào, chị chẳng buông tha em đâu.

Nhìn đôi mắt mở to với đôi chân mày dựng ngược của chị, Minh Quân ráng nhịn cười van nài:

-Móng tay của chị bén quá đi, cấu vào thịt em đau quá trời đây nè. Làm ơn buông em ra đi mà!

-Không buông! Nói xong mới buông! Chị giống bà cụ chỗ nào?

-Lắm lắm!

-Thế nào là lắm lắm?

Xem ra lần này thì bà ấy “căng rồi”, Minh Quân nhìn mặc chị, cười khì:

-Thôi mà....em lỡ lời....Em nói chơi. Không có ác ý gì đâu. Biết chị không thích, từ nay em không nói nữa. Xin lỗi rồi mà....chị.

Mấy lời ngon ngọt của Minh Quân khiến Bảo Thy xui ngay:

-Ăn năn rồi thì chị tha....nhưng mai mốt không được lỡ lời nói năng lung tung nữa đó. Một mình chị với em thì không sao...lỡ có mặt bạn trai chị mà em nói như thế thì chẳng phải là bôi lọ vào mặt chị hay sao? Nhớ đó ghen.

-Chị....

Bảo Thy dậm bước đi vội ngừng lại:

-Gì?

Minh Quân nghếch mặt ra:

-Chị nói thật đó chứ....chị mà cũng có bạn trai nữa à?

-Có gì không ổn mà em không tin?

Bảo Thy mỉm cười vênh mặt lên kiêu hãnh:

-Tin hay không tùy em. Nhưng nói cho em biết....bạn trai của chị là một kỹ sư tương lai đấy nhé.

-Nếu thật vậy thì chị có phước quá!

Nghe Minh Quân khen, Bảo Thy cười toe toét. Nhưng không ngờ Minh Quân lại nói:

-Nhưng anh chàng kỹ sư kia thì thật là bất hạnh.

Nụ cười trên môi Bảo Thy vụt tắt. Nàng nhìn sững em trai, giận run cả người:

-Em nghĩ sao mà nói vậy?

-Em không nghĩ sao cả....em lỡ lời nữa rồi.

Cảm nhận được “sơn địa chấn” lần này là dễ sợ lắm đây. Minh Quân co giò phóng chạy. Bảo Thy tức tối, lênh kênh trên đôi giày cao gót cũng ráng đuổi theo la to:

-Cái thằng chết tiệt! Cái thằng đáng ghét! Để rồi xem, sau này đứa con gái nào va vào em thì mới chính là cái đứa bất hạnh đáng thương đó. Đồ sao Chối! Đồ sao Diêm Vương! Cái đồ tiểu quỷ chuyên phá nhà cháy!

“Dữ như thế! Lúc nào cũng dữ như bà chằn. Lại còn keo kiệt thuộc hạng sư tử. Độc tài chẳng thua gì hít-lê Đụng phải một phụ nữ như thế, anh chàng nào cũng đeo chắc cái bảng bất hạnh ở trước ngực”.

Minh Quân nghĩ thầm, chạy thẳng một mạch lên lầu không một lần dám ngoái lại.

Bảo Thy vào đến phòng khách thì đứng khựng lại thở hổn hển. Bà Bảo Thoa hết nhìn thẳng con trai chạy nhanh như con gió, lại nhìn đứa con gái đỏ mặt tía tai trước mắt. “Đúng là giờ trò chẳng lựa lúc”. Bà quay nhìn sắc diện của chồng rồi mới quay lại nhìn Bảo Thy nhăn nhó hỏi:

-Chuyện gì vậy? Con và thằng Quân lại cãi nhau à? Là chị em gì như chó với mèo ấy. Có cái thằng em hay chọc ghẹo....con biết quá rồi còn giận dữ để làm gì.

-Nhưng nó chọc ghẹo con càng lúc càng quá đáng.

Bảo Thy hét lên. Bà Bảo Thoa cố dằn hoà:

-Thôi thôi....nó sợ....nó biết lỗi nên chạy lên phòng trốn con rồi. Hãy tha cho nó đi.

-Mẹ à! Mẹ lúc nào cũng là “tắm lá chắn” cho cái thằng đó....cho nên nó dựa vào mẹ mà tối ngày cứ phá phách, không nghề nghiệp, chẳng ra trò trống gì cả.

Bảo Thy nói một hơi cho hả cơn giận mà không để ý đến sắc mặt đang dần tối sầm của cha nàng. Bà Bảo Thoa thì liên tục lườm con gái. Chừng Bảo Thy bắt gặp ánh mắt của mẹ thì bao nhiêu lời “cấm kỵ” nàng cũng đã tuôn ra hết rồi.

-Bảo Thy.

Giọng ông Minh Hiền sắc lạnh khiến Bảo Thy lo lắng, vì biết chắc rằng những lời “hớ hênh” vừa rồi của nàng sẽ làm nên một “con bão” ngay thôi.

Đạ.

-Nói cho ba biết ngay, trong những ngày ba đi vắng, thằng Minh Quân thế nào? Nó có ra tiệm phụ với má và con không? Nó có tụ tập bè bạn đi chơi không? Có chạy xe lạng lách bị vào đồn cảnh sát và má con phải đi lãnh hay không? Nói tóm lại là nó có ngoan hơn không.....hay vẫn chừng nào tật nấy.

Bảo Thy liếc mắt thật nhanh sang mẹ. Bà Bảo Thoa ra hiệu bằng ánh mắt, ngầm bảo con gái nói tốt vài lời cho Minh Quân. Hiểu được ánh mắt của mẹ, Bảo Thy cố thật bình thản để ba nàng khỏi nghi ngờ:

-Thưa ba....con giận thì la vậy, chứ những ngày ba đi vắng....Minh Quân đã tốt hơn nhiều rồi.

-Nó tốt ra làm sao?

Đạ....nó đến cửa hàng buôn bán phụ con và má...cũng không thấy nó đi chơi.

-Thật như vậy à?

Đạ, thật.

-Sao lúc này con nói khác? Con bảo gì má con là “tắm lá chắn” nên cái thằng đó tối ngày chỉ biết phá phách không ra tích sự gì.

Bảo Thy giật thót cả tim lên. Một lần nữa nàng lại nhìn thấy ánh mắt van cầu nàng hãy bao che cho Minh Quân của mẹ. Dẫu rằng nàng cũng muốn “trả đũa” cái thằng em cho nó bị ba “dần” một trận cho bỏ ghét. Nhưng bản tính nghiêm khắc của ba đâu phải nàng không rõ, nàng càng hiểu rõ mẹ yêu thương chiều chuộng cái thằng Minh Quân ra sao. Rồi ba má sẽ vì cái thằng đó mà cự cãi giận nhau. Thôi thì vì hòa khí gia đình nàng phải nói khác đi vậy là Minh Quân chẳng tốt như nàng nói.

Bảo Thy ngồi thẳng lưng lên lấy hết can đảm nhìn ba, cười rồi nói:

-Ba ơi! Con đã nói rồi.....lúc này là vì con giận Minh Quân nó chọc ghẹo con.....nhưng con cũng hiểu giận thì giận chứ đâu nói sai sự thật được.

Ông Minh Hiền nhìn chằm con gái rồi gật đầu mỉm cười:

-Ba tin con! Cái tính “quân tử” của con thật là giống ba.

Bảo Thy thở phào mừng rỡ. Bà Bảo Thoa nhìn con gái bằng ánh mắt chan chứa yêu thương (ngghi quá, chắc Minh Quân hong phải là con ông..hihihi):

-Được ba khen có một câu mà đỏ ửng mặt mày như thế kia. Má cũng có một câu khen con đây....con gái của má vừa đẹp vừa dễ thương như vậy sau này chắc chắn sẽ gặp được “hoàng tử” tốt bụng.

Minh Quân nãy giờ nấp ở thang lầu nghe tất cả. Chị Bảo Thy không vì “trả thù cá nhân” vẫn bao che cho chàng trước mặt ba, quả thật là khiến lòng Minh Quân dâng đầy sự cảm kích. “Cám ơn chị!”.

Minh Quân nhân cơ hội mọi người vui vẻ liền chạy vào trở xuống phòng đến ngồi sát bên Bảo Thy, ngấm ngĩa một lúc rồi bảo:

-Chẳng phải con tôm, cũng chẳng bị ai luộc mà đỏ ửng thế kia.

-Cái thằng.....

-Em chưa nói hết mà.

Minh Quân cười khì:

-Thật ra, chị mắc cỡ trông càng đẹp đấy.....chị dễ thương....chị đáng yêu....."Bạch mã hoàng tử" chắc là xếp hàng dài dài xung quanh chị.... có đúng không?

“Chị thì giỏi nhất là nịnh bợ. Những lời nịnh bợ thấy ghét”. Minh Quân lầm bầm trong miệng rồi cũng cười tươi mở cái hộp của mình. Một cái đồng hồ vàng làm lóe sáng mắt của Minh Quân. Ông Minh Hiền hỏi:

-Có thích không! Ba đã chọn lựa kiểu mới nhất và trẻ trung nhất cho con đó....Dù gì cái đồng hồ của con cũng cũ rồi, thay cái mới là vừa.

Minh Quân lột ngay cái đồng hồ trong tay ra, đeo cái đồng hồ vàng vào, ngắm nghía một cách thích thú rồi bảo:

-Quá đẹp! Quá hợp với con ba à. Cảm ơn ba.

Ông Minh Hiền nhìn ai nấy đều vui vẻ thì rất đổi hài lòng:

-Cuộc đời của ba thứ nhất là sự nghiệp, thứ hai là gia đình và đều sau cùng ba mong mỏi là các con của ba đều trở thành người thành đạt trong cuộc sống. Bảo Thy theo má con buôn bán thế là coi như có công việc ổn định. Chỉ có Minh Quân là chưa có công việc.....nói đúng hơn là quá ham chơi nên việc gì ba giao cũng viện đủ mọi lý do để khước từ.

Mọi người im thin thít. Kỳ lạ là hôm nay ông Minh Hiền không tỏ ra một chút gì là nóng nảy. Ngược lại, ông rất ôn tồn:

-Ai cũng có một thời tuổi trẻ nông nổi. Nhưng con chơi thế là đủ rồi. Hai mươi bốn tuổi không còn gọi là quá trẻ để có trong tay sự nghiệp, vì thế lần này con phải nghe theo lệnh của bà Sắp tới đây ba và một đối tác sẽ tấn công vào lĩnh vực mới kinh doanh nhà hàng khách sạn. Ba sẽ gởi con đi học quản lý trước, rồi sau đó sẽ giao toàn công việc cho con.

Ông Minh Hiền phấn khởi hoạch định một tương lai sáng lạng cho Minh Quân, rồi quay sang vợ:

-Em thấy anh sắp xếp cho Minh Quân có được không?

-Tốt lắm! Một kế hoạch nghe rất hay!

Bà Bảo Thoa gật gù khen nhìn con trai, ánh mắt triu mến:

-Ba lo lắng cho con đến tận đường tơ kẻ tóc như thế, con phải làm cho tốt để xứng là con trai của ba, có biết không?

Minh Quân cười khỏ sở gãi gãi đầu:

-Con chỉ sợ con làm không được, mất mặt ba thôi.

-“Có chí thì nên”!

Ông Minh Hiền nói lớn:

-Chưa thử làm sao mà biết mình làm không được. Rụt rè, nhút nhát không tin vào bản thân mình, đến chừng nào con mới nên người đây? Đừng quên người giàu nhất thế giới hiện nay cũng từng có một thời niên thiếu nghèo nàn, sống trong khu ổ chuột. Còn con, đầy đủ điều kiện không biết phát huy thì mang vứt cuộc đời đi cho rồi.

-Thôi, thôi!

Bà Bảo Thoa sợ chồng lên cơn nóng giận nên xen vào:

-Nó chỉ sợ làm không được thôi, chứ có nói là không làm đâu. Em nghĩ mọi chuyện nói đến đây là đủ rồi....sau này hãy nói tiếp. Anh về phòng tắm rửa nghỉ ngơi. Chiều nay cả nhà chúng ta sẽ dùng tiệc ở nhà hàng....em đã đặt bàn và đặt cả món ăn mà ba cha con ưa thích rồi.

-Còn trưa nay thì sao hở mẹ?

Nghe Bảo Thy hỏi, bà Bảo Thoa cười:

-Ăn cơm ở nhà chứ sao. Trưa nắng đi ra ngoài đâu có thú vị gì. Thôi nào, giải tán nhé. Em xách hộ hành lý cho anh.

Bà Bảo Thoa xách hộ chồng cái vali nhỏ. Ông Minh Hiền đứng lên nhìn Minh Quân nói rồi mới bước đi:

-Lát nữa dùng cơm, ba sẽ nói chuyện công việc rõ ràng với con hơn.

“Lại công việc!” Minh Quân ngã người ra ghế nhắm nghiền mắt. Bảo Thy phì cười, chồm sang Minh Quân nói khẽ:

-Ê! Cái bộ mặt chán chê của em thật là khó coi đó. Làm việc thôi mà....Biểu đi làm việc chớ có biểu phải đi chết đâu mà thảm hại đến thế? Con trai có sự nghiệp mới oai phong....em có hiểu không?

-Chả hiểu, cũng chả thấy oai phong gì cả. Chỉ thấy sắp chết ngạt vì bị trói buộc thôi.

Bảo Thy lại cười lắc đầu:

-Muốn sự nghiệp cho em, xem ra ba phải lo lắng, vất vả dài dài rồi. Thôi, chị không nói với em nữa....chị phải mang quà tặng quý giá này về phòng đeo thử mới được.

Bảo Thy cầm hộp quà trên tay đứng lên dậm bước đi, liền quay lại:

-Nè, chuyện khi nãy chị ra sức bao che cho em, để em không bị ba chửi mắng, em tính sao đây?

-Coi như nợ chị một món nợ.

Bảo Thy cười hếch cả mũi:

-Nhớ nhé! Khi nào chị cần, chị sẽ đòi đây!

- Được thôi!

Bảo Thy nhanh nhẹn về phòng. Minh Quân chỉ còn lại một mình ngã dài ra ghế, tay giờ cao ngất ngửa chiếc đồng hồ vàng, trong lòng không buồn cũng không vui.

Cũng tại cái vũ trường to lớn gần nhà xảy ra chuyện ẩu đả dẫn chết người mà ông Minh Hiền ban lệnh cấm không cho Bảo Thy và Minh Quân ra khỏi nhà vào buổi tối.

Khi không lại bị cấm cửa, quanh quẩn mãi trong nhà chán ỏi là chán. Những buổi tối bình thường thì không sao, nhưng tối nay là một buổi tối đặc biệt.....Nghĩ mãi vẫn chẳng ra cách để rời khỏi nhà. Bảo Thy càng lúc càng nôn nóng không yên.

Nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ tối sẫm, lại nhìn đồng hồ hôm nay cứ đi nhanh hơn ngày thường, Bảo Thy càng bồn chồn nóng ruột hơn. “Cách nào bây giờ? Cách nào để thoát ra khỏi nhà đây?”.

Bảo Thy cứ như một con thoi cứ thoát qua thoát lại trong phòng. Giữa lúc tưởng chừng như bế tắc thì mắt nàng chạm phải tấm ảnh lồng khung kiếng để trên bàn. Trong ảnh là nàng và thằng nhóc Minh Quân đang bá lấy nhau cười toe toét. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Bảo Thy như thứ ánh sáng cuối đường hầm. Bảo Thy mím chặt môi ra chiều suy nghĩ rồi mở cửa ra khỏi phòng đi sang phòng Minh Quân.

Cửa đóng kín mít, chẳng hiểu cái thằng nhóc đang làm gì ở trong. Bảo Thy khẽ sát tai vào cánh cửa nghe ngóng rồi lên tiếng gọi:

-Minh Quân, Minh Quân, Minh.....

“Cách”. Cánh cửa mở nhanh đến nỗi chưa gọi hết tên, cả người đang dựa vào cánh cửa nên bị mất đà chúi nhủi vào trong.

Sợ chị té nặng. Minh Quân vội vàng chụp lấy chị, phì cười:

-Chị có sao không? Chị cũng nặng ghê đó chứ.

-Cái thằng này....còn nói nữa! Chị mà té thì cho em ăn đòn đấy.

Bảo Thy hoàn hồn thở hắt ra, bỏ đi vào trong thẳng đến ghé ngồi đưa mắt nhìn quanh quất:

-Em đang làm gì?

-Xem báo chứ biết làm gì nữa. Em mua nhiều báo lắm, chị có muốn xem không?

-Chẳng có tâm trạng để xem báo.

Minh Quân cười khi, ngã người xuống chiếc ghế bành rộng đối diện với Bảo Thy, nhìn sắc mặt chị một hồi mới nói:

-Không có bản lãnh vọt ra ngoài đi chơi với người yêu nên buồn có phải không? Cũng còn may là em chỉ bầu bạn với đám đực rựa thôi.....chứ nếu có người yêu mà gặp cảnh “bế quan” như vậy, thà chết còn sướng hơn.

Bảo Thy biết ngay là Minh Quân trêu chọc mình, tức tối kêu lên:

-Cũng tại cái vũ trường mắc toi ở gần nhà mình gây ra chuyện.....làm mình phải bị vạ lây đó thôi. Nhưng em nói em không có người yêu, chị thật sự thắc mắc đó ghen. Cái bộ vó “đào hoa” sực nức cả vùng của em mà bảo chưa có bạn gái, ai thêm tin.

Một điệu bộ vừa kiêu ngạo vừa đắc ý, Bảo Thy gật gù:

-Khó tin nhưng là thật đấy chị à. Chưa có một đứa con gái nào lọt vào “mắt xanh” em trai của chị cả. Cho dù....mấy nàng cứ lượn lờ.....chen lấn nhau để tranh lấy trái tim em. Vậy đó....chị coi em làm sao để chọn đây? Đứa đẹp thì tánh tình không đẹp. Đứa hiền lành dễ thương thì lại quá xấu. Nhìn mãi chọn mãi đâm ra chán nên em chẳng thèm luôn.

Bảo Thy nghe Minh Quân nói bật cười, lầm bầm trong bụng: “Thằng nhóc con thấy ghét, kén chọn cho dữ. Ta nguyên cho mi sau này đụng phải bà chằn lửa hay “Sư tử Hà Đông” để nó quần thúc cho mi biết. Lúc ấy bà chị này sẽ cười trên sự phờ phạc của mi”.

Thấy chị cứ ngồi ở đó cười hoài, Minh Quân thắc mắc:

-Có gì vui lắm sao chị cười hoài vậy?

-Chị cười em kén quá. Con trai gì mà kén quá thế. Nhưng không sao, sớm muộn gì em cũng gặp được người vừa ý thôi. Em trai của chị vừa đẹp trai lại là con nhà giàu....lo gì không chọn lựa được người kia chứ, phải không?

-Đương nhiên rồi!

Minh Quân lại cười:

-Nhưng chị không cần vòng vo nữa. Tìm em có việc gì, nói việc nói thẳng ra đi.

Bảo Thy nhìn Bảo Thy nói ngắn gọn:

-Đòi nợ!

-Em biết! Em còn nợ chị một món nợ và chị muốn em trả hôm nay, có phải không?

-Phải!

-Giúp chị ra ngoài gặp người yêu, có đúng không?

“Ôi! Sao chuyện gì nó cũng đoán ra cả vậy”. Bảo Thy gườm gườm:

-Em đoán ra được rồi thì chị không giấu em nữa. Hôm nay là sinh nhật của bạn trai chị, chị là khách mời duy nhất, nếu chị không đến thì còn gì để nói nữa. Khổ nỗi chị sợ ba....chị không dám tự ý ra khỏi nhà...cũng không thể ngồi ở nhà. Hãy giúp chị đi Minh Quân.

Minh Quân chỗi tay dưới cằm nghĩ ngợi một lúc rồi bảo:

-Chị dám uống “thuốc liều” không?

-Nghĩa là sao?

-Là liều đi đại đó. Cũng hên là tối nay ba đi dự chiêu đãi, nhưng mình làm sao biết ba sẽ trở về vào lúc nào. Má thì không vấn đề gì rồi.....nhưng sẽ là vấn đề nếu như em và chị về sau ba.....rắc rối to đấy.

-Rắc rối gì cũng chịu.....cho dù tối nay có bị ba đánh đòn, chị cũng cam lòng.

- Được rồi!

Bảo Thy nhìn chị mỉm cười:

-Có vẻ như tình yêu làm cho chị “dũng cảm, gan dạ” hẳn lên. Chị đã có “đủ gan” rồi thì em giúp chị thôi. Cho dù có bị đòn cũng không kêu than.

-Ừm....nhất định không rên la dù là một tiếng.

-Vậy còn chờ gì nữa..... đi thôi!

Hai chị em như con sóc nhỏ cuốn nhanh từ trên lầu xuống phòng khách.

Sau “một chiêu” tâm sự và vỗ ngọt mẹ, bà Bảo Thoa nhìn hai đứa con hoàn toàn xiêu lòng:

-Má cũng chẳng muốn hai đứa như những con cá ở trong rổ đâu. Để các con vui, má sẽ hòa theo các con lần này.....nhưng nói trước chỉ một lần thôi đó và phải cố gắng về sớm.

Bảo Thy sung sướng ôm chầm lấy mẹ nói như reo:

-Biết ngay là má thương tụi con lắm mà. Nhưng nếu ba về giận dữ quá thì má cứ nói đại là tụi con đi nghe chuyên đề về nhạc Trịnh Công Sơn ở Nhà Văn Hóa, ba nghe thế không nỡ la rầy đâu vì cả nhà ta đều thích nhạc Trịnh mà.

Bà Bảo Thoa cốc nhẹ vào đầu con gái, mắng yêu:

-Con quá lắm.....dám dạy cả mẹ nói dối nữa. Thôi, đi mau mau rồi về sớm. Minh Quân chạy xe cho đằng hoàng nghe con.

-Má yên tâm!

-Tụi con đi ngen má, cảm ơn má!

Bà Bảo Thoa phì cười khoát tay:

- Đi đi! Đứng đây nói hoài ba con về tới thì đừng hòng thoát thân.

Bà Bảo Thoa đi theo hai đứa con đến cửa nhìn cho đến khi chiếc xe của Minh Quân nổ máy chở Bảo Thy đi rồi bà mới quay vào.

Có hai đứa con xinh đẹp đó là niềm kiêu hãnh và là tất cả yêu thương của bậc làm cha mẹ. Trong khi bà Bảo Thoa thương yêu con cái bằng sự nuông chiều và lúc nào cũng bao dung, thì ông Minh Hiền lại yêu thương con bằng kiêu khắt khe, hay la rầy và khuôn phép. Chính vì thế mà giữa cha và con thường xảy ra bất đồng, đôi khi chỉ là những chuyện nhỏ nhặt. Và lúc nào cũng vậy, khi có “dầu sôi lửa bỏng” thì bà Bảo Thoa ra sức “chửi rủa”, ra “sức dung hoà” mới giữ được mọi sự tốt đẹp trong gia đình từ bấy lâu nay.

o O o

Dừng lại trước mặt ngôi nhà bình dị nằm sâu trong một con hẻm ngoằn ngoèo, Minh Quân lên tiếng:

- Đứng rồi phải không chị?

- Đứng rồi!

Bảo Thy xuống khỏi xe, Minh Quân nhanh chóng quay đầu xe lại rồi nói:

-Chín giờ em sẽ quay lại đón chị.

Minh Quân nói mà mắt cứ nhìn chằm chằm vào ngôi nhà bình dị trước mắt. Đọc được ý nghĩ của em trai, Bảo Thy lên tiếng:

-Nhìn cái gì mà nhìn.....người ta tuy nghèo nhưng con cái thì ai cũng được học hành đến nơi đến chốn, tốt nghiệp đại học cả. Anh ấy của chị cũng là một kỹ sư xây dựng tương lai đó.

-Em có nói gì đâu.

-Nhưng ánh mắt của em thì kỳ lắm.....chị đọc được từ mắt của em ý nghĩa của em đó.

-Làm gì có!

Minh Quân cứ chỗi bầy bầy. Vừa khi đó bóng một chàng trai đạo mạo từ trong nhà bước ra ngoài. Trông thấy Bảo Thy, chàng trai lên tiếng gọi:

-Bảo Thy!

-Anh Khang!

-Tới rồi sao không vào nhà?

-Em định vào đây.

Minh Quân xen vào:

-Chị của em chờ anh ra đón đấy.

Bảo Thy mỉm cười lắc đầu:

-Hồng có đâu! Sẵn dịp này để tôi giới thiệu. Đây là Minh Quân, còn đây là anh Hoàng Khang.

Minh Quân vọt miệng liền:

-Rất vui được biết anh Hoàng Khang!

-Còn anh thì hân hạnh được biết Minh Quân! Đã đến rồi hay là cùng vào nhà đi.

-Em vào không được nhưng em hy vọng còn nhiều lần khác cùng anh trò chuyện, uống rượu. Bây giờ thì em phải đi thôi. Thời giờ quý báu lắm, hai người đừng có phí phạm nghen. Em giao cho anh đấy.

Nói rồi, Minh Quân nổ máy xe phóng đi thật nhanh. Hoàng Khang nắm tay Bảo Thy đầy vẻ thắc mắc:

-Minh Quân làm gì mà vội vội vàng vàng thế.....còn bảo thời gian quý báu đừng có phí phạm....anh không hiểu lắm.

Bảo Thy phì cười:

-Rồi em sẽ nói cho anh hiểu.

-Anh chỉ cần hiểu em có vội vội vàng vàng không thôi.

-Có!

-Vậy thì mau lên.

Hoàng Khang kéo tay Bảo Thy, vừa đi nhanh vào nhà vừa nói:

- Đi mà không được sự cho phép của ba, phải không?

-Phải!

-Anh biết ngay mà! Chỉ sợ em không đến....em đến thì anh quá hạnh phúc rồi.....có vội vội vàng vàng mấy cũng không sao.

Đã thật đó! Mấy ngày “cắm cửa” bù lại một đêm....quả thật là đầy đủ.

Minh Quân cho xe rẽ vào một con đường nhỏ vắng người. Từ con đường này đi đến nhà bạn trai của chị Bảo Thy sẽ gần hơn, tất nhiên là tốn ít thời giờ hơn.

Lúc này, từ ở chỗ chị Bảo Thy vù một cái tới nhà Hưng “còi”. Cả hai kéo nhau tới bar “Mái lá Sài Gòn” gặp ngay bọn thằng Lộc, thằng Toàn “béo” đang trở hết tài “anh hùng” chọc phá đám con gái xa lạ nào đó.....chẳng ngờ mấy cô nàng như “ổ kiến lửa” thì nhau cắn tã tời nhóm thằng Lộc thằng Toàn “béo”.

Minh Quân còn nhớ cả, anh cũng nhin cười không nổi trước vẻ mặt sượng trân của Toàn “béo” khi bị mấy nàng tấn công gọi là: “trẻ em béo phì”, rồi thì võ sĩ Sumo, “anh từ Nhật mới sang hả?”, thằng Lộc hay bất cứ đứa nào muốn nhào vô cứu nguy cũng đều bị tã tời manh giáp. Thật là tức cười! Giờ nhớ lại vẫn còn tức cười, Minh Quân một mình cười vang lên.

Mắt nhắm mắt mở, tiếng còi chưa dứt, Minh Quân chợt hốt hoảng khi tay lái của anh chao mang một cái. Rõ ràng là một bên tay cầm vừa móc phải một cái gì làm vang lên một tiếng “toạc”.

Đôi mắt của Minh Quân mở to hơn trong bóng đêm. Liền sau tiếng rách toạc kia là:

-Ầm....rầm....

“Trời ơi”. – Minh Quân điếng người run sợ. “Chết rồi! Không xong rồi! Gây họa rồi!”

-Ê! Dừng lại! Dừng lại! Không được bỏ đi! Dừng lại!

Tiếng con gái the thé vang lên từ phía sau. Minh Quân trong trạng thái hoảng hốt đạp thắng xe thật mạnh nhắm nghiền hai mắt lăm bầm:

- Đại nạn đến nơi rồi! Cầu trời phù hộ cho không có chuyện gì. (mèn, con trai gì mà nhát thế)

-Làm sao không có chuyện gì được.....

Một bàn tay tóm lấy áo Minh Quân, một giọng hằn học, giận dữ tuôn ra một tràng mắng nhiếc không ngừng nghỉ:

-Anh quay lại xem anh đã làm gì nè. Đường rộng thênh thang sao không chạy, mà lại đâm bừa vào người khác chứ? Anh đui hay chợt mà nhìn không rõ đường vậy hả? Tôi đẩy xe đi sát trong lề, vậy mà anh chạy kiêu gì cho tay cầm xe của anh móc rách tay áo của tôi. Rách áo tôi không nói, bởi vì có thể vá lại được. Nhưng điều quan trọng chính là chiếc xe đạp của tôi đã ngã rồi. Xe không hư nhưng thùng bột của tôi thì đổ ập xuống đường hết rồi. Anh có nghe rõ không? Anh quay lại xem tôi có nói dối không? Cả một khúc đường trắng toát hết rồi kìa. Quần áo của tôi cũng nhuộm đầy bột. Anh nhìn tôi thử xem có mắc cười không? Có vui không? Có giống hề không?

Hàng loạt tiếng “không” và Minh Quân lắng nghe không sót một câu nào.

Chỉ có thể thôi sao? Chửi quá nhẹ nhàng có chửi tới sang Minh Quân cũng không sợ? Toàn vẫn có thể gom lại như sau: “Tay áo bị rách. Xe ngã không hư Chỉ tiếc thùng bột đổ trắng đường. Như vậy là không có sao cả! Không có thương tích cũng chẳng hao tổn về người. Vậy thì dễ giải quyết thôi”.

Minh Quân mừng thầm trút đi được gánh nặng trong lòng. Để xem đứa con gái nào mà có tiếng nói như chim oanh hót vậy?

Quên mất lỗi của mình, Minh Quân quay phắt lại. Trong ánh mắt Minh Quân lúc nà là một gương mặt không thể phân định được đẹp hay xấu, vì....lắm lem những đốm trắng. Duy nhất cái có thể nhìn thấy rõ được là đôi mắt mở to đầy sắc giận.

Minh Quân từ từ nhìn xuống....Chiếc áo sơ mi màu đen hay xanh đen gì đó một bên tay áo bị rách toạc trông rất thê thảm. Chiếc quần tây màu sậm cũng bị bột làm cho đổi màu trắng xoá.

Cô ta nghĩ về mình không sai tí nào. Giống thế thật đó. Đột nhiên Minh Quân phì cười. Nụ cười của chàng giây phút này vừa vô thức, vừa vô duyên. Minh Quân buông lời còn vô duyên hơn:

-Trông côđẹp thật đấy!

-Anh nói cái gì?

Cô gái sấn đến Minh Quân, đôi mắt mở to như hai đốm lửa sấn sang thiêu cháy rụi Minh Quân.

Cô gằn lên từng tiếng một:

-Anh tưởng anh là ai mà ung dung ngồi trên xe mĩa mai người ta vậy chứ? Anh có biết nụ cười của anh thấy ghét đến thế nào không? Nếu anh còn chưa xuống xe giải quyết mọi vấn đề cho êm thấm, tôi xin thề là tôi sẽ cho anh ăn bạt tai ngay.

“Trời! Có vẻ như cô ta sẽ cho mình ăn bạt tai thật đấy!”. Minh Quân ngậm miệng riu riu xuống xe đẩy sát vào lề rồi quay sang cô gái:

-Cô muốn tôi làm sao cô mới vừa lòng?

-Anh đến đây!

Tóm lấy áo Minh Quân, cô gái lôi chàng đến chỗ chiếc xe đạp đang nằm chổng cẳng, nói như quát:

- Đỡ chiếc xe của tôi lên!

Minh Quân ngoan ngoãn đỡ và dựng chiếc xe đạp cho ngay ngắn rồi nhỏ nhẹ:

-Xong rồi!

-Làm sao mà xong được.

Cô gái tiếp tục quát:

-Còn thùng bột của tôi nữa chị Cho anh hay, thùng bột này là sinh kế của cả nhà tôi đó.

Minh Quân tròn mắt nhìn bột đổ ra đường trắng xóa, nhìn cái thùng dưới chân cô gái mà không khỏi thắc mắc:

-Thùng bột là sinh kế của gia đình cô thật sao? À! Gia đình của cô bán bột, có phải không?

Cô gái nhìn Minh Quân, cắn nhẹ môi thở hắt ra:

-Rất cuộc vẫn phải nói dài ra anh mới hiểu. Gia đình của tôi nghèo lắm! Má của tôi chuyên nghề bán bánh ít. Thùng bột này bị đổ là kể như nồi cơm của chúng tôi cũn bị đổ đó, anh nghe rõ chưa? Ngày mai lấy bột đâu mà làm bánh ít đây.

-Ý cô muốn...tôi bồi thường?

-Đương nhiên rồi! Anh làm đổ thì phải bồi thường chứ....chẳng lẽ anh có thể hốt tất cả bột dưới đất trả vào thùng cho tôi hay sao?

-Tôi không làm được điều đó!

-Vậy thì phải bồi thường!

Minh Quân mỉm cười rút chiếc khăn trong túi ra trao cho cô gái:

-Được rồi! Cô muốn thưởng bao nhiêu thì tôi sẽ thưởng cho....nhưng cô lau mặt cho sạch trước đã....kẻo tôi nhìn mặt cô, tôi cười cô lại không vui.

Cô gái ngập ngừng không muốn cầm chiếc khăn của Minh Quân. Minh Quân nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô gái, hiểu ngay cô ta đang cảnh giác nên phì cười:

-Khăn không có tẩm thuốc mê đâu đừng có sợ. Tôi chỉ có ý tốt thôi.

Cô gái đưa tay ra nhận lấy chiếc khăn. Để cho cô được tự nhiên. Minh Quân cúi nhặt cái thùng mang đến đặt cạnh chiếc xe đạp của cô gái rồi mới quay lại.

-Trả khăn cho anh, cảm ơn!

Minh Quân nhận lại khăn ngược nhìn cô gái định hỏi xem chàng phải bồi thường cho thùng bột của nàng là bao nhiêu mới hợp lý. Nhưng vừa chạm phải gương mặt đã không có lấm lem của nàng. Minh Quân thoáng sững sờ.

Giai nhân....không, phải gọi là “trên cả giai nhân” mới đúng. Thật không ngờ nàng lại đẹp như vậy. Một nét đẹp hiền dịu, khả ái. Một nét đẹp thanh tú mà xưa nay Minh Quân chưa từng nhìn thấy.

Lớp bột trắng biến mất và nàng đã hiện nguyên hình tiên nữ...mà không, nàng không thể là tiên nữ bởi vì nàng sẽ lập tức bay về trời, để lại cho Minh Quân một nỗi tiếc nuối không nguôi. Không! Nàng không là tiên. Nàng chỉ đẹp như tiên thôi và nàng là một con người hảnh hoi. Một con người biết yêu thương, giận ghét.

Minh Quân ngây người ra ngẩn ngơ xao xuyến, nghĩ ngợi lung tung, tim đập nhanh, bao nhiêu kinh mạch trong người bỗng chốc rối loạn cả lên. “Người đâu mà đẹp quá! Đôi mắt bồ câu đẹp quá!”

Minh Quân như đắm như chìm vào đôi mắt đẹp cho đến khi cô gái kêu lên:

-Làm gì mà trơ người ra vậy? Đừng hồng tính kẻ “chuồn” nhạ Tôi không dễ dàng tha cho anh đâu.

“Người chi mà hết sức đa nghị Trơ người ra một chút cũng bị nghi ngờ. Nếu tôi nó: Tôi chẳng những không chạy, mà sẵn lòng làm tù binh cho cô, làm nô lệ cho cô, làm đầy tớ làm phục dịch cho cô, cô có nhận không chứ?”

Cứ như một người bị trúng “bùa yêu”, ánh mắt của Minh Quân thoáng chốc bỗng long lanh, bỗng như chứa đựng ngàn lời muốn nói, bỗng kỳ lạ nồng nàn làm sao ấy khiến cô gái khó chịu quay mặt đi nơi khác.

Thấy người đẹp bị nhìn đến bối rối, Minh Quân nheo hai mắt mỉm cười.

-Có thể cho tôi biết tên cô, được không?

Minh Quân chẳng thể ngờ cô gái một mực thẳng thắn từ chối yêu cầu của chàng:

-Không được! Tôi không muốn quen biết với anh, cho nên anh không cần biết tên tôi làm gì. Anh chỉ việc bồi thường thùng bột cho tôi là xong.

“Cao ngạo quá rồi!” Minh Quân lầm bầm: “Nhưng tôi lại thích! Giữa đêm nay có bầu trời, có trăng sao làm chứng, tôi nhất định chinh phục người con gái kiêu hãnh này”.

Minh Quân cắn nhẹ môi âm thầm thở thốt rồi quay sang người đẹp giở trò:

-Thú thật với cô, trong túi tôi bây giờ không có tiền.
 -Anh nói sao? Con người của anh sang trọng như vậy, nói không tiền ai mà tin!
 -Nhưng là thật đấy cô à. Tôi vừa đi chơi về tiêu hết tiền rồi.
 -Anh không có tiền hay là không muốn đèn?
 -Cô không tin thì xét người tôi đi.
 Cô gái đẩy về bức tức nói như hét:
 -Tôi không xét! Anh làm sao thì làm nhưng phải đèn tiền thùng bột cho tôi.
 -Vậy thì bao nhiêu?
 -Một trăm ngàn!
 -Chỉ có bấy nhiêu thôi à? Dễ thôi giờ tôi chở cô về nhà lấy tiền đèn cho cô Theo tôi về nhà không chỉ một trăm ngàn, mà năm trăm ngàn tôi cũng đèn cho cô.
 Loại người giàu sang đáng ghét này. Ngờ “có tiền mua tiên cũng được” sao? Gương mặt cô gái đang phẳng lặng như giận dữ. Nàng nhìn như muốn chẻ đôi con người Minh Quân ra rồi nói:
 -Tôi biết, một trăm ngàn đối với những người giàu sang như anh thì không có ra gì. Nhưng đối với một người nghèo như tôi thì một trăm ngàn là cả một gia tài đó. Còn nữa, người nghèo thường rất thanh bạch, rất tự ái, chính vì thế mà một trăm ngàn thì lấy đúng một trăm ngàn, không lấy dư dù là một cắc. (Ở ngoài đời hiếm có đó)
 Minh Quân lúng túng ra mặt. Thế là xong rồi! Bao nhiêu cố gắng này giờ tiêu ra thành mây khói hết. Bây giờ thì khó có thể thân thiện với cô ta được nữa rồi. Ôi! Cũng là những cô gái nhưng khác nhau đến kỳ lạ. Có những cô gái nghe đến tiền thì thích. Có những cô gái một xu cũng không màng. Còn cô gái nhỏ đáng yêu đang làm rung động không chỉ trái tim mà cả con người của Minh Quân thì xem ra đầy gai góc, hiểm trở chẳng phải dễ đến gần, dễ chinh phục. Có điều chỉ ít phút trong cuộc gặp gỡ tình cờ này thôi nhưng sao Minh Quân lại có cảm giác như đã thân quen với nàng từ muôn vạn kiếp trước. Vì nàng quá đẹp (đàn ông ai cũng háo sắc cả, phải hong mí sis), quá ngang bướng, quá thách thức mà Minh Quân đâm ra là một kẻ “thơ thân”, hay thật sự trên thế gian này có cái gọi là: “tiếng sét ái tình”.
 Nhìn vẻ mặt lạnh lùng như băng sơn của cô gái, lại nhìn xuống đồng hồ thấy đã tới giờ hẹn với chị Bảo Thy rồi, Minh Quân nhủ thầm: “Hay thôi.....cứ đèn cho cô ta một trăm ngàn là xong”.
 Mím cười nhìn cô gái, Minh Quân buông lời xin lỗi:
 -Xin lỗi cô! Lời của tôi vô tình thôi mong cô bỏ qua cho.
 Cô gái nhìn Minh Quân nhưng không nói gì. Một lần nữa Minh Quân lại như bị hút hồn bởi đôi mắt đẹp. Thế là Minh Quân lại thay đổi ý định “đèn tiền cho xong chuyện”. Bởi vì nếu đèn tiền rồi anh một đường nàng một ngã, có thể suốt đời cũng không còn cơ hội gặp lại.....vì thế mà không thể.....không thể để cho nàng mất dấu được.
 -Nhà cô ở đâu?
 Nghe hỏi, cô gái mở to mắt nhìn hỏi lại:
 -Hỏi nhà tôi để làm gì?
 “Tên cũng không nói, hỏi nhà cũng không muốn chỉ, xem ra đối với cô gái này phải dữ dần giống như cô ta mới được”.
 Minh Quân gắt lên:
 -Cô làm gì cứ phải dè dặt với tôi hoài vậy chứ? Cô đủ sức giữ tôi mãi không? Nếu không chỉ nhà, tôi bỏ đi luôn thì đừng có trách nhen.
 -Không thấy ai ngang ngược như anh cả. Được rồi! Tôi chỉ nhà cho anh, nhưng không phải sợ anh đâu. Đi hết con đường này, băng qua ngã tư đi thêm độ hai trăm mét nữa gặp ngay con hẻm, hỏi nhà “bà Năm bán bún” thì đưa con nít cũng sẽ chỉ cho anh.
 Minh Quân mím môi gật gù: “Có thể chứ người đẹp”. Rồi hành động thật nhanh, Minh Quân tháo chiếc đồng hồ vàng trên tay dúi mạnh vào tay cô gái:
 -Giữ chiếc đồng hồ này làm tin. Ngày mai, tôi sẽ mang tiền đến nhà cô chuộc lại. Tạm biệt!
 -Ê! Ê.....
 Cô gái còn chưa biết phải nói như thế nào thì Minh Quân đã lên xe phóng đi như bay.
 -Thật phiền phức quá đi! Làm đồ thùng bột của người ta, còn bắt người ta giữ đồng hồ. Thiệt là....Rủi đồng hồ rơi mất, rủi có hư hao gì thì tôi phải đền lại cho anh hay sao? Thiệt là....
 Cô gái nắm chặt chiếc đồng hồ trong tay, bởi vì có bỏ túi áo, hay túi quần đều không cảm thấy yên tâm. Nàng cầu nhàu một mình rồi treo cái thùng lên xe chạy đi về nhà. Lâu lâu, người đi giao bột bận rộn mới

phải khiến nàng đi lấy, vậy mà có chút chuyện cũng làm không xong. Về đến nhà, mẹ nhất định sẽ đổ cho mình cái tội danh “hư!” cho mà xem.

-Bích Tuyền!

Suýt chút thì Bích Tuyền lao luôn vào cái bóng đen cao to đang đứng trước cửa ngõ tối om om nhà nàng rồi. Kịp nhận ra người quen Bích Tuyền kêu lên:

-Vĩnh Thiện! Anh định hù cho người ta vỡ mặt ra hay sao mà lù lù trong bóng tối thế.

-Em giật mình à?

-Còn gì nữa!

Bích Tuyền lau bầu:

-Vừa tức vỡ mặt giờ lại giật mình suýt vỡ mặt. Tối nay có vẻ như là một buổi tối “đại kỵ” của em ấy. Trong tranh tối tranh sáng Vĩnh Thiện vẫn nhìn ra được vẻ mặt bùng thụng của Bích Tuyền, lại thêm giọng nói bức dọc của nàng. Anh mỉm cười nói:

-“Đại kỵ, tiểu kỵ” gì đây cô bé? Em gặp chuyện gì à?

Vĩnh Thiện vừa nói vừa bước đến giành phần đất xe đạp của Bích Tuyền vào trong nhà. Bước vào trong nhà rồi, ánh sáng đầy đủ, Bích Tuyền hiện rõ thân hình như một “chiến binh bại trận”, tả tơi manh giáp, mặt mũi lem luốc. Vĩnh Thiện hốt hoảng dựng xe ngăn Bích Tuyền rồi chau mày hỏi:

-Em làm sao mà ra nông nổi này? Bị đụng xe có phải không? Có sao không? Bà Năm-mẹ của Bích Tuyền-từ nhà sau đi lên, nghe câu được câu mất lại nhìn thấy Bích Tuyền tay áo bị rách, áo quần, mặt mày dơ bẩn thì nhào tới nắm lấy con gái, lo sợ ra mặt:

-Con à! Con bị đụng xe có sao không vậy? Đã bảo đừng đi rồi. Đã bảo để mẹ kêu xích lô chở mẹ đi lấy, con lại không chịu, giờ thì có chuyện rồi thấy chưa. Đền đây ngồi đi! (pg85)

Bà Năm kéo Bích Tuyền đến ghế ngồi lại nói:

-Có đau nhức chỗ nào không con? Có trầy xước gì không? Đừng có sợ cũng đừng có giấu giếm. Nhẹ thì mẹ thoa thuốc, mua thuốc ngoài tiệm về cho con uống. Nặng thì mẹ nhờ Vĩnh Thiện đưa con đến bác sĩ. Sao rồi, con thấy trong người có sao không?

Vĩnh Thiện xen vào:

-Phải rồi! Em có sao không....hoặc thấy trong người như thế nào thì nói ra đi.

-Em không có sao cả. Mẹ à! Con không có sao cả.

Bích Tuyền lắc đầu quầy quậy, hết nhìn mẹ lại nhìn Vĩnh Thiện:

-Mọi người đừng có cuống lên như vậy mà. Ngoài cái tay áo này của con bị rách và cái thùng bột bị tổn thất, con không có bị gì, dù là một vết trầy nhỏ.

-Thật không?

Bà Năm như không tin, hỏi vặn lại rồi ngồi xuống bên cạnh Bích Tuyền xem xét. Chừng không thấy có vết trầy nào trên hai cánh tay con gái, bà mới thấy yên lòng yên dạ.

-Không bị gì thì tốt. Làm mẹ sợ quá trời.

Bà Năm mỉm cười ngược nhìn Vĩnh Thiện:

-Bích Tuyền không sao thật. Con ngồi đi Vĩnh Thiện.

Đạ.

Vĩnh Thiện vừa ngồi xuống, Bích Tuyền đứng bật lên. Nàng đưa chiếc đồng hồ vàng vật cầm thế vào tay mẹ, nói:

-Giữ giùm con chiếc đồng hồ này. Con vào trong thay đồ rồi trở ra kể chuyện cho mọi người nghe.

Nói xong, Bích Tuyền đi nhanh vào trong. Bà Năm nheo mắt nhìn cái đồng hồ trên tay ngẫm nghĩ: “Ở đâu ra thế này?”.

Bà lật tới lật lui cái đồng hồ, thấy ở đâu cũng một màu vàng sáng chói, lòng không khỏi thắc mắc:

“Dường như là vàng thật?”. Cái kiếp nghèo của bà đến đôi bông bằng vàng bé xíu bà cũng không có điều kiện cho Bích Tuyền đeo, thì hôm nay ở đâu con bé rinh về cả cái đồng hồ vàng nặng trịch thế này?

Bà đưa cái đồng hồ ra hỏi Vĩnh Thiện:

-Thiện à! Con tỏ mắt nhìn xem là vật thường thôi, hay là đồ quý giá vậy con?

-Đồ quý giá đó bác à!

-Đồ quý? Làm sao mà Bích Tuyền có được vậy?

-Con cũng không biết!

-Là của người ta thế chân cho con đó.

-“Thế chân”? Con có phải tiệm cầm đồ đâu mà “thế chân”?

Nghe mẹ hỏi Bích Tuyền phì cười. Bây giờ trông nàng sạch sẽ lắm rồi. Bộ đồ mới thay tuy chỉ là một loại vải bông ka-tê rẻ tiền nhưng sắc đẹp của nàng không vì thế mà lu mờ. Trái lại, nàng như hoa sen giữa đầm lầy, thanh khiết và lung linh tỏa sáng.

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên mẹ, Bích Tuyền từ từ thuật lại chuyện rồi nói:

-Con đâu có lấy cái đồng hồ của hần. Hần tự dúi vào tay con rồi bỏ đi. Hần bảo ngày mai sẽ mang tiền tới chuộc.

Hiểu rõ sự tình rồi, bà Năm lắc đầu nhìn con gái:

-Con cũng kỳ lắm. Lỡ rồi thì bỏ đi....sao lại đền người ta một trăm ngàn?

-Thì thùng bột đó gói được một trăm cái bánh....đền một trăm ngàn là phải thôi.

-Nhưng nó đã thành một trăm cái bánh ít đâu? Chưa có nhân, chưa tốn công gói bánh, nấu bánh, chưa tốn công mang bánh đi bán. Đền người ta một trăm ngàn quá lỗ rồi.

-Mẹ Ơi!

Bích Tuyền nghe mẹ tranh luận cặn kẽ với mình thì phụng phịu:

-Không có quá lỗ đâu mà. Nếu con đền hần cả cái áo thì một trăm ngàn làm sao đủ chứ. Vĩnh Thiện, anh nói đi, em đền thế là đúng rồi có phải không?

Anh bạn láng giềng thân thiết Vĩnh Thiện vốn là một “fan” trung thành của Bích Tuyền nên tất nhiên luôn hòa theo nàng, luôn làm đẹp lòng đẹp dạ nàng rồi. Vĩnh Thiện gật đầu:

-Một trăm ngàn không phải là nhiều. Bích Tuyền đền như thế cũng đúng rồi bác à. Nhưng vật của anh ta để lại là vật quý, vì thế mà khi anh ta đến lấy lại đồ....nên có mặt Bích Tuyền để tránh nhầm lẫn phiền phức sau này.

-Bác biết rồi....giữ đồ người ta không khéo thì phiền chứ sao. Thôi, để bác mang vật này đi cất đã, Bích Tuyền à! Con cũng mang nước cho Vĩnh Thiện uống đi chứ. Nãy giờ chưa có nước nôi gì cả.

Bà Năm đi vào, Bích Tuyền dợm đứng lên thì Vĩnh Thiện lên tiếng ngăn cản:

-Anh ở nhà sang không khát nước em khỏi đi lấy....Vả lại, anh phải đi trực liền.

-Gấp gáp như vậy anh còn sang làm gì?

-Sang rủ em đi xem phim!

-Anh vừa bảo đi trực mà!

-Tối may mới xem!

-Phim gì?

-“Xác ướp Ai Cập” phần hai!

-Thật à! Đã có phần hai rồi sao?

-Có rồi!

-Tuyệt quá! Anh nói rồi thì nhớ đó nhen. Em mê bộ phim đó lắm.

-Mê phim hay mê chàng tài tử đẹp trai?

Bích Tuyền mở to hai mắt nhìn như muốn nuốt chữ Vĩnh Thiện rồi cười:

-Cũng đâu có gì quá đáng. Ai cũng có quyền yêu “thần tượng” mà. Nghe đám bạn em kháo ầm lên rằng, sắp tới đây anh chàng đẹp trai đó sẽ sang Việt Nam quay cảnh cho phim “Người Mỹ trầm lặng”. Em nhất định sẽ nhìn tận mắt con người bằng xương bằng thịt đó mới được....vất vả tới đâu cũng chịu.

Vĩnh Thiện phì cười:

-Mê thế cơ à! Có cần anh xếp hàng giữ chỗ giùm em không?

-Không cần đâu! Anh chỉ cần đừng quên tối mai là được rồi. Xem xong bộ phim hay, sau đó phải dốc toàn lực cho kỳ thi tốt nghiệp.

-Chà! Sắp thi rồi ư? Nếu vậy thì sau khi xem phim xong, anh sẽ đãi em một chiều gì thật bổ dưỡng để em “tăng cường sinh lực” mới được.

Bích Tuyền nhìn Vĩnh Thiện mỉm cười:

-Tốt nhất là đãi em một chiều gồm tất cả các loại đậu...bởi vì em nhất định phải đậu...đậu...đậu!

-Thông minh như em, học giỏi như em, cần mẫn như em nhất định sẽ đậu! Anh đoán chắc đấy!

-Anh tin tưởng em mà nói vậy, nhưng em không dám chủ quan...Là thi tốt nghiệp đó, lại là tốt nghiệp đại học, không thể xem thường được. Năm năm đèn sách, mẹ đã nuôi em những năm năm rồi, bàn tay của mẹ gói bánh đến chai, hai chân của mẹ đi bán bánh kiếm lời nuôi em ăn học cũng đã mỏi mòn. Em phải thi đậu rồi sau đó thì đi tìm việc làm để đỡ dần giúp mẹ, trả hiếu cho mẹ.

-Anh hiểu được nỗi lòng của em.

Vĩnh Thiện nghiêm túc:

-Tối mai anh sẽ đưa em đến đường Bùi Thị Xuân ăn một ly chè có tới chín thứ đậu để em an tâm vào cuộc....và anh chỉ có thể động viên em, ủng hộ em như vậy thôi. Còn nữa, chiếc áo sơ mi mà em thích, bị người ta làm rách rồi, anh sẽ mua tặng em chiếc áo khác. Anh nói trước để khi anh mang áo sang không phải bị em đùn đẩy chối từ.

-Vĩnh Thiện à! Em.....

Bích Tuyền định lên tiếng chối từ nhã ý tặng áo mới của Vĩnh Thiện, nhưng nàng chưa kịp nói gì thì anh đã đứng nhanh lên cáo từ:

- Đến giờ anh đi trực rồi. Anh đi nghen!

Vĩnh Thiện đứng lên khỏi ghế nhìn Bích Tuyền, cười:

- Đừng nhìn anh bằng ánh mắt ái ngại đó. Chúng ta thân nhau từ nhỏ, cùng lớn lên bên nhau, anh tặng em chiếc áo đâu có gì lớn lao, phải không nào? Hàm ý của anh là hoàn toàn tốt đẹp và trong sáng. Anh đi nghen!

Bích Tuyền ngậy người ra nhìn Vĩnh Thiện sải từng bước dài mạnh mẽ ra khỏi nhà mà lòng có chút lo nghĩ, những ý nghĩ mông lung rời rạc không định hình. Nàng nghĩ đến thời thơ ấu đầy màu sắc của nàng và Vĩnh Thiện, rồi nàng và Vĩnh Thiện cùng lớn lên từ lúc nào nàng cũng không còn nhớ. Dẫu lớn rồi nhưng nàng và Vĩnh Thiện vẫn quấn quýt nhau như thời còn bé.

Từ khi Vĩnh Thiện đi làm bảo vệ Ở nhà hang, biết anh có tiền lương mỗi tháng, thỉnh thoảng Bích Tuyền cũng vội vĩnh anh, khi thì cóc, ổi, khi thì trái sơ-rì Rồi thỉnh thoảng có phim hay anh cũng nhiệt tình dẫn dắt nàng đi. Duy có lần này, lần đầu tiên anh nói sẽ mua tặng nàng một chiếc áo khiến nàng nghĩ ngợi. Thật tình, nàng không muốn nhận áo nhưng xem ra cũng không có cách nào để chối từ.

-Bích Tuyền!

-Mẹ!

Bích Tuyền quay lại, chợt nàng nhìn thấy ánh mắt hơi lạ kỳ của mẹ:

-Con nghĩ sao về Vĩnh Thiện?

Câu hỏi của mẹ khiến cho Bích Tuyền ngạc nhiên quá đổi.

“Nghĩ sao về Vĩnh Thiện?”. Nghĩ sao ư? Bích Tuyền ngậy người ra nhìn mẹ:

-Sao hôm nay mẹ lại hỏi câu hỏi này? Mẹ có ý gì phải không?

Bà Năm bước tới kéo con gái ngồi xuống bên cạnh. Bà tỉ tê:

-Con không thấy Vĩnh Thiện rất tốt với con sao?

-Con thấy. Con biết Vĩnh Thiện rất tốt với con, nhưng xưa nay vẫn vậy mà. Ngoài tình chòm xóm ra, con và Vĩnh Thiện còn đối đãi nhau như anh em ruột thịt. Tụi con luôn luôn tốt với nhau có gì lạ đâu mẹ.

Bà Năm chép miệng nhìn trân trân con gái.

“Con nhỏ này thật kỳ lạ! Nó tinh bơ như thế kia. Nó không hiểu thật hay giả vờ không hiểu đây?”

Khoảng thời gian gần đây, bà đã nhận thấy tình cảm của Vĩnh Thiện dành cho Bích Tuyền hoàn toàn khác hẳn với thứ tình cảm trước nay rồi.

Quả thật trong lòng bà, nếu như Bích Tuyền chọn Vĩnh Thiện thì bà sẽ vui lắm. Vì Vĩnh Thiện là một chàng trai rất tốt, chỉ có mỗi việc là gia đình nghèo nàn. Nhưng Bích Tuyền của bà cũng là con gái nhà nghèo đó thôi. Nghèo với nghèo thế là tương xứng....cái thật sự đáng nói là đời sống vui vẻ, hạnh phúc dài lâu kia. Chứ còn của cải hay giàu sang....mấy thứ đó là do trời sắp đặt. Trời cho thì phú quý, trời không cho thì cố gắng mấy cũng hoài công.

-Mẹ! Mẹ nghĩ suy gì mà thù cả người ra vậy?

Bà Năm bị Bích Tuyền kéo ra khỏi cơn mơ nghĩ ngợi, vội lắc đầu:

-Mẹ có nghĩ gì đâu.

-Con nói có. Mẹ có nghĩ và con còn đoán được cả ý nghĩ của mẹ nữa kìa. Có phải mẹ nghĩ con và anh Vĩnh Thiện có gì với nhau, phải không? Nếu mẹ nghĩ thế thì con xin thưa với mẹ là giữa con và anh Thiện trước sau như một, là tình anh em không có cong cong queo queo gì đâu.

Bà Năm nhìn con gái thờ ra:

-Nhưng nếu cái thằng ấy nó để lòng thương con thật thì sao?

-Không có đâu! Không thể như vậy được.

-Sao con biết không có? Mà sao lại không thể chứ? Bà già bán bánh ít mắt kém như mẹ cũng còn nhìn thấy được cái thằng đó đã thương con gái của mẹ rồi.

Bị mẹ chiếu tướng, chiếu ngay vào những điều thầm kín mà Bích Tuyền không dám nghĩ tới, đúng hơn là chối từ không nghĩ tới. Một cảm giác giống như bị trói tay trói chân lại bắt phải đối mặt với thứ mà mình không muốn nhìn, Bích Tuyền căng phồng cả người, la lên:

-Mẹ kỳ quá! Sao khi không mẹ lại nói những điều khó nghe như vậy. Con không yêu ai hết! Trước mắt, con không có một tình yêu nào cả. Con luôn tự nhủ với mình: phải tốt nghiệp đại học, phải đi làm và kiếm thật nhiều tiền để cải thiện cuộc sống của mẹ con mình. Tình yêu đối với con giống như một thứ hang xa xỉ mà con không hề nghĩ tới. Vì vậy mà ai dám yêu con....con đập cho người đó chết luôn.

-Luận điệu gì kỳ cục vậy?

-Nhưng là thật đó mẹ à. Mai mốt, mẹ đừng nghĩ ngợi lung tung rồi quấy rầy đầu óc trong sang của con. Thôi, con đi học bài đây, mẹ còn dặn dò gì nữa không?

Bà Năm vuốt tóc con gái rồi khoát tay:

- Đi mà học bài đi. Không khéo lại bảo mẹ làm vẩn đục cái đầu của con.

Bích Tuyền ôm lấy vai mẹ, thì thầm vào tai bà:

-Mẹ tin con đi. Tốt nghiệp xong, con sẽ đi làm ngay để kiếm tiền. Mẹ sắp được an hưởng tuổi già rồi. Mẹ à! Mẹ cũng nghĩ sớm đi nghe mẹ.

-Ừm....

Bà Năm gật đầu. Bích Tuyền đứng lên đi nhanh vào trong. Nhìn theo con gái, bà Năm mỉm cười lắc đầu.

“Con bé hiếu thảo, lúc nào cũng muốn báo hiếu cho mẹ. Cái câu nói: “Mẹ sắp được an hưởng tuổi già rồi” sao mà thương quá, nghe mà mát mẻ cõi lòng, như có dòng suối chảy ngang qua”.

Bà Năm lại nghĩ người ra nghĩ ngợi. Nhưng ở đời này cái gì cũng có định số. Con người tính cỡ nào cũng không qua ông trời tính. Phải nói như vậy là bởi vì bà đã biết bao lần nhìn lại cuộc đời mình. Thuở còn trẻ, bà và chồng bà đã toan tính biết bao nhiêu điều cố vươn tới một cuộc sống hoàn thiện sung túc. Hai vợ chồng nai lưng ra làm, làm không biết mệt mỏi, để rồi ở kiếp sống hiện tại này, bà còn lại gì ngoài một định số đã được sắp sẵn.

Bà không được gì cả! Chồng bà ngã bệnh ngặt nghèo, thế là bao nhiêu tiền dành dụm của bao năm làm lụng chẳng mấy chốc tiêu biến hết. Chồng bà qua đời vào lúc những đồng bạc sau cùng của gia đình cũng vừa hết sạch. Nếu không dừng cảm, không còn đủ lý trí, bà làm sao có thể vững trãi nuôi nấng đứa con gái lúc đó còn rất bé, để cho nó trở thành một thiếu nữ xinh đẹp và sắp tốt nghiệp đại học. Đứa bé ấy chính là Bích Tuyền ngày nay.

Nhắc nhở để nghe xót xa, để nghe lòng man mác buồn chứ ích lợi gì đâu. Phần số của bà không có gì may mắn. Chỉ cầu mong cho phần số của Bích Tuyền tốt đẹp là đủ rồi, là coi như ông trời còn cho bà một chút an ủi sau cùng.

Bà Năm khẽ dụi mắt, dường như có ngấn lệ nào vừa vương trong mắt bà.

Đêm qua, Minh Quân chở Bảo Thy về đến nhà thì đã gần mười giờ đêm. Ngôi biệt thự tĩnh lặng như tờ, phòng khách mở đèn sáng choang. Minh Quân và Bảo Thy rón rén từng bước, tâm trạng hồi hộp không sao kể xiết....

Trong đầu của chị nghĩ và lo như thế nào, Minh Quân không biết. Còn chàng thì tin chắc trong phòng khách hẳn là ba đang ngồi chờ hai đứa con với gương mặt đặng đặng sát khí và cũng có thể với con giận khó lường!

“Lần này thì chết chắc”. Minh Quân nghĩ nhanh như thế.

Sắp bước vào phòng khách, Bảo Thy nắm tay em trai, lôi lại dặn dò:

-Nghe chị nói nè, mọi chuyện chị sẽ chịu hết. Ba có rầy thế nào, em cũng hãy im lặng để mình chị nói thôi, biết chưa? Em và ba là “xung khắc” mà, em xen vào chỉ tổ làm lớn chuyện thêm thôi.

-Biết rồi mà. Vào thôi!

Minh Quân và Bảo Thy lọt vào phòng khách, mỗi người một tâm trạng nặng nề. Thế nhưng không có cơn giận sấm sét nào chờ đón hai người, chỉ có bà Bảo Thoa đang ngồi trên ghế với ánh mắt hiền từ, với nụ cười bao dung.

Nhìn thấy mẹ, lập tức “hòn đá nặng” trong lòng hai chị em rơi nhanh xuống. Bảo Thy và Minh Quân nhìn nhau, mỉm cười với nhau trước một tín hiệu tốt lành. Bảo Thy lại gần bên mẹ trước, Minh Quân dựng chiếc xe sát chân tường rồi đến sau. Bà Bảo Thoa vui vẻ nói:

-Không đáng lo nữa rồi. Hai đứa về phòng đi thôi.

Bảo Thy tròn xoe hai mắt hỏi khẽ:

-Ba chưa về hả má?

-Về rồi.

Minh Quân thè lưỡi rụt vai rồi xen vào:

-Ba hồng hời gì đến tụi con sao?

-Buổi chiều đái tối nay không hiểu vui về gì lắm, mà ba con uống rượu đến say mềm. Chú Đức tài xế phải dìu ông vào nhà chứ không đi nổi nữa. Tuy vậy, khi đã nằm lên giường rồi mà ông vẫn còn hỏi các con đây. Má đành dối ông, nói các con đã ngủ hết rồi. Ba con ậm ừ vài tiếng rồi ngáy to lên. Đêm nay coi như hai đứa gặp may.

Bảo Thy thích chí đâm mạnh vào vai Minh Quân, cười reo lên:

-Ôi, sướng quá! Cám ơn má đã giúp đỡ tụi con. Bây giờ tụi con về phòng đây.

Minh Quân cũng vui không kém, chàng dìu mẹ đứng lên, nói:

-Khuya rồi, má cũng nghỉ ngơi đi. Má thật nhọc lòng với chúng con.

Bà Bảo Thoa cười, tát yêu lên má của Minh Quân:

-Có gì đâu chứ...má là má của các con mà. Nhưng má mong các con hiểu được, ba khát khe như thế cũng chỉ để các con nên người tốt thôi. Má luôn bao che, nhưng đừng vì thế mà trở nên đối nghịch với ba thì má sẽ buồn ghê lắm đó.

-Con thì không có rồi.

Bảo Thy vọt miệng, chỉ vào Minh Quân:

-Cái thằng này hay cãi lời ba nhất này....Làm cho ba luôn cáu giận cũng chỉ có nó.

-Chị....

Minh Quân sững mắt lên. Bà Bảo Thoa lắc đầu, nói:

-Má không nói riêng ai. Má nói chung cả hai đứa. Ba và má chỉ có hai đứa con, tốt nhất là cả hai đều ngoan. Thôi, lên phòng đi!

Bảo Thy đi trước, Minh Quân lễo đẽo theo sau, cần nắn:

-Chị đó, cứ nói xấu em không.

-Chị đâu có nói sai. Chị nói sự thật mà. Em nên sửa mình lại đi.

-Không nói với chị nữa.

Minh Quân vọt lên trước. Bà Bảo Thoa nhìn hai đứa con. Lớn đầu rồi mà cứ như là hai đứa trẻ ấy. Bà mỉm cười rồi quay bước về phòng.

Đêm đó, lần đầu tiên trong đời Minh Quân hiểu như thế nào là “mất ngủ”. Suốt cả đêm, chàng cứ trần trọc, lẩn lộn, dù nhắm tít mắt lại hay mở trừng hai mắt gì, chàng cũng trông thấy rõ mồn một cái tay áo rách, rồi thùng bột đồ làm trắng xoá cả một góc đường, rồi thì gương mặt đẹp như tiên nhưng hết sức kiêu ngạo của cô gái choáng hết tâm trí chàng.

“Mà sao phải như thế? Hồi nào tới giờ có phải mình chưa từng tiếp xúc với con gái đâu. Mình nhất định chinh phục cô ta.....Nhưng chinh phục thì chinh phục đâu cần phải mất ngủ như thế chứ? Cô ta cũng đâu phải bóng ma mà ám mình mãi như thế này. Ngủ đi! Ngủ đi thôi!”.

Một đêm dài biết bao nhiêu. Cái câu “thức đêm mới biết đêm dài” quả là chẳng sai ngoa chút nào. Minh Quân đã tìm đủ mọi cách để ngủ, thế mà mãi đến năm giờ sang chàng mới mỏ mòn ngủ gục. Thiếp đi chưa được bao lâu thì lại bị lay gọi.

-Minh Quân! Minh Quân!

Bà Bảo Thoa phải lay đến ba lần Minh Quân mới động dậy, mắt nhắm mắt mở, lè nhè:

-Vừa ngủ thôi mà....cho ngủ thêm chút nữa đi mà....

-Không được!

Bà Bảo Thoa dựng Minh Quân dậy, nói:

-Hôm khác thì được, nhưng hôm nay thì không được. Sáng nay, ba của con phải đáp máy bay đi Hải Phòng ngay. Má chuẩn bị đồ đưa tiễn ba ra sân bay. Nhiệm vụ của con là hộ tống Bảo Thy đến mở cửa hàng và phụ chị buôn bán cho hàng hoàng. Má đưa tiễn ba con rồi còn phải đi làm vài công việc cho ba nữa. Con mau lên, kéo trễ nải công việc hết. Mau lên!

“Không muốn tỉnh táo cũng không được”. Minh Quân xuống giường với bộ mặt còn ngái ngủ. Chàng vịn vẹo mình vài cái rồi lên tiếng hỏi:

-Má à! Ba đi Hải Phòng làm gì vậy?

-Con nhớ bác Mạnh chứ?

-Thời chiến tranh ba đi học ở ngoài đó, gia đình bác Mạnh đã cứu mạng ba.

-Phải rồi.

Bà Bảo Thoa gật đầu:

-Ba của con là một người rất nặng nghĩa ân. Cụ thân sinh còn lại của bác Mạnh đang hấp hối, vì thế mà ba của con đi ra ngoài đó cùng chia sẻ với bác Mạnh. Ba của con luôn nói với má như một lời nhắc nhở cho chính ông ấy rằng: ngày nào còn sống thì ngày đó ba còn mang ơn gia đình bác Mạnh. Thôi, má xuống sắp xếp cho ba con đây. Con nhớ lời má dặn cả rồi chứ?

Đạ nhớ!

Bà Bảo Thoa lui ra. Sau bữa ăn sang, bà Bảo Thoa đưa chồng ra sân bay. Còn Minh Quân thì cùng Bảo Thy đến mở cửa hàng buôn bán. Trước khi đi, ông Minh Hiền nhìn hai đứa con, căn dặn:

-Ở nhà phải ngoan, nhớ là không được đi chơi đêm. Ba đi vài ngày về, không muốn nghe bất cứ một chuyện gì không hay về các con. Nhất là Minh Quân đó.....hãy thử làm một vài việc cho ba hài lòng về con coi....Đến trường Ngoại Ngữ Quốc Tế đăng ký học đi....Thời gian tới, ba sẽ đưa con ra nước ngoài học khóa quản trị. Có chút vốn tiếng Anh còn đỡ hơn không biết gì.

-Nhất định phải học sao ba?

Ông Minh Hiền nhìn con trai, nghiêm giọng:

-Nhất định phải học, mấy ngày ba đi vắng, Bảo Thy có nhiệm vụ nhắc nhở Minh Quân đi học tiếng Anh.

Đạ, con nhớ rồi.

Ông Minh Hiền đi trước, bà Bảo Thoa nối gót theo sau. Hai người đi chẳng bao lâu thì Minh Quân và Bảo Thy cũng rời nhà đi đến cửa hàng.

Ngồi phía sau xe cho Minh Quân chờ mà Bảo Thy không nhịn được cười. Bị bắt đi học, cái mặt thẳng nhóc méo mó thảm hại cứ như cây đèn bị đứt dây. Xe chạy qua mấy con đường vẫn chẳng nghe em trai nói gì, Bảo Thy từ cười nhỏ thành cười lớn. Tiếng cười của chị chói tai đến mức Minh Quân gào lên:

-Chị cười cái gì chứ? Thấy người ta đâu khổ chị khoái lắm sao mà cười hoài vậy?

-Chị biết....chị cười vào lúc này là vô duyên lắm. Nhưng nhìn mặt em quả là chị không nhịn cười nổi.

-Thì chị cứ cười đi!

Minh Quân lại kêu la:

-Nhưng em thì không còn muốn sống nữa rồi. Bảo em đi học Anh văn chẳng khác nào bắt em đi hái sao trên trời. Lại còn có chuyện em phải ra nước ngoài học hành quản lý gì đó nữa. Lần này thì em chết chắc! Chị cũng biết em học tẹt và em sợ học lắm mà.

-Đừng có mỗi cái thì đem cái việc học tẹt và sợ học của em ra để mà thoái thác. Trên thế gian này bao nhiêu người học thành tài chớ chớ có thấy ai học mà chết bao giờ. Cũng lớn rồi chớ còn nhỏ nhít gì nữa. Tập tành làm việc đi em cưng à, bởi vì cưng là nhân vật duy nhất gánh vác sự nghiệp của ba sau này đó. Chiều nay chị sẽ đi cùng em đến trường ngoại ngữ Quốc Tế để đăng ký học cho em. Ba đã giao nhiệm vụ “giám sát” em cho chị rồi chị không dám sao lãng đâu.

-Khi không lại đi học. Thiệt là chán quá mức!

Minh Quân lầu bầu. Bảo Thy lại cười. Đang chạy ngon trớn, đột nhiên Minh Quân giảm ga xe làm cho chiếc xe khựng lại. Bảo Thy ngơ ngác:

-Chuyện gì thế?

Minh Quân lặng thinh không trả lời, vì bận theo dõi bóng dáng của cô gái mà tối đêm qua chàng đã vô tình “gây thù chuốc oán”. Chính là cô ấy rồi! Chính là người đẹp đem qua rồi!

Minh Quân dừng xe lại để nhìn cho rõ, cho kỹ hơn. Trước cổng trường Đại học Kinh Tế, Bích Tuyền đứng trò chuyện với mấy cô bạn. Nàng vô tư cười nói không hay có kẻ đang nhìn lên mình.

“Con gái học kinh tế, tối ngày cứ đối mặt với mấy con số hèn gì vừa dữ vừa khô khan. Nhưng nói gì thì nói, cô ta có gương mặt dễ thương quá, càng ngày càng thích”.

-Nè! Em làm gì vậy chứ! Đang chạy khi không dừng xe lại. Xe bị hư hay sao?

-Xe không hư! Chị làm ơn đừng đập lên vai em nữa đau lắm.

Bảo Thy chẳng những không dừng tay, mà còn đập thêm cho Minh Quân một cái đau điếng:

-Vậy thì chuyện gì?

Minh Quân bực dọc:

-Nhìn con gái chớ chẳng có chuyện gì. Chị ngồi im chờ một chút đi.

-Nhìn con gái! Đồ trơ trên!

Bảo Thy mắng mỗ rồi cũng nhìn theo hướng Minh Quân đang nhìn.

“Cả đám con gái...đứa nào mới là mục tiêu của thằng nhóc vậy chứ”. Nhưng rồi với cảm giác của con gái, Bảo Thy cũng “chiều tướng” được Bích Tuyền. “Chấn chấn là con nhỏ có vẻ đẹp rạng ngời đó rồi. Kể ra, thằng nhóc cũng biết lựa ghê Sinh viên đại học, sắc đẹp lại nghiêng nước nghiêng thành”.

Bảo Thy mỉm cười lại đập một cái vào vai Minh Quân khiến chàng nhăn nhó nảy cả người lên.

- Được rồi! Đi ngay đây!

Minh Quân nhích tay ga, chiếc xe phóng tới trước. Bảo Thy lên tiếng:

-Cả đám con gái, em nhìn đứa nào vậy?

-Chị hỏi làm gì?

-Không nói chị cũng đoán được đấy. Có phải cô bé xinh đẹp buộc tóc đuôi gà không?

Minh Quân lặng thinh. “Cái bà này cũng gớm....đoán trúng phóc”.

Bảo Thy phì cười:

-Không cãi nghĩa là đúng rồi. Cô bé trông được đấy. Hôm nào giới thiệu với chị đi.

-Lấy đâu mà giới thiệu. Em còn chưa quen được người ta.

-Gì kỳ vậy?

Minh Quân phóng xe nhanh hơn:

-Đề rồi em sẽ kể cho chị nghe. Em quen biết cô ta vì em đâm xe vào cô ta đó.

-Trời! Ghê vậy! Có sao không?

-Không sao cả!

Minh Quân bắt đầu kể lại cho Bảo Thy nghe chuyện rủi ro tối đêm qua, chàng đã gây tổn thất cho cô gái như thế nào và bị nàng mắng một trận ra sao. Bảo Thy nghe xong cười âm lên bảo:

-Cái mặt của em mà cũng bị con gái ăn hiếp nữa sao? Nhưng nói gì thì nói, chị không tin trên đời này có một trái tim nào làm bằng sỏi đó đâu. Chị ủng hộ em...tối luôn đi! “Cua” cô nàng.....cười cô nàng về nhà “trả thù” cho bỏ ghét.

-Chị nghĩ như vậy thật à!

-Chị không nghĩ thì em cũng sẽ nghĩ thôi mà. Bởi vì chưa quen thân mà chị thấy em trai chị đã ngây dại vì người ta rồi.

-Em ngây dại hồi nào....chị nói quá.

-Vậy sao? Dám thích người ta mà không dám nhận là đồ hèn nhát. Mai mốt có chàng trai nào dũng cảm hơn em phóng vào thì em sẽ biết tay.

-Lời của chị sao mà độc địa thế. Làm ơn im giùm em đi.

-Sợ rồi à?

Bảo Thy lại cười lớn:

-Thích người ta thì tốt nhất là nhanh tay lên...ôm ờ, người khác xen vào giật mất thì có chết vì tương tư cũng chẳng ai thương.

Minh Quân im lìm không nói thêm lời nào nữa. “Phải nhanh tay lên... yêu một người chứ có phải mua một món hàng đâu mà xem chừng rắc rối thế. Ồi dào! Hơi đâu mà nghe lời bà chị của mình rồi nghĩ suy cho mệt”.

Minh Quân mỉm cười một mình. Trong trí óc của chàng giờ đây ở bất cứ góc cạnh nào cũng là hình bóng đáng yêu của Bích Tuyền...đâu đâu cũng nhìn thấy ánh mắt trong sáng, nụ cười hồn nhiên và tóc đuôi gà của nàng.

Phim tan lúc chín giờ. Trên chiếc Honda cà tàng của mình, Vĩnh Thiện chở Bích Tuyền đến đường Bùi Thị Xuân ăn ly chè chín món đậu rồi mới quay về. Bích Tuyền xem được bộ phim “Xác ướp Ai Cập phần 2” thích thú, hồ hởi ra mặt.

Trong quán chè rồi suốt đoạn đường về. Bích Tuyền không ngớt nói về bộ phim, nói về cái hay của những nhân vật, nói về những điều khiến nàng thú vị, nói về những kỷ xảo khiến người xem phải nổi da gà. Và cái chính nhất đối với nàng vẫn là nam diễn viên chính mà nàng ái mộ.

Vĩnh Thiện lắng nghe nàng huyên thuyên, chỉ cười mà không nói gì. Bởi vì đối với anh chỉ cần nàng vui thì điều đó đối với anh là hết sức lớn lao, hết sức ý nghĩa, không cần phải nói ra lời nào nữa. Về đến trước cửa nhà, Bích Tuyền xuống xe đưa mắt nhìn Vĩnh Thiện.

-Anh không vào nhà uống nước sao?

-Anh phải đi làm!

-Lại trực nữa à? Hôm qua anh đã trực rồi?

-Trực thay một người bạn!

Bích Tuyền mím nhẹ đôi môi rồi mím cười nói:

-VẬY anh đi đi! Cảm ơn anh về bộ phim, về ly chè.

-Đừng cảm ơn anh. Chỉ cần em vui vẻ, tinh thần sáng khoái, học bài cho tốt, thi đậu thật cao là anh vui rồi. Anh đi ghen! Chào!

Vĩnh Thiện quay đầu xe chạy đi, Bích Tuyền nhìn theo đèn xe của anh cho đến khi hút mắt khỏi hẻm mới quay vào. Chợt nhớ đến cuộc tranh luận giữa nàng và mẹ mà “trọng tâm” chính là Vĩnh Thiện.

-“Nhưng nếu cái thằng ấy nó để lòng thương con thật thì sao?”

-“Không có đâu! Không thể như vậy được”.

-“Sao con biết không có. Mà sao lại không thể chứ? Bà già bán bánh ít mắt kém như mẹ đây cũng nhìn thấy được cái thằng đó đã thương con gái của mẹ rồi”.

Bích Tuyền dừng hẳn bước chân, ngây người ra một lúc rồi thở dài khe khẽ: “Tốt nhất là anh đừng yêu em! Em mong là anh đừng yêu em!”.

Bích Tuyền bước vào nhà, đôi mắt bỗng mở to hẳn khi nhìn thấy một bó hoa hồng đủ màu thật tươi, thật to nằm trên bàn:

-Minh có đi làm nhà không đây? Pg130

Bích Tuyền kêu lên nho nhỏ rồi đưa mắt nhìn quanh cứ như sợ mình vào lộn nhà thật. Nhưng làm gì có chuyện nàng vào lộn nhà ai. Có chăng bó hoa vương giả kia đã vào lộn nhà nàng rồi.

Đến gần hơn một chút, sờ tay nhẹ nhẹ lên những cánh hoa êm mượt như nhung, Bích Tuyền bất thần gọi to lên:

-Mẹ! Mẹ Oi!

-Cái gì to tiếng thế hả?

Bà Năm từ nhà sau đi lên. Trông thấy Bích Tuyền, bà nói:

-Xem phim về rồi sao? Vĩnh Thiện đâu không thấy?

-Anh ấy đi làm rồi! Mẹ à! Chuyện lạ gì thế này?

Nhìn bộ mặt đang nghếch ra của Bích Tuyền, bà Năm phì cười:

-Thì ra làm âm trời lên là vì bó hoa này. Của người ta tặng cho con đấy.

-Người ta nào?

Bà Năm vừa ngồi xuống ghế, Bích Tuyền đã sà ngay đến bên bà, hỏi liên tục:

-Người ta nào vậy mẹ?

Con gái càng nóng ruột, bà Năm càng ung dung:

-Người ta nào con không đoán ra được sao?

-Không! Con không thể đoán ra. Mẹ nói ngay đi mà!

-Người tặng hoa là chủ nhân của chiếc đồng hồ vàng.

-Là hấn à!

Bích Tuyền ngồi ngay lại, trong đầu mừng tượng gương mặt của cái gã đêm trước đã quẹt xe vào nàng. Là hấn! Đến chuộc đồng hồ thì chuộc còn bày đặt tặng hoa....ai cần!

Thấy mẹ im lặng, Bích Tuyền buộc phải hỏi:

-Hấn đến vào lúc nào? Mẹ có giao đồng hồ cho hấn không?

-Không!

-Sao mẹ không giao trả đồng hồ cho rồi?

-Đã bảo để tránh nhầm lẫn, khi nào gặp, con mới giao kia mà.

-Thật ra, cũng khó nhảm lẫn lẩn, vì chuyện này chỉ có con và hấn biết thôi. Lần sau hấn có đến, không có con, mẹ cứ giao cho xong chuyện.

-Nói vậy thôi lúc này mẹ có giao, Minh Quân nó không nhận.

-Minh Quân?

Bích Tuyền nhăn nhó:

-Mẹ biết cả tên của người ta à? Lại gọi nghe thân mật như vậy?

Bà Năm nhìn con gái, mỉm cười:

-Có gì đâu mà con tỏ ra khó chịu. Cậu trai đó rất lịch sự, rất đàng hoàng. Mẹ và cậu ấy trò chuyện khá lâu, mẹ biết tên cậu ấy cũng là lẽ thường thôi.

-Mẹ à! Không quen, không biết, mẹ nói chuyện với hấn làm gì?

-Chẳng lẽ đuổi người ta sao?

Bà Năm lừ mắt nhìn con gái:

-Mẹ tiếp chuyện đầu có một lần, nhưng có thể thấy được Minh Quân không phải hạng người xấu....lý nào con lại hẹp hòi, gay gắt với người ta mãi. Bó hoa xinh đẹp kia là thành ý xin lỗi của cậu ấy. Trước khi ra về, cậu ấy đã xin mẹ giấy bút ghi vài hàng cho con và đã để vào trong bó hoa. Người chân thành như vậy, con cũng nên bỏ qua cho người ta đi.

-Con xem ra mẹ đã bị hấn lấy lòng mất rồi.

Bà Năm phì cười đứng lên khỏi ghế:

-Lễ độ và biết cách nói chuyện như cậu ta, mẹ tin rằng ai tiếp xúc với cậu ta rồi thì cũng sẽ bị lấy lòng thôi. Thôi, mẹ phải đi coi nồi bánh ít.

Quá rõ lòng con gái ngoài cứng trong mềm, nên bà Năm tìm cách rút lui để cho Bích Tuyền đọc thư của Minh Quân gửi. Bóng mẹ vừa khuất trong nhà sau thì Bích Tuyền đã chớp lấy bó hoa tìm lời ra mảnh giấy được gấp làm tư mở ngay ra đọc.

“Cuối cùng anh đã biết được tên của em rồi: Bích Tuyền! Anh đến để bồi thường và cũng đến để làm thân nhưng em không có nhà. Hãy nhận bó hoa như nhận tấm lòng của anh và cho anh xin lỗi về chuyện tối hôm trước.

Không gặp em, anh không thể nhận lại cái đồng hồ vì muốn nhận nó từ chính tay của em trao. Hãy cho anh một cơ hội để làm quen. Hẹn gặp lại em vào dịp khác.

Minh Quân”

Bích Tuyền nhẹ nhàng xếp lá thư lại, nhưng rồi chẳng hiểu nghĩ sao lại mở ra lướt qua một lần nữa.

“Muốn làm thân, muốn làm quen, muốn người ta nhận tấm lòng của mình, một bó hoa và một mảnh thư vào hàng là có được tất cả hay sao? Đừng có mơ sớm quá!”

Bích Tuyền xếp nhỏ lá thư nắm chặt trong tay mắt nhắm nhìn bó hoa hồng đầy quyến rũ để trên bàn. Dẫu rằng nàng không muốn nhận tấm lòng của hấn, nhưng bó hoa hồng đẹp quá lại là thứ hoa hồng mà nàng yêu thích lắm say. Người thì đã đi rồi, hoa ở lại, nhận hay không nhận giây phút này cũng như nhau thôi.

Bích Tuyền đưa tay cầm lấy bó hoa, vừa lúc nghe tiếng chân mẹ lên tới, nàng liền rút tay lại ngồi im.

Bà Năm trông thấy cả, bà mỉm cười lên tiếng:

-Minh Quân viết gì cho con thế hả?

-Vài lời xin lỗi!

-Tốt chứ! Làm lỗi biết xin lỗi là tốt. Người thành tâm thành ý như thế, mình cũng nên độ lượng. Khi này cậu ta có đưa tiền bồi thường bỏ trong bao thư đàng hoàng nhưng mẹ không nhận. Mẹ tính như vậy, lần sau cậu ta đến, con trả lại đồng hồ cho cậu ấy thôi chứ đừng nhận tiền. Chuyện xui rủi chẳng ai muốn, nhận tiền làm gì. Chúng ta nghèo thật, nhưng đâu thể giàu lên với số tiền đó. Con nghĩ sao Bích Tuyền?

-Mẹ tính vậy cũng được. Nhưng kể từ ngày mai con phải học thi rồi, con bận rộn lắm. Vì thế mà khi nào anh ta đến, mẹ giao trả đồng hồ cho anh ta và nhấn lại giùm con là con đã quên chuyện tối hôm đó rồi.

Bích Tuyền nói xong đứng lên. Bà Năm nói nhanh:

-Còn bó hoa này thì sao? Con thích hoa hồng lắm mà, hay mang vào chưng trong phòng của con đi.

Bích Tuyền ngần ngại một chút rồi lắc đầu:

-Mẹ mang bó hoa này chưng lên bàn thờ của ba đi.

Nói rồi, Bích Tuyền đi vào trong, bà Năm nhìn theo con gái, cau mày lắm bầm:

-Rõ ràng là nó thích hoa hồng này lắm, nhưng lại không chịu nhận. Người ta gây ra chút lỗi lầm và người ta cũng đã chân thành xin lỗi rồi, thế mà cứ làm như có tư thù gì lớn lao với người ta lắm vậy. Xem ra khó mà hiểu được ý nghĩ của những đứa trẻ thời nay rồi.

o o o

Cái đề tài “chinh phục Bích Tuyền” thật là chẳng dễ dàng chút nào đối với Minh Quân. Mấy đêm liền chàng đến nhà đều không gặp được Bích Tuyền. Thấy giải pháp ôm hoa đến nhà nàng vào mỗi tối chẳng cho được một kết quả tốt đẹp nào, Minh Quân thay đổi “chiến lược”, “làm cái đuôi” tò mò theo nàng mỗi lúc nàng ra trường. Thế mà nàng vẫn đứng đung, làm như không hề trông thấy, không hề có sự hiện diện của chàng trên cõi đời này.

Lạnh lùng là thế. Kiêu ngạo là thế. Minh Quân nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ đủ mọi cách và phát tức anh ách, khi mình cứ như một kẻ vô hình trong đôi mắt nàng.

Vậy nghĩa là sao? Là cảm chắc thất bại rồi ư? Hai chữ “thất bại” thật khó nuốt trôi. Cái ý nghĩ “bỏ cuộc” càng khó nghe và hết sức khó chịu trong lòng Minh Quân.

Ồi con gái! Cứ tưởng “con gái” thì ai cũng giống ai chẳng có gì ghê gớm. Hóa ra không phải vậy. Bằng chứng hiển nhiên là ở trước Minh Quân đang có một đứa con gái lạnh lùng, kiêu ngạo, tàn nhẫn, hống hách, gai góc nhất thế gian. Chưa bao giờ Minh Quân đụng phải một cô gái như thế, nhưng nàng càng bắt cần chàng thì chàng lại thêm được lao vào nàng, được chết trong tay nàng như con thiêu thân chết trong ánh lửa. Rồi nhiều lúc chàng lại nghĩ: “Hay là thôi vậy. Người ta đã chẳng đoái hoài gì đến mình thì mình theo đuổi mãi làm chi”. Để rồi ngay khi ấy, chàng bỗng “ngộ” ra một điều là chàng không phải chơi trò chinh phục, mà đúng hơn là chàng đã bị người ta chinh phục. Chàng đã phải lòng người ta, chàng đã tự biến mình thành một kẻ si tình tội nghiệp mà chàng không hay biết.

Vậy là yêu đó sao? Yêu là ngày nhớ đêm mong, đứng ngồi không yên, trái tim thì cứ trần trố khắc khoải. Tâm tình bí lỏm của Minh Quân rồi cũng bị Bảo Thy soi thấu. Cô cười ha hả chỉ vào mặt Minh Quân nói:

-Nè, chị đã đánh vắn được một chữ “yêu” tổ bố trên mặt của em rồi đó. Nhưng sao em không vui vậy?

-Nói ra, chị giải quyết được sao?

-Đương nhiên rồi! Hai cái đầu vẫn hơn một cái đầu mà. Chị lại là người đi trước, kẻ đi trước sẽ có lắm điều hay cho kẻ đi sau. Nếu tin chị thì nói. Còn không tin thì thôi.

Minh Quân đành thú nhận chuyện chàng không theo đuổi nổi Bích Tuyền cho Bảo Thy nghe. Sau một hồi suy nghĩ, Bảo Thy nói:

-Bây em một cách xưa như trái đất để em làm thử coi....biết đâu có hiệu quả.

-Cách gì?

-Viết thư!

-Viết thư?

Minh Quân nhăn nhó:

-Viết thư dễ què thấy mò.....rủi người ta không đọc thì sao?

-Nhất định sẽ đọc! Em nghĩ sao cứ viết vào, nỗi lòng thế nào cứ viết vào, nói bằng lời không được thì bịch bịch trên giấy. Con gái có những đứa thường làm cao như vậy....biết đâu chừng cô nàng cũng đã thích em rồi.

Minh Quân không biết cái cách viết thư xưa như trái đất mà chị Bảo Thy bày cho chàng là đúng hay sai, nhưng chàng cũng đã làm theo. Ừ. Thì mong rằng nàng sẽ đọc thư và sẽ hiểu chàng quan tâm đến nàng thế nào. Khổ nỗi Minh Quân viết hoài viết mãi mà chẳng xong một lá thư. Cứ vài hàng thì anh lại vò tờ giấy thành cục rồi quăng bỏ....vậy đó, hết tờ này đến tờ khác và đành bỏ cuộc.

Mấy ngày đến nhà mà không gặp Bích Tuyền, đồng hồ cũng đã nhận lại rồi, làm cái đuôi theo sau nàng cũng chẳng được gì một lá thư tỏ tình cũng không xong. Vậy phải làm gì đây? “Máu liều” trong người của Minh Quân nổi lên. Trưa nay, chàng đứng trước cổng trường, vừa trông thấy Bích Tuyền ra, Minh Quân liền phóng đến dúi mạnh vào tay nàng một chú gấu nhồi bông màu trắng hai tay dâng một trái tim màu đỏ thắm có dòng chữ tiếng Anh nhũ vàng “I love you”, và chẳng nói một lời, anh quay lại chiếc xe phóng đi như bay. Bích Tuyền mặt mày đỏ lửng không biết trốn vào đâu trước những đôi mắt nhìn lom lom của đám bạn. Ngày hôm sau, cái kiêu tỏ tình đầy ấn tượng đó đã râm ran lan truyền khắp cả trường đại học.

Tiếng ồn ào cười nói dưới nhà vọng lên lâu từ mơ hồ vắng vắng cho đến rõ rệt, đánh thức Minh Quân sau một giấc ngủ dài mệt mỏi.

Cái cảm giác đầu tiên khi Minh Quân bắt đầu nhận biết là nghe ê ẩm, râm khắp thân người. Đêm qua chàng cùng Hưng “cò” đi uống rượu đến say mềm. Giờ thì cơn say đã hết thì cơn đói đang hoành hành bao tử.

Với tay lên bàn, Minh Quân lôi cái đồng hồ báo thức xuống xem giờ. Đã mười một giờ trưa rồi. Tiếng cười nói dưới nhà càng lúc càng rõ hơn. Ngoài giọng cười sang sảng của ba Minh Quân nghe có cả giọng của người lạ. Ba từ Hải Phòng về rồi, chắc là bác Mạnh cũng vào chơi. Chết thật! Minh phát hiện được mùi rượu thì thê thảm khó tránh.

Minh Quân lao nhanh vào buồng tắm. Chàng tắm thật lâu, thật kỹ, cọ rửa cho trôi hết mùi rượu khó ngửi trên cơ thể mình. Rồi chừng như vẫn chưa yên tâm, vừa tắm xong thơm tho như thế Minh Quân lại dùng cả nước hoa xịt vào tóc vào quần áo.

-Thế này thì xóa sạch hết mọi dấu vết.

Minh Quân mỉm cười với mình trong gương, vừa khi đó thì có tiếng gọi tên chàng ngoài cửa.

-Minh Quân ! Minh Quân ơi!

Nghe ra tiếng của Bảo Thy, Minh Quân sai nhanh đến mở cửa. Cửa vừa hé, Bảo Thy lách vào thật nhanh bảo:

- Đóng chặt cửa đi! Có chuyện quan trọng lắm. Lần này thì em chết chắc.

Minh Quân bật cười trước thái độ của Bảo Thy Bà chị này không hiểu đến bao giờ mới bỏ tật “quan trọng hóa mọi vấn đề”. Tuy vậy, Minh Quân cũng nghe lời chị gài chặt cửa:

-Xong rồi đó. Chuyện bí mật gì đây?

Bảo Thy hất mái tóc ra phía sau ngồi xuống ghế, nghiêm nghị:

-Lần này, ba từ Hải Phòng về có mang theo một vị khách.

-Bác Mạnh phải không?

- Đúng vậy! Nhưng không phải chỉ một mình bác....mà còn cô kiều nữ xinh đẹp của bác nữa. Từ sân bay về đây, chị phát hiện ra một chuyện rất quan trọng....rất rất quan trọng!

Nếu không kết thúc vấn đề, bà chị này sẽ làm cho người ta nhồi máu cơ tim mà chết mất. Minh Quân ngồi xuống mép giường nhìn chị, nói thẳng thắn:

-Chị à! Chị muốn nói thì nói, không nói thì thôi. Một chuyện quan trọng, rất rất quan trọng mà chị nói là chuyện gì?

Minh Quân nháy y như giọng Bảo Thy, Bảo Thy nổi sùng la lên:

-Nói thì từ từ nói chứ, nói gấp thì mi chết gấp thôi. Xuống nhà mà diện kiến vợ tương lai của nhà mi đi.

-Chị nói gì?

Minh Quân kêu lên, trợn mắt, há hốc mồm kinh ngạc. Có chuyện đó thật sao?

“Vợ tương lai”, Minh Quân nghe qua toát cả mồ hôi hột. Mới ở nhà tắm ra, đầu tóc còn chưa khô, vậy mà mồ hôi đã đổ rồi. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Bảo Thy, Minh Quân hiểu hôm nay chị không nói đùa. Mà không đùa thì nghĩ là sự thật....sự thật là ba đã mang về một cô gái sẽ làm vợ của chàng. Ba thật là độc tài, đến chuyện dựng vợ gã chồng, ba cũng độc tài nốt.

Máu nóng ở đầu dâng lên mặt phừng phừng. Chỉ cơn nóng này thôi, Minh Quân có thể bay xuống mà tìm hiểu sự tình rồi la hét cho đỡ tức mặt cho sự thể có ra sao cũng được. Bởi vì chàng cảm thấy mình đã bị dồn ép đến quá sức chịu đựng rồi.

Nhìn vẻ mặt như quả bom sắp phát nổ của Minh Quân, Bảo Thy thoáng lo ngại. Nàng khều Minh Quân, nói nhỏ:

-Ê Nói cho em nghe để em liệu, chứ không phải để cho em lên cơn làm bậy đâu ghen. Gia đình bác Mạnh với gia đình mình tuy hai mà như một....ba rất quý trọng gia đình bác Mạnh. Em tuyệt đối không được hành động hồ đồ, có biết chưa? Muốn làm gì phải suy nghĩ cho kỹ, đừng làm mất mặt ba....người sẽ khô là em đó thôi.

Suốt ngày ở trong cái gia đình giàu sang này, Minh Quân chỉ nghe toàn những từ ngữ như “mất mặt.... sẽ diện”. Mất mặt thì sao? Mà không mất mặt thì sao? Ba đối với con cái là nguyên tắc, là khuôn khổ, là bảo thủ đến mức đáng sợ. Ba luôn bắt mọi người phải làm theo ba, còn ba thì chẳng cần biết đến dù là một chút tâm tư tình cảm của ai. Đến mức này thì còn gì để nói nữa.

Hai tay ôm chặt lấy đầu, Minh Quân muốn bật cười lên, cười thật to lên. Nhưng không! Nét mặt chàng càng lúc càng rầu rĩ lại thường. Chàng tư chỗ ngồi đứng thẳng lên, hít thở sâu đến độ ngực căng phồng lên. Rồi chàng đứng lặng khá lâu ánh mắt nhiều nghĩ ngợi.

Bảo Thy nhìn không bỏ sót một cử chỉ nào của Minh Quân. Nàng nhận thấy em trai đã lớn rồi, dĩnh dĩnh (nghĩa gì dzi nè) một người đàn ông rồi. Nhưng nó suy nghĩ gì mà trầm lặng lạnh lùng như thế kia Hy vọng đó không phải là sự yên lặng trước cơn bão.

-Minh Quân.

Bảo Thy cất tiếng gọi.

-Em suy nghĩ gì vậy? Giận dữ và bất nhẫn có phải không? Nhưng chị nói thiệt.....cô gái ở dưới nhà cũng xứng với em lắm. Cô ta xinh đẹp lại dịu dàng, em gặp rồi hồng chừng sẽ thay đổi ý định, không còn giận dữ hay bất nhẫn nữa.

-Nói cho chị hay, dù cô ta có đẹp như tiên trên trời em cũng chẳng thèm đâu!

Minh Quân không phải nói mà là gầm lên, rồi đi thẳng ra cửa. Cánh cửa đóng lại một tiếng “rầm” thật lớn làm cho Bảo Thy giật nảy cả người.

*

* *

Thế là suốt gần một tháng trôi qua, cô con gái cưng của ông Mạnh có tên là Ái Hân chính thức lưu lại trong ngôi biệt thự sang trọng của gia đình Minh Quân. Thành viên mới này xem ra rất được ông Minh Hiền và bà Bảo Thoa yêu quý.

Ái Hân đúng là một mẫu người hiền thực, dịu dàng không chê vào đâu được. Là con gái nhà quyền quý nhưng nàng nấu ăn rất giỏi. Những món ăn do chính tay nàng nấu, một người dù khó tính về ăn uống mấy vẫn phải khen ngon. Cái lý do duy nhất chính đáng để ông Mạnh gởi gắm đứa con gái lại đó là:

- “Con nhỏ này nó học chẳng buông tha một cái gì. Ở Hải Phòng nó từng học nấu ăn, học cắm hoa, giờ lại đòi vào Sài Gòn học thẩm mỹ. Đồi xưa quan niệm con gái biết nhiều không tốt. Nhưng đời nay thì khác rồi, con gái đã được bình đẳng như nam giới, có quyền học hỏi hiểu biết để theo kịp đời sống văn minh tiến bộ. Ấu đó cũng là cái phúc. Cái phúc có được một cô gái giỏi giang biết cầu tiến”.

Ông Mạnh đã ngầm khen đứa con gái nhỏ của mình trước mặt mọi người như thế. Cũng vì câu nói đó của ông Mạnh mà Minh Quân đã bị mắng một trận oan uổng. Ba trách chàng là con trai mà không bằng một góc của Ái Hân. Rồi cứ thế mà “khuyến cáo” chàng hãy nhìn Ái Hân mà học hỏi, phải đối xử tốt với nàng, phải nhân cơ hội nàng lưu lại trong gia đình mà tạo với nàng một tình cảm tốt đẹp chuẩn bị cho một tiền đồ rạng rỡ sau này.

Tiền đồ gì chứ? Cả một sự sỉ nhục thì có. Minh Quân chẳng nói một lời. Chàng quyết liệt từ chối Ái Hân mà chẳng bộc bạch một lời nào với cha, bởi vì chàng rõ hơn ai hết lời của chàng giây phút này sẽ chẳng có hiệu nghiệm nào.

Nỗi bức tức âm ỉ trong lòng khiến cho Minh Quân vô cớ căm ghét Ái Hân ghê lạ. Khổ nỗi, cô nàng Ái Hân kia lại chẳng biết buồn giận bao giờ. Mặc cho Minh Quân lạnh lùng, mặc cho chàng đôi khi lạnh lùng vô lý đáp lại, nàng vẫn luôn ngọt ngào, vẫn luôn mỉm cười chiều chuộng Minh Quân. Nàng làm tất cả những điều đó như đã học ở trường lớp hẳn hoi. Ngay cả việc hỏi han, tìm tòi các món ăn mà Minh Quân thích rồi tự tay đi chợ, tự tay chế biến nấu nướng cho chàng, mong chàng đẹp dạ nàng cũng làm được.

Đã có biết bao lần, sau mỗi lần bị buộc phải đưa Ái Hân đi chơi, về đến nhà Minh Quân đã tự chôn mình trong phòng riêng gào thét. Tất cả những gượng ép này đến bao giờ mới chấm dứt đây? Cái bác Mạnh kia mới thật là hay! Bỗng dưng mang đứa con gái gọi là yêu quý của mình vào Sài Gòn rồi bỏ lại mặc nhiên trở về Hải Phòng một mình. Cha mẹ của Minh Quân lại còn lạ hơn, yêu thương Ái Hân hơn cả yêu thương con ruột thịt. Những người lớn họ toan tính họ xếp đặt họ hè nhau đẩy Ái Hân vào Minh Quân, cố làm cho sự gần gũi lâu ngày giữa Ái Hân và Minh Quân trở thành sự gần gũi, lửa và rơm lâu ngày cũng bén.

Thế nhưng, những người lớn nào đâu hay biết rằng kẻ sách mà họ cho là vẹn toàn thực chất hoàn toàn hồng bét. Minh Quân không thích Ái Hân. Nếu phải kéo dài thêm sự gần gũi ra một trăm năm hay một ngàn năm chưa chắc chàng đã yêu được Ái Hân như yêu cái bóng hình sống động ngày ngày đêm đêm vẫn ngự trị Ở trái tim chàng, vẫn hiện rõ trong lúc nhớ nhung nơi chàng. Bóng hình đó đã khiến chàng bắt được những cảm giác kỳ lạ nhất trong thế giới yêu thương thật sự.

Có thể nói Ái Hân là một cô gái may mắn, nàng may mắn vì là một cô gái có nhan sắc, có gia đình tốt, đi đến đâu cũng nhận được sự yêu thương kính trọng. Nàng có tất cả. Nàng hơn hẳn biết bao cô gái khác cùng lứa tuổi với nàng. Nhưng mãi mãi....mãi mãi không sao bằng được Bích Tuyền. Bởi chỉ có Bích

Tuyền mới đủ sức làm rung động trái tim của Minh Quân. Trái hẳn với Ái Hân. Bích Tuyền không có một gia đình giàu sang tốt bụng, nhưng chính sự nghèo khó giản dị của nàng lại là một thứ khác người cộng vào cái tính khí ngạo nghễ, bướng bỉnh, không dễ dàng quỳ lụy, khuất phục cũng khác người của nàng làm cho nàng giống như một vật bảo kỳ lạ - quý giá không thể nào lẫn vào đâu được.

Cũng chính vì thế mà Minh Quân yêu nàng say mê, yêu và phục tùng nàng như một gã nô bộc trung thành.

Nhắc đến, nghĩ đến cái tên Bích Tuyền, cõi lòng đang khô khan cháy bỏng như sa mạc của Minh Quân bỗng dịu mát như có giòng suối chảy ngang qua.

Từ dạo nhờ chú gấu bông tỏ tình với Bích Tuyền cho đến nay, Minh Quân dù rất nhớ nhưng không đến quấy rầy Bích Tuyền, vì anh biết nàng đang kỳ thi quan trọng. Thôi thì muốn gì cũng đợi nàng thi xong đã.

Bao nhiêu ngày qua là bấy nhiêu ngày Minh Quân chất cao lên trong lòng mình nỗi nhớ. Không hiểu Bích Tuyền có nhớ chàng, có nghĩ đến chàng chút nào không?

Buổi trưa yên tĩnh. Sau một giấc ngủ chập chờn, mệt mỏi, lấm uư tư, Minh Quân rời khỏi phòng xuống nhà ra sau vườn một mình thơ thẩn.

Nếu không có ba ở nhà, Minh Quân đâu lâm vào cảnh tù túng bức bối đến thế này. Nghĩ lại những lúc ba đi nước ngoài mới thích thú làm sao. Chỉ cần vùi vĩnh một chút là má sẽ cho tiền và Minh Quân lập tức tụ tập bạn bè đi ngay Đà Lạt hay Vũng Tàu chơi cho thỏa thích. Thế mà bao ngày qua rồi, Minh Quân chẳng khác gì con cá nằm trong rổ, đã vậy còn phải học Anh văn, học cái thứ tiếng của xứ người mà Minh Quân ghét ỏi là ghét, học mãi chẳng nhớ được chữ nào.

Thở dài chán chường, Minh Quân tìm chỗ mát mẻ dưới cội cây tùng ngồi phịch xuống, hai chân xếp bằng, mắt nhắm nghiền, toàn thân như thể đang tham thiền nhập định nhưng trong lòng vẫn không sao yên tĩnh được.

Hai ngày trước đúng vào lúc Bảo Thy đưa Ái Hân đi hội chợ Tao Đàn thì Minh Quân được “triệu” ngay vào phòng của ba mẹ. Nhìn vẻ mặt sát khí đằng đằng lạnh lùng xám xịt như tảng băng của ba, Minh Quân linh cảm chuyện chẳng lành rồi. Nhưng bao giờ cũng vậy, bên cạnh sự lạnh lùng của ba còn có đôi mắt nồng ấm, bao dung của mẹ để cho Minh Quân an ủi, dựa dẫm.

Không hiểu cái kẻ nhiều chuyện nào đã tâu rồi với ông Minh Hiền rằng Minh Quân thường xuyên bỏ học, thường thấy mặt Minh Quân ở nhà hàng quán rượu. Ông còn dẫn chứng ra cả những lần bỏ học của Quân, rồi những nhà hàng, quán rượu nào mà Minh Quân hay đến. Tất cả đều đúng, đều chính xác đến độ Minh Quân không còn đường để cãi.

Hết đường chối, Minh Quân lặng thinh nghe những lời lẽ khó nghe nhất từ trước đến nay đầy ắp cả tai, để rồi sau đó ba đã “trừng phạt” chàng hết sức nặng nề.

-Con là một đứa chẳng nghe lời. Từ nay, con sẽ không được một xu nào từ ba nữa. Kể cả má con và Bảo Thy cũng không được ai cho con tiền. Muốn tiền ư? Con hãy tự mình làm ra mà xài. Nhớ cho kỹ.....không ai được cung cấp tiền cho Minh Quân. Tôi mà biết được thì chẳng tha dù người đó là người nào!

Thế là bị “cấm vận”. Ba đã thẳng tay “phong tỏa kinh tế” đối với Minh Quân. Mẹ dù có thương chàng đến đâu cũng không dám cãi lời ba. Vậy đó, Minh Quân đã suy gẫm, đã tự cười với chính mình rồi thầm nghĩ: Nếu có ai đánh đổi kiếp sống hiện tại của chàng, đổi lấy cho chàng một cuộc sống bình thường khác mà chàng không phải đối mặt với sự chuyên chế của ba thì chàng lập tức sẽ bằng lòng ngay chẳng cần do dự.

Giờ thì chẳng có một xu trong túi, Minh Quân chẳng thiết bước ra ngoài, dù là một bước.

-Minh Quân!

Tiếng gọi êm ái làm mở bừng đôi mắt nhắm kín. Minh Quân nhìn lên trông thấy Ái Hân, mỉm cười hỏi:

-Không nghỉ ngơi sao?

Ái Hân tay bưng cái khay nhỏ có hai ly nước cam vàng óng, bẽn lẽn đáp:

-Em không có thói quen ngủ trưa. Khi này, đứng bên cửa sổ nhìn xuống đây trông thấy anh.....nên em xuống chơi....luôn tiện làm cam vắt mời anh.

Lòng không muốn nhưng cũng phải lịch sự. Minh Quân rướn người đỡ cái khay trên tay Ái Hân rồi bảo:

-Hân ngồi đi!

Missing pg 166-167

Minh Quân tròn mắt nhìn Ái Hân, rồi bất thần cười lớn:

- Đúng vậy! Điều kiện xung quanh anh đâu phải ai muốn cũng được đâu. Con nhà giàu mà, phải thế không? Ai nói nghe cũng hay cả, nhưng thử ép mình là chính bản thân tôi đi rồi sẽ biết. Trong mắt ba tôi....tôi chỉ là một thằng vô dụng thôi. Trong mắt người mới quen biết như Ái Hân thì tôi được đỡ hơn một chút, là “có điều kiện mà không phát uy”.

Minh Quân ngừng nói nở một nụ cười nhạt nhẽo rồi nói tiếp giọng chất đầy xót xa:

-Ba của tôi đã làm cho mọi người hiểu lầm tôi chỉ là một thằng nhóc hư hỏng. Thế nhưng có ai hiểu được, có ai thấu được tâm trạng của tôi. Đừng nói là tôi không biết tận dụng, không biết phát uy. Tôi tự biết sức học của mình không bằng ai, tôi thi đại học hai ba năm liền không đỗ. Tôi đã cố gắng hết sức rồi, nhưng ba tôi vẫn không vừa lòng, bảo là tôi lười biếng. Tôi không muốn tranh luận với ba, vì biết rằng tôi nói không lại ông. Tôi bảo không học nữa, tôi ra cửa hàng phụ má buôn bán thì ba tôi giận đùng đùng buộc tôi phải tiếp tục học. Ông bảo tôi phải bằng mọi giá bắt chắp thời gian, học chừng nào đỗ được vào đại học thì thôi. Ông nói ông muốn có được một đứa con trai không chỉ học đại học cao học, mà phải có học vị Tiến sĩ ở nước ngoài. Và ông chốt lại một câu chắc nịch rằng: con trai của ta không thể làm những chuyện tầm thường được. Má tôi nói ba tôi ngày xưa học rất giỏi.....Nhưng ba là ba, tôi là tôi. Ba có thể

học giỏi, nhưng sức học của tôi thì chỉ có thể hết phổ thông trung học. Ba ép tôi....nhưng ba quên rằng tôi không có khả năng. Tôi nói thật, tôi khổ sở vào những kỳ vọng mà ba đặt vào con người có giới hạn của tôi. Cuộc sống của tôi vì thế mà chẳng còn thú vị gì nữa. Tôi chán nản lắm, nhưng ba thì chẳng bao giờ chịu hiểu tôi. Mười câu ông nói với tôi thì hết một nửa là những câu chửi mắng rồi. Tôi bực bội phản kháng lại bằng cách đi chơi, tiêu tiền, phá tán.....Tôi “hư” cho đúng nghĩa, bởi vì ba của tôi luôn chửi tôi là đồ hư hỏng, vô dụng.

-Và anh đã từ đó mà càng hành động càng sai.

Minh Quân không nhìn Ái Hân, chàng nhìn mông lung lắc đầu.

-Tôi không biết! Sai đúng như thế nào, tôi cũng không cần biết nữa.

-Tự ái của anh lẽ ra không nên có. Bác có làm như thế nào thì cũng chỉ vì quá thương anh thôi. Thật ra, cha mẹ nào cũng có quyền kỳ vọng ở con cái, bởi con cái chính là niềm hy vọng của cha mẹ mà. Em thì nghĩ rằng, nếu như anh cố gắng hơn thì biết đâu giờ này anh đã ở vị thế cao trong xã hội rồi.

Nãy giờ trò chuyện đã thấy không hợp và lần này thì Minh Quân đã nổi giận thật sự. Anh quay nhìn Ái Hân dăm dăm rồi bảo:

-Ái Hân à! Anh nghĩ chúng ta nên dừng câu chuyện ở đây. Anh mệt rồi, anh đi nghỉ đây.

-Minh Quân! Minh Quân.....

Mặc cho Ái Hân gọi. Minh Quân cứ đi không quay lại. Chết rồi! Muốn nói giúp hóa ra đã khiến anh ấy giận. Ái Hân nhìn theo cái dáng cao to của Minh Quân mà nghe lòng mình se thắt. Phải làm sao đây? Ái Hân vụng về, lúng túng muốn chạy theo Minh Quân, nói vài lời với chàng nhưng Minh Quân đã đi thật nhanh và biến mất thật nhanh.

o O o

Mãi cho đến mấy hôm sau, Minh Quân và Ái Hân mới đối mặt nhau một cách bình thường. Nghĩ lại thái độ quá đáng của mình, chiều nay gặp Ái Hân ở phòng ăn, Minh Quân hỏi:

-Em đã mua sách chưa?

Thấy Minh Quân đã chịu bắt chuyện với mình, Ái Hân vui tươi nở nụ cười:

-Em chưa mua!

-Vậy có nhờ anh chở đi nhà sách nữa không?

-Có.

-Cơm tối xong, anh sẽ chở đi cho!

Xong bữa cơm chiều, Ái Hân vội vã chạy vô phòng để sửa soạn. Buổi chiều này đối với nàng thật là quan trọng, bởi vì nàng cho rằng Minh Quân chắc chắn đã hiểu ra được ý tốt, lòng lành của nàng rồi. Từ giây phút đầu tiên khi mà cha mẹ hai bên định đoạt hôn nhân cho nàng và Minh Quân, nàng đã luôn luôn cố gắng để được lòng của mọi người. Nhưng rồi nàng đã được lòng tất cả, chỉ trừ Minh Quân. Lắm lúc, Ái Hân thấy Minh Quân cao ngạo đáng ghét lắm sao ấy. Rồi lắm khi nàng tự hỏi: Minh và anh ta có thể hòa hợp được hay không? Có vẻ như mình càng đến gần thì anh ấy càng cách xa. Có chắc là mình sẽ được hạnh phúc, nếu như làm vợ anh ta hay không?

Quả là có quá nhiều mâu thuẫn, có quá nhiều điều để nghĩ ngợi. Nhưng bỏ cuộc thì Ái Hân không muốn, bởi trái tim hiền lành của nàng đã quá yêu thích Minh Quân rồi.

Ái Hân sửa soạn thật đẹp xuống đi cùng Minh Quân trước đôi mắt ngỡ ngàng của mọi người.

-Con trở Ái Hân đi mua sách!

Minh Quân nói bằng một giọng hết sức lạnh lùng. Ông Minh Hiền có vẻ hài lòng lắm, quay sang bảo với vợ:

-Em lấy tiền cho Minh Quân đi.

Bà Bảo Thoa gật đầu đứng dậy lên khỏi ghế, nhưng thật bất ngờ là Minh Quân lại lên tiếng thoái thác:

-Con không lấy tiền đâu!

Nói xong, Minh Quân quay sang Ái Hân nói:

-Ta đi thôi!

-Con đi với anh Minh Quân một lát sẽ về.

Ái Hân chạy vụt ra ngoài. Ông Minh Hiền và bà Bảo Thoa chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng xe rú ga vút ra cổng.

-Bà thấy chưa, nó lúc nào cũng chống đối với tôi. Nhưng không sao cả, tôi để coi nó chịu đựng được bao lâu.

o O o

Đêm xuống thật mau. Lúc này đi là chiều sớm giờ đã tối rồi. Cõi lòng không vui, Minh Quân cho xe chạy vòng vèo trên phố khá lâu rồi mới chịu trở Ái Hân đến một nhà sách lớn rực rỡ ánh đèn và tập nập người ra kẻ vào.

-Em vào đi. Cứ xem cứ lựa chọn thoải mái. Anh ngồi quán cà phê bên này đợi em.

Nghe Minh Quân nói không vào. Ái Hân có vẻ buồn cứ ngập ngừng mãi:

-Anh không vào với em sao?

-Em vào một mình đi, không có lạc đâu mà sợ. Anh thích ngồi quán cà phê hơn.

-Vậy em vào một mình, nhưng anh nhớ đừng bỏ đi đâu nghen.

-Không có đâu mà!

Minh Quân mỉm cười. Ái Hân mỉm cười lại với chàng rồi xoay người đi vào nhà sách. Minh Quân đẩy xe sang quán cà phê ngồi xuống một chỗ còn trống ở cửa ra vào.

-Cho một cà phê đá!

Chàng ngồi xuống ghé lấy thuốc ra hút, thư thả nhìn người qua kẻ lại trên đường. Đột nhiên, đập vào mắt Minh Quân một bóng dáng con gái hết sức quen thuộc. Nàng vừa đi ra từ nhà sách vẫn còn đang lật đi lật lại mấy quyển sách cầm trên tay. Chính là nàng. Minh Quân bản thân gọi nhỏ:

-Bích Tuyền!

Nhanh như cắt, Minh Quân lao ra khỏi quán cà phê đuổi theo Bích Tuyền. Nhưng anh chưa kịp gọi tên nàng thì một cô gái đi ngược chiều với Bích Tuyền đã “phồng tay trên” chàng. Cô gái nhận ra bạn cũ, hăm hở gọi:

-Tuyền! Bích Tuyền!

Bích Tuyền cũng nhận ra bạn kêu lên:

Duyên!

-Cám ơn đã còn nhớ tới mình!

Cô gái tên Duyên cười tươi tắn. Bích Tuyền lại nói:

-Ôn nghĩa gì ở đây. Chỉ có ai đó xấu ời là xấu, lập gia đình mà không mời bạn cũ.

-Mời để các bạn chê cười sao? Đang học đại học ngon lành, bỗng dưng nghỉ học đi lấy chồng, mình xấu hổ lắm.

-Xấu hổ gì....có hạnh phúc không?

-Hạnh phúc lắm! Mình sắp sửa làm mẹ rồi.

-Chúc mừng nghen!

-Mình cũng chúc mừng bạn. Nghe nói kỳ thi vừa rồi, Bích Tuyền đỗ cao nhất có đúng không?

- Điều này thì đúng!

Bích Tuyền nhoen miệng cười:

-Bao nhiêu cố gắng cũng chỉ muốn đền đáp ơn sinh thành dưỡng dục của mẹ Tuyền thôi. Duyên có biết không, ngày biết được kết quả thi, mình thì cười ngất, còn mẹ thì khóc vui. Cũng là vui, nhưng hai cách vui khác nhau hoàn toàn.

-Còn bạn trai của Tuyền thì sao? Cười hay khóc?

Nghe Duyên hỏi, Bích Tuyền lắc đầu:

-Mình chưa có bạn trai nên chẳng có ai cười khóc gì cả.

-Thật à! Điều này chắc là kén chọn quá rồi....hay là chưa gặp được đối tượng. Để mình làm mai mối cho nghen?

-Thôi đi mà....mình nghĩ mình sẽ yêu muộn một tí. Mình phải lo sự nghiệp trước đã.

-Thế thì mình sẽ chờ ăn mừng cái ngày Bích Tuyền trở thành “nữ cường nhân”. Nhớ đãi tiệc và nhớ là không được quên mình đây.

- Được rồi! Không quên đâu!

Duyên lấy từ trong bóp ra tấm danh thiếp đưa cho Bích Tuyền:

- Địa chỉ của mình đây. Mình lúc nào cũng đón chào các bạn đến chơi. Còn vài quyển sách để đầu giường dành cho những người sắp làm mẹ. Mình đi nghen.

-Tạm biệt Duyên!

-Tạm biệt.

Bích Tuyền và Duyên siết chặt tay nhau rồi buông tay ra, mỗi người một hướng tiếp tục bước đi. Minh Quân chỉ chờ đợi giây phút này, chàng bám theo Bích Tuyền thêm một quãng rồi lên tiếng gọi:

-Bích Tuyền!

Gương mặt đang tươi tắn của Bích Tuyền bỗng nặng nề khi nàng trông thấy Minh Quân:

-Là anh à?

Bích Tuyền chau mày:

-Anh gọi tôi có gì không?

-Có. Anh muốn nói chuyện với em. Chúng ta đến quán nước đằng kia.

-Tôi nghĩ không cần vào quán nước. Bởi vì tôi không có thời giờ.....Anh nói ngay đi.

-Tuyền à! Anh....

Minh Quân hơi bối rối trước sự lạnh lùng thái quá của Bích Tuyền. Chàng còn chưa biết mở lời như thế nào thì Bích Tuyền lại nói:

-Anh không nói được vậy thì để tôi nói trước. Thật ra tôi không phải không hiểu anh muốn gì ở tôi....nhưng chúng ta không hợp đâu. Tôi và anh giống như hai thế giới hoàn toàn xa lạ, lẽ nào anh không nhận ra.....Hôm nào anh rảnh rồi thì ghé vào nhà tôi lấy lại chú gấu bông. Đừng bỏ công vô ích với tôi nữa, tôi nói thật đó. Chào anh!

Bích Tuyền quay người bỏ đi và bàn tay mạnh mẽ của Minh Quân cũng kịp thời nắm lấy tay nàng kéo lại. Khá bất ngờ, Bích Tuyền nhìn sững Minh Quân một hồi rồi la lên giận dữ:

-Anh làm gì vậy? Tôi đã nói rõ rồi mà.

Đầu óc của Minh Quân giây phút này rối tung lên loạn xạ. Bao nhiêu lời sắp sẵn trong đầu bỗng tiêu tan mất. Phải nói gì với nàng đây? Phải nói sao để nàng hiểu? Phải bắt đầu như thế nào mới đúng? Tội nghiệp cho Minh Quân quá. Đối diện với chàng là sắc mặt càng lúc càng khó coi của Bích Tuyền....Và chẳng thể lâu hơn chút nào nữa, nàng hất văng bàn tay của Minh Quân ra, nói như hét:

-Làm ơn đi....đừng có phiền tôi nữa, cậu ấm!

Bích Tuyền quay đi và Minh Quân lần nữa chụp tay nàng kéo lại. Lần này thì anh nói:

-Bất luận là lòng em nghĩ gì, bất luận là em sẽ xử lý, phải nhờ anh ra sao, anh cũng phải nói. Và dù em tin hay là không tin thì đó cũng là những lời lẽ chân tình từ trái tim anh. Anh nhớ em mỗi ngày và nỗi nhớ đó tăng lên theo mỗi ngày. Anh không nghĩ rằng việc anh theo đuổi em là một việc hoài công. Ngược lại, em chính là phần còn lại của cuộc đời anh mà anh không thể nào thiếu được....Và anh cũng tin là em không có chút cảm tình nào với anh....không nghĩ đến anh dù là một tí xíu. Đừng tự dối con tim mình nữa, Bích Tuyền.

-Vớ vẩn!

Bích Tuyền nhìn như muốn thiêu đốt Minh Quân rồi gần từng tiếng một:

-Điên khùng! Tôi nói cho anh hay, tôi chưa bao giờ nghĩ tới anh, nói gì có cảm tình với anh. Tôi không yêu anh! Không bao giờ yêu anh!

-Nhưng em sẽ không bao giờ thoát khỏi tôi. Ngày qua, tháng qua, năm qua, không cần biết bao lâu rồi em sẽ yêu tôi thôi!

Bích Tuyền và Minh Quân mỗi người một câu rồi cả hai cùng quay bước. Bích Tuyền đi thẳng, Minh Quân quay lại quán cà phê “đúng là cô nàng ngổ ngáo” Minh Quân rồi xuống ghế phì cười. Ở đằng xa, Bích Tuyền vừa sải những bước chân dài vừa lẩm nhẩm. “Đồ gàn”. Nếu không phải đang ở giữa phố, nàng sẽ cười to một trận khi nhớ lại mấy lời chắc nịch như đinh đóng cột của Minh Quân “...ngày qua, tháng qua, năm qua, không cần biết bao lâu rồi em sẽ yêu tôi thôi!”.

-Vậy thì chờ xem! Chờ xem! - Bích Tuyền hét vang lên trong lòng như vậy.

Đó là một ngày vui nhất của Bích Tuyền. Sau một tháng trời nhận việc ở công ty liên doanh Pháp - Việt, hôm nay Bích Tuyền được lãnh lương, số tiền lương hậu hĩ mà công ty đã dành cho nàng.

Thế là từ nay mẹ sẽ không còn nhọc nhằn gói bán từng cái bánh ít nữa. Nàng sẽ giao hết tiền lương mỗi tháng cho mẹ để mẹ tùy ý xữ dụng. Nàng sẽ cùng với mẹ ăn mừng bằng một bữa tiệc có bánh tráng cuốn thịt mà cả hai mẹ con cùng yêu thích. Nàng sẽ tha thiết xin mẹ hãy yên lòng ở nhà cho nàng lo lắng trong những năm tháng tuổi già. Càng nghĩ, Bích Tuyền càng vui không sao kể xiết. Nàng có cảm giác đường về nhà hôm nay như dài ra và xe buýt hôm nay cũng rề rà hơn mọi ngày.

Rồi cũng về được đến nhà, Bích Tuyền ôm khư khư chiếc bóp trước ngực cứ như sợ kẻ gian sẽ giật mất. Về đến nhà, thấy cửa đóng, Bích Tuyền đưa tay nện vào cửa réo ầm lên:

-Mẹ Oi! Mở cửa cho con đi!

Bà Năm mở cửa nhìn con gái mỉm cười trách yêu:

-Vào nhà đi! Con gái mà chẳng dịu dàng gì cả. Không sợ người khác chê hay sao chứ?

Bích Tuyền đáp tỉnh khô:

-Con chẳng cần ai cả....con chỉ cần mẹ thôi. Mẹ à! Mẹ nhìn mặt con hôm nay có gì khác lạ không?

Bà Năm lắc đầu ngồi xuống ghế:

-Hỏi như vậy thì chẳng cần đoán, mẹ cũng biết chắc là con có chuyện vui rồi. Lãnh lương chứ gì?

-Ôi, mẹ....

Bích Tuyền lấy trong bóp ra một xấp tiền dày cộm trao vào tay mẹ, cười sung sướng:

-Thần tài gõ cửa mẹ rồi đó. Từ nay, con gái sẽ mua đứt nghề gói bánh ít của mẹ.

-Con nhỏ này.....

Bà Năm kéo Bích Tuyền ngồi xuống bên cạnh nói:

-Giao hết tiền cho mẹ con lấy gì mà xài? Lấy lại một chút đi con.

-Con không lấy! Con đã nguyện rồi, lương tháng đầu tiên là trao hết cho mẹ. Mẹ Oi! Có tiền rồi mẹ đi khám bác sĩ chứng bệnh đau lưng của mẹ đi nghen. Còn nữa con đã làm ra tiền mẹ phải cho con cơ hội để báo hiếu cho mẹ. Mẹ hứa với con từ đây đừng đi bán nữa nghen mẹ.

Có được một đứa con hiếu thảo chẳng khác gì có được báu vật của thế gian. Bà Năm vuốt tóc con gái yêu thương và xúc động đến nghẹn lời. Chờ cho con nghẹn qua đi, bà mới nói:

-Bích Tuyền! Cha con ở dưới xuôi vàng biết được có một đứa con gái tốt như con đây hẳn là ông ấy sẽ vui lòng lắm lắm. Mẹ đương nhiên là nghe lời của con rồi. Từ nay, mẹ ở nhà cho con nuôi dưỡng. Vậy con hài lòng rồi chứ gì?

-Vâng! Con sẽ nuôi mẹ vừa trắng vừa tròn.

Bà Năm phì cười:

-Con khi này! Ngổ ngáo và nghịch ngợm như con, vậy mà cũng có hai ba đứa con trai bẽn bẻ đuổi theo....mẹ cũng cảm thấy lạ đó.

-Thế sao mẹ không nghĩ con gái mẹ là một cô gái đẹp?

-Kiêu ngạo!

Bích Tuyền ngã vào lòng mẹ, cười hi hi Bà Năm vuốt tóc con gái nhẹ nhàng bảo:

-Sáng nay Minh Quân có đến!

-Nữa! Hắn đến làm chi vậy?

Bích Tuyền bật dậy vừa kêu la vừa nhìn mẹ:

-Hắn đến để lấy lại con gấu bông, có phải không mẹ?

-Không phải vậy.....mà là để tặng một con gấu to hơn. Mẹ để trên tủ kia.

Bích Tuyền chạy đến tủ mang con gấu đặt lên bàn. Con gấu trắng to đùng ôm trái tim màu đỏ cũng lại dòng chữ "I love you". Bích Tuyền lặng người đi một lúc, không còn nổi sùng như mọi khi, nàng chỉ nhún nhún một chút.

-Mẹ à! Con đã nói bao lần rồi, mẹ đừng có tiếp tay với Minh Quân mà.

-Mẹ không nữa!

Bà Năm nhìn con gái mỉm cười:

-Và mẹ biết con càng không nữa.....Nhưng có làm sao lại bắt buộc mình làm những điều ngược lại như thế chứ?

-Mẹ à....

Bích Tuyền phụng phịu:

-Con có cảm giác mẹ đã bị Minh Quân mua chuộc rồi.

-Chẳng ai có thể mua chuộc được mẹ. Là tự mẹ muốn nói giúp cho chàng trai đó thôi. Một chàng trai có cốt cách, có nhiệt tâm, có sự kiên nhẫn đến như thế, đáng để cho con gái của mẹ lựa chọn chứ sao.

-Mẹ đã cảm động trước tình cảm của Minh Quân mà nói nhiều như vậy thì con cũng không giấu mẹ để làm gì nữa. Quả thật là nếu đem so sánh Vĩnh Thiện và Minh Quân thì con thật sự có cảm tình với Minh Quân. Nhưng mẹ à! Một lần vô tình con được biết Minh Quân là con trai trong một gia đình giàu sang quyền thế tốt bụng. Chính vì thế mà con đã khép cửa lòng mình lại, con co cụm lại trước hồ sang hèn quá rõ rệt giữa con và người ta, còn hơn là dần thân vào rồi để đau khổ.

Thì ra là vậy! Cuối cùng thì bà Năm đã hiểu được căn nguyên trong lòng của con gái. Thật thương xót!

Thật tội nghiệp! Bà nắm tay con gái, cười buồn:

-Hóa ra là vậy! Con gái của mẹ ngỡ kiên cường nhưng không phải kiên cường, mà là đang sợ sệt. Con sợ cái giàu của người ta...chính vì thế mà con thận trọng hay là không có lòng tin? Mẹ thương con thật, không biết phải nói như thế nào. Nhưng con à! Giàu đâu phải là tất cả, mà nghèo cũng chẳng phải là không có gì. Chính vì thế mà con không cần phải sợ, không nên nhụt trí trước ý nghĩ sang hèn. Tuy mẹ chỉ là một bà sồn sồn bán bánh ít, nhưng mẹ cũng hiểu được như thế này: người ta yêu nhau, người ta có thể sống với nhau hạnh phúc đến già hoàn toàn không phụ thuộc vào vấn đề giàu nghèo, mà phụ thuộc vào trái tim hai người. Vậy đó, quan trọng nhất là trái tim nghĩ gì, muốn gì, trái tim yêu hay là không yêu?

Bích Tuyền thờ người nghĩ ngợi rất lâu rồi phì cười:

-Mà sao con với mẹ phải mổ xẻ chuyện này vậy chứ?

Nhìn ánh mắt đang ưu tư bỗng đổi màu tinh nghịch của Bích Tuyền, bà Năm cũng lắc đầu tỉnh bơ:

-Ai biết gì!

“Mẹ cũng đáo để lắm”. Bích Tuyền lại trêu:

-Mà dường như có người muốn con gái mình yêu cái “con gấu” này thì phải?

Bà Năm bật cười:

-Ai muốn vậy cà! Ừm, thì cho rằng có người muốn đi.....nhưng mình có muốn không mới là quan trọng đó.

-Con không muốn!

-Thật vậy sao?

-Mẹ à! Làm ơn tha cho con đi mà. Trái tim của con, cả cái đầu của con nữa đang bị mẹ làm cho hồ đồ mất rồi đây nè.

Bà Năm cười lớn:

-Thì thôi, không nói nữa.

-Con đi tắm đây!

Bích Tuyền đứng lên dang tay ôm chú gấu bông vào lòng rồi lại nói:

-Mẹ à! Ngày mai làm bánh tráng cuốn thịt nghe mẹ. Con sẽ mời Vĩnh Thiện tới cùng vui.

-Nhắc mới nói, dạo này Vĩnh Thiện sao ít ghé nhà mình quá vậy? Con và nó có xích mích gì không? Hay là nó bận rộn quá?

Đạo này, Vĩnh Thiện làm tăng ca nên không rảnh sang chơi, chứ con và anh không có xích mích gì.

Bích Tuyền nói xong, bước đi thẳng vào trong. Nàng vào căn phòng nhỏ đặt chú gấu to lên bàn bên cạnh chú gấu nhỏ. Cả hai chú gấu rất dễ thương, đều đáng yêu làm sao! Bích Tuyền kéo ghế ngồi trước mặt hai chú gấu trầm tư một lúc rồi nói một mình:

-Minh Quân! Mẹ tôi nói anh là một người có nhiệt tâm, có lòng kiên nhẫn. Còn tôi lại là một con nhỏ không có lòng tin, mặc cảm vì thân phận nghèo nàn của mình, hay nói khác hơn là tôi sợ khổ. Tôi cũng không phải là gỗ đá mà không xúc động trước tấm chân tình của anh. Thôi thì anh hãy thêm một chút nhiệt tâm, thêm một chút lòng kiên nhẫn nữa cho tôi có được lòng tự tin, Minh Quân nhé.

Suốt một đêm dài, Ái Hân không sao chợp mắt được. Bây giờ đây nàng muốn thiếp đi một chút cho bớt sầu muộn quên mệt mỏi nhưng chẳng tài nào thiếp đi được, mà ngược lại càng lúc càng tỉnh táo lạ thường.

Trời đã sáng, Ái Hân trở mình qua lại mấy lượt rồi bật dậy. Nàng đến tựa người bên thành cửa sổ phóng tầm mắt nhìn ra xa rồi lại nhìn xuống khoảng sân đầy hoa lá mà nghe hồn mình vỡ vụn tan nát.

Ngẫm lại bao nhiêu ngày qua, trong Ái Hân bây giờ chỉ còn lại hai từ: chua xót! Trọn một đêm nay, Ái Hân đã suy nghĩ rất nhiều, nàng cố nghĩ cố tìm xem nàng đã làm sai điều gì? Thế nhưng càng nghĩ càng đau đớn thêm thôi, bởi vì nàng tự xác định rằng nàng không làm sai một điều gì cả. Có sai chẳng là nàng không nắm giữ được trái tim của Minh Quân mà thôi.

Bác Minh Hiền và cha của Ái Hân là người bạn thân thiết tâm đầu ý hợp. Lắm người vẫn đùa gọi cha nàng và bác Hiền là “cặp bài trùng” và hai người cũng rất thích cách gọi này.

Vừa rồi, sau đám tang ông nội, trước mặt mọi người trong gia đình, bác Hiền đã thẳng thắn bày tỏ ý muốn nối nhip cầu thông gia với cha của Ái Hân. Thế là chuyện về của bác Hiền còn có cha con Ái Hân đi theo. Nhớ đến tâm trạng nửa vui, nửa thẹn thùng của mình lúc mới đặt chân vào ngôi biệt thự sang trọng này, Ái Hân thấy tội nghiệp cho mình biết bao. Nhất là lúc nàng được giới thiệu đôi mắt với Minh Quân nàng đã hồi hộp, run rẩy, đến việc nàng đã đơn thân độc mã lưu lại chốn xa lạ này để được cận kề Minh Quân, cốt để hai người cùng nhau tạo dựng tình cảm trước hôn nhân. Thế nhưng, mọi cố gắng của Ái Hân chỉ là hoài công.

Cứ nhớ đến những điều trông thấy vào buổi chiều ngày hôm qua là trái tim của Ái Hân lại se thắt. Có thể nào “mất lắp tai ngo” được hay không? Không được! Không được! Không thể xem như không có gì được, bởi vì sự thật là chàng đã yêu một cô gái khác. Giờ thì Ái Hân hiểu vì sao Minh Quân luôn lạnh nhạt với nàng.

Nước mắt lưng tròng, Ái Hân quay vào ngồi xuống ghế, từng chi tiết của buổi chiều hôm qua lại hiện về trong ký ức nàng....

Từ trường thăm mỗ về, Ái Hân chợt trông thấy Minh Quân đứng trên đường vắng vẻ như đang chờ đợi ai. Dừng xe! Tôi xuống đây được rồi!

Ái Hân xuống taxi hăm hở nhắm hướng Minh Quân mà đi tới. Thế rồi nàng chưa đến được chỗ của Minh Quân, thì Minh Quân đã ào đi đuổi theo một cô gái vừa bước ra từ cao ốc trước mặt.

Ái Hân sững lại, nàng chưa kịp nghĩ suy gì thì nghe Minh Quân lên tiếng gọi:

-Bích Tuyền!

Cô gái quay lại, một cô gái đẹp đến độ một người đẹp như Ái Hân cũng phải ngỡ ngàng. Nép vào một thân cây cổ thụ gần đó, Ái Hân len lén nhìn. Nàng nghe Bích Tuyền lạnh lùng nói:

-Anh lại đến....nhưng tôi thì không có thời giờ nói chuyện với anh đâu. Anh về đi!

-Anh không về! Anh không về khi mà anh chưa được em thương yêu. Bích Tuyền! Ta nói chuyện với nhau đi! Theo anh đi!

Minh Quân vừa nắm bàn tay Bích Tuyền thì nàng giật lại:

-Làm gì tôi phải đi theo anh. Những gì cần nói tôi đã nói với anh cả rồi. Tôi và anh không thể nào đâu.

-Có thể! Anh nói có thể là có thể!

-Tôi chưa từng thấy ai đại như anh.

-Sẽ còn hơn thế nữa....anh sẽ theo em, cho đến khi nào em không lần tránh anh nữa thì thôi.

-Vậy thì anh cứ theo....có sức thì cứ theo....không nói một lời thì cứ theo.

Nói rồi, Bích Tuyền bước đi, bộ mặt lạnh lùng đến khó nghĩ của nàng thật ra là để che đậy một trái tim đã hoàn toàn bị khuất phục. Vậy đó, nàng biết nàng đã bị chân tình đáng yêu của Minh Quân đánh quỵ rồi. Nhưng nàng chưa muốn nhìn nhận, chưa muốn bộc lộ, bởi sợ, sợ sự cách biệt về gia thế, sợ tình yêu bay mất....sợ bị khổ. Nàng quá yêu và quá mâu thuẫn. Lắm khi nàng tự hỏi: tại sao phải làm như vậy? Nhưng nàng lại không có câu trả lời thỏa đáng cho mình.

Bích Tuyền đi trước. Minh Quân theo sau, không ai hay phía sau hai người còn có một kẻ thứ ba đó là Ái Hân.

Đi được một quãng, Bích Tuyền dừng chân quay lại:

-Tôi đón xe buýt về nhà....anh cũng đón xe buýt hay sao?

-Phải!

Minh Quân gật đầu, Bích Tuyền thờ dãi rồi nhìn Minh Quân lắc đầu:

-Tôi phải nói bao nhiêu lần anh mới hiểu đây? Đừng có theo tôi nữa. Đừng có làm cái việc uống công nữa. Anh đã đặt trái tim của mình nhầm chỗ rồi. Cho dù anh có theo tôi một ngàn năm thì tôi cũng chỉ có một lời nói với anh thôi. Tôi không yêu anh!

Dẫu rằng Bích Tuyền là như thế. Dẫu rằng lần nào cũng nghe nàng nói những câu đại loại như vậy nhưng lần này thì Minh Quân đau điếng cứ như bị ai đó đâm một cái thật mạnh vào mặt.

Nở một nụ cười đau khổ của kẻ bại trận, Minh Quân nói như gào lên:

-Em thật là nhẫn tâm! Em quá nhẫn tâm Bích Tuyền à! Được rồi! Tôi sẽ biến ngay ra khỏi mắt em và tôi mong rằng suốt đời này tôi sẽ không bao giờ gặp lại em nữa. Hãy làm tan nát trái tim của tôi đi bởi vì trái tim đó thuộc về em....đây ấp bóng hình em....đây ấp tình yêu mà tôi dành cho em. Và hãy luôn nhớ rằng tôi yêu em! Cho dù trái tim có vỡ nát và tôi có sống trong khắc khoai, tôi vẫn yêu em!

Nói xong, Minh Quân như một cỗ xe xồng xộc lướt qua khỏi Bích Tuyền tiến thẳng không một lần quay lại.

“Minh Quân! Minh Quân”. Bích Tuyền chết lặng nhìn theo Minh Quân, muốn đuổi theo chàng nhưng rồi vẫn chôn chặt chân một chỗ.

Ở một khoảng gần, Ái Hân đứng chờ vợ như một kẻ không hồn. “Còn mình thì sao?” Ái Hân tự hỏi: “Mình là vợ sắp cưới của Minh Quân, nhưng chỉ là một con số không lạnh lẽo trong lòng của anh mà thôi”.

Hai người con gái cách nhau một quãng ngắn, bóng họ lơ lửng trong bóng chiều đang vây bủa.

Ái Hân quay người bước đi nước mắt rơi dài theo từng bước chân. Bích Tuyền lên xe buýt thần thờ trong nỗi buồn vây kín.

o O o

Mấy ngày sau.

Buổi sáng, Minh Quân còn đang ngáy ngủ ở trên giường thì Bảo Thy xốc chàng dậy cho bằng được.

Đậy đi, thằng quý nhỏ! Lần này thì em chết thật rồi!

-Chuyện gì nữa?

Minh Quân mắt nhắm mắt mở nhìn Bảo Thy nói:

-Chị lần nào xuất hiện cũng làm như động đất tới nơi không bằng. Chuyện gì?

-Ái Hân bỏ đi rồi! Ba đang nổi trận lôi đình ở dưới kia, bảo chị gọi em xuống đó. Em làm sao mà người ta bỏ đi vậy?

-Em có làm gì đâu!

Minh Quân tỉnh ngủ hẳn:

-Em và cô ấy vẫn bình thường mà, đâu có gì.

-Nghĩ lại xem, có phải em đối xử tệ với Ái Hân quá không?

-Không! Tất cả vẫn bình thường.

-Vậy thì xuống nhà đi, xuống nhà mà nói chuyện với bà Chị xuống trước nghe.

Bảo Thy xuống lầu không bao lâu thì Minh Quân xuống tới. Đợi cho Minh Quân ngồi vào ghế ngay ngắn rồi, ông Minh Hiền mới ném vào người Minh Quân một phong thư rồi hét lên:

- Đọc đi! Đọc cho kỹ rồi trả lời. Mi đã làm gì đứa con gái hiền thực của bác Mạnh. Có phải mi đã âm thầm xúc phạm, quấy rối nó hay không?

Minh Quân thờ khi ra, bậm chặt môi không nói một lời. Chàng từ từ mở thư ra đọc.

“Kính thưa hai bác!

Trước tiên, con chúc hai bác sức khỏe luôn dồi dào. Con thật không biết phải nói sao để cho hai bác hiểu cho tấm lòng của con. Con yêu quý hai bác và mọi người trong gia đình biết bao. Nhưng con thật lòng xin hai bác đừng giữ ý định cưới con làm dâu nữa. Con sẽ xin với ba mẹ con hủy bỏ hôn ước này. Không phải con từ chối và chê bai Minh Quân hay vì bất cứ một lý do nào khác.....chỉ đơn giản là con nhận thấy con không thể mang lại cho anh ấy hạnh phúc sau này.

Hy vọng những người làm cha mẹ đừng ép uống chúng con, ắt hẳn sau này chúng con sẽ đau khổ lắm.

Bởi vì chúng con chưa bao giờ hiểu nhau, chưa bao giờ yêu nhau. Con xin nhận hết mọi tội lỗi về con.

Khi bác đọc được thư này thì con đã trở về Hải Phòng rồi. Chào tạm biệt hai bác!

Ái Hân”.

Minh Quân xếp thư lại. Chàng từ từ ngẩng lên, rụt rè nhìn vào đôi mắt đầy lửa của cha:

-Con không biết Ái Hân nghĩ sao mà trở về Hải Phòng.... Riêng con thì không có làm gì cô ấy cả.

Ông Minh Hiền nghiêng răng nhìn Minh Quân, gần từng tiếng một:

- Được. Vậy thì hôm nay ta cần con nói cho rõ.....con có chịu cưới Ái Hân hay không?

Minh Quân thờ ra. Chàng nhìn ánh mắt khổ sở của mẹ rồi nhìn nỗi sợ sệt trên gương mặt Bảo Thy mà hiểu rằng chàng đã cùng đường rồi, sẽ không ai dám lên tiếng bênh vực cho chàng. Đột nhiên đứng bật dậy, Minh Quân nói to:

- Đừng có làm phiền con nữa! Cần gì phải áp lực nặng nề với con. Nếu ba má muốn cưới Ái Hân....thì con sẽ cưới.

Vài hôm nữa, chỉ vài hôm nữa thôi, lễ đính hôn giữa Minh Quân và Ái Hân sẽ diễn ra tại Hải Phòng. Theo lời của ông Minh Hiền thì mọi người sẽ lên đường đi Hải Phòng trước lễ đính hôn một ngày và sẽ lưu lại khách sạn để mọi sự chuẩn bị được chu đáo hơn. Mọi người ở đây gồm có những ai? Chỉ có Minh Quân, ông Minh Hiền và bà Bảo Thoa thôi. Bảo Thy phải ở lại quán xuyên nhà cửa và công việc. Về phần bạn bè thân thích và họ hàng thì ông Minh Hiền cùng vợ đã đứng ra khoản đãi mọi người một bữa tiệc tại nhà hàng gọi là báo hỷ rồi. Chính vì vậy mà ai nấy đều rất hài lòng.

Ngày quan trọng càng đến gần, ông Minh Hiền càng vui vẻ bao nhiêu thì trái lại, Minh Quân lại rơi vào sự cảm lạnh bấy nhiêu.

Nhiều đêm rồi, đêm nào Minh Quân cũng say. Chàng lảng vảng đến khu phố nhà Bích Tuyền. Không vào nhà nàng, nhưng vết xe của chàng thì ngoằn ngoèo, ngang dọc gần như cạy nát cả con đường. Không ai biết được Minh Quân đã suy nghĩ những gì. Thậm chí có những ngày gần như chẳng ai nghe được tiếng nói của chàng.

Đêm nay cũng giống như bao đêm, Minh Quân phóng xe ào ào trên phố rồi quay về sớm hơn mọi người. Chàng thấy cần suy nghĩ và tự giam mình trong phòng. Cốt lõi trong từng ý nghĩ của chàng vẫn là Bích Tuyền và ngõ hẹp trong cuộc hôn nhân với Ái Hân.

Minh Quân nghĩ mãi, nghĩ mãi vẫn không sao thấu đáo được. Lắm lúc, chàng mong mỗi sau một đêm say ngủ đến sáng hôm sau thức dậy, chàng có thể quên mất cái tên Bích Tuyền, cái bóng dáng của Bích Tuyền.

Nhưng khổ thay, mỗi lúc muốn quên là mỗi lúc nhưng nhớ lại tăng lên. Chẳng hạn như đêm nay, trong khắp gian phòng này, trên tường, trên mỗi bức tranh, trong đáy mắt, trong trí não của chàng.....đâu đâu cũng thấy bóng dáng Bích Tuyền ngự trị. Chỗ này thì thật tươi, chỗ kia thì u buồn, chỗ nọ thì như khóc, như trách móc giận hờn.

Yêu say đắm là thế. Yêu đơn phương khổ là thế. Minh Quân từng lúc từng lúc chỉ chực phát điên lên. Nếu không dẫn được, ngay trong tích tắc Minh Quân sẽ làm đổ nát tất cả những gì có thể đập phá được trong gian phòng này.

Cộc....cộc....cộc....

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng đập vào tai Minh Quân. Chàng vuốt lại mái tóc rối bù, dụi mắt thuốc đang cháy dở vào gạt tàn. Chàng đi đến mở cửa, rồi quay vào ngay Bà Bảo Thoa bước qua ngạch cửa, ngọt ngào bởi khói thuốc liền kêu lớn:

-Sao con hút thuốc nhiều quá vậy? Hút thuốc nhiều sẽ có hại cho phổi con đó.

Minh Quân lặng thinh nhìn mẹ. Chàng muốn nói với mẹ giây phút này đây, dù cho phổi của chàng có bị thủng, hay cả con người chàng bỗng vỡ tan ra thì chàng cũng lấy đó làm vui mừng. Nhưng trước sự lo lắng của mẹ, chàng không nở nói.

-Má ngồi đi!

Minh Quân nhắc một chiếc ghế, bà Bảo Thoa ngồi xuống nhìn con trai, thở dài rồi nói:

-Minh Quân à! Con cưới vợ mà không vui thì chẳng ai có thể vui được cả. Nói thật cho má biết đi, con có người yêu rồi, có phải không? Má chưa từng thấy con buồn phiền đến thế. Thật sự là má nhìn con, má rất đau lòng....rất đau lòng con à.

Minh Quân nuốt mấy lần mới trôi được cơn nghẹn ngay cổ. Chàng lắc đầu, thở dài thườn thượt:

-Má muốn biết điều đó để làm gì? Bây giờ, con chỉ muốn yên thôi. Má hãy để con yên.

Bà Bảo Thoa nhìn không bỏ sót một nét buồn nào trên mặt Minh Quân, rồi lại nói:

-Con là con của má, nên má phải có trách nhiệm với con. Nhìn con đau buồn như thế kia, người làm mẹ nào chịu cho nổi. Coi như con tin tưởng má một lần đi. Nói cho má biết nỗi khổ của con. Dầu có nát lòng, má cũng sẽ giúp con.

Minh Quân lắc đầu, cười buồn:

-Con tin má.....nhưng con cũng biết má chẳng có quyền hạn gì. Má ơi! Má nói ba không nghe thì làm sao má giúp con được, hả má?

Minh Quân đưa hai tay ôm chặt lấy đầu, nỗi khổ hằn lên trong mắt. Bà Bảo Thoa cắn môi nhìn con trai, không dẫn được nỗi thương tâm.

-Đúng là má nói ít khi nào ba của con nghe. Nhưng lần này thì khác, bất luận như thế nào, má cũng sẽ giúp con.

-Con không muốn cưới Ái Hân, má có làm được không?

-Được.

Bà Bảo Thoa gật đầu quả quyết:

-Má sẽ có cách giúp con. Nhưng trước tiên, con phải cho má biết lý do đã chứ.

Minh Quân nhìn mẹ lặng thinh như nghĩ ngợi rồi nói:

-Nói ra thì có lỗi với ba má, nhưng không nói thì tự thấy mình quá nhu nhược. Con không thích Ái Hân vì con đã yêu một cô gái khác rồi.

-Hắn đó phải là một cô gái đặc biệt lắm mới được lòng con trai của má. Cô ta tên gì vậy?

-Bích Tuyền...

-Tên đẹp lắm! Nhưng cô ta là một người như thế nào và gia thế ra sao, hả con?

-Đó là một cô gái xinh đẹp có cá tính. Bích Tuyền đã tốt nghiệp đại học và đi làm ở một công ty liên doanh. Cô ấy sống với một người mẹ, gia cảnh họ nghèo, nhưng họ là những người nghèo thanh bạch, má à.

-Nghe con say sưa nói về Bích Tuyền như vậy, má cũng muốn gặp ngay cô gái đó. Kể ra cần thì cần một con người tốt chứ chẳng cần cái gia cảnh giàu hay nghèo. Xem chừng con trai của má chỉ có thể hạnh phúc được với người mà con yêu thôi, có đúng không?

-Má chịu hiểu con, con cảm ơn má.

-Má con với nhau, nói chi mấy lời khách sáo. Chỉ cần con vui thì dầu sôi, lửa bỏng gì, má cũng nhảy vào với con. Nhưng má nói trước, con không cưới Ái Hân thì tự mình đi Hải Phòng, nói rõ mọi chuyện với cô ta.

-Má à! Tự con phải đi Hải Phòng sao? Con nói gì với Ái Hân bây giờ? Rồi cô ấy có chịu nghe lời của con không?

Bà Bảo Thoa thở ra buồn buồn. Bà nhìn về căng thẳng trên mặt Minh Quân mà bật cười:

-Con muốn được Bích Tuyền thì phải dũng cảm lên chứ. Rồi rắm này không phải dễ gỡ đâu. Ngoài việc tự một mình con phải đi Hải Phòng, con còn phải thuyết phục bằng được Ái Hân chịu cùng con hủy bỏ hôn ước thì mới được.

-Con sợ Ái Hân không nghe con. Con sợ cô ấy nổi điên lên thì con phải làm sao?

Bà Bảo Thoa thở dài, ngả người ra sau ghế. Lần này, bà im lặng khá lâu. Muốn sự cũng tại cái ông chồng độc tài của bà mà thôi. Không muốn nghĩ đến vẫn phải nghĩ, mà càng nghĩ, bà càng chán nản cái ông Minh Hiền đó. Cái tánh gân như bất chấp tất cả của ông càng già càng tăng thêm lên. Đã gân bướng không ai chịu nổi mà gân đây còn “sinh sự” đủ điều. Nếu ông ấy không dùng hôn nhân để trói buộc Minh Quân thì rắc rối đã chẳng xảy ra.

Thoạt đầu, với vai trò của người làm mẹ, bà cũng mừng sao cho cuộc hôn nhân tiến triển tốt đẹp, mong sao cho nước chảy xuôi dòng, thuận buồm xuôi gió....Nhưng bà đã kịp thời nhận ra gió chẳng những không xuôi mà còn muốn mang bão tới. Chỉ bằng bà phải tích cực ngăn chặn, còn hơn là để sau này xảy ra những điều đáng tiếc.

Lại thở ra, giọng bà Bảo Thoa đều đều:

-Con không nên lo sợ, bởi vì Ái Hân bản chất là một con bé hiền lành. Nó sẽ hiểu cho con, hoặc là sẽ tự ái mà chẳng bao giờ thêm lấy con nữa. Nhưng cũng không loại trừ khả năng nó sẽ nổi cáu lên và quậy cho mọi thứ tệ hại hơn....Nhưng tất cả vẫn không đáng sợ bằng cơn giận của ba con.

Nghĩ đến cơn giận của ba thì tóc gáy của Minh Quân muốn dựng cả lên. Lần này đây, vì Minh Quân, mẹ cũng sẽ trở thành trung tâm để cho ba trút cơn giận sấm sét. Thấy thương cho mẹ quá, Minh Quân chồm sang nắm chặt hai tay bà:

-Má! Mọi chuyện con sẽ nhận lãnh hết. Dù cho ba có bỏ đôi găm trời này ra, má cũng đừng xen vào.

Bà Bảo Thoa lắc đầu:

-Làm gì thì làm, ba con dù giận đến đâu cũng không dám mắng má. Con đừng lo cho má.

Lấy ra từ trong túi áo một xấp tiền mới nguyên dày cộm, bà Bảo Thoa đặt vào tay con trai:

-Tiền vé máy bay và tiền ăn ở khách sạn của con đây, cầm lấy đi rồi chuẩn bị sáng mai đi sớm. Má muốn rằng sáng mai, khi mọi người trong nhà thức dậy thì con đã đi rồi. Ra ngoài ấy, dùng điện thoại mà liên lạc với Ái Hân. Hẹn con bé ra ngoài nói chuyện. Nhớ là khi nào chia tay thì phải đưa con bé về đến tận nhà để tránh mọi bất trắc.

Minh Quân trước sự lo lắng tỉ mỉ của mẹ bỗng nghẹn lời. Chàng bóp chặt xấp tiền trong tay lặng người một lúc mới nói được.

-Má! Con lớn chừng này rồi mà phải để má lo lắng khổ sở vì con....Xin lỗi má.

Bà Bảo Thoa đứng lên khỏi ghế, bước đến gần ôm sát con trai vào lòng:

-Chỉ cần con vui thì má chẳng từ nan việc gì cả. Hy vọng rồi mọi việc sẽ trôi qua êm thấm, hy vọng rồi con lẫn mẹ đều không sao.

Bà Bảo Thoa vỗ nhẹ lên đầu Minh Quân, đôi mắt bà long lanh ngấn nước:

-Con ngủ sớm đi. Má chúc con một chuyến đi toại nguyện.

Rời tay khỏi Minh Quân, bà Bảo Thoa bước thẳng một mạch ra cửa, cô hết sức ngăn dòng lệ. Minh Quân ngồi im lặng hồi lâu rồi hấp tấp đứng lên tiễn mẹ.

-Chúc má ngủ ngon!

Ra khỏi cửa phòng, bà Bảo Thoa quay lại nhìn Minh Quân với nụ cười thật đẹp và độ lượng rồi bước thẳng.

Minh Quân khép cửa phòng, lùi vào trong, ngã dài trên giường nhắm nghiền hai mắt. Bất chợt, chàng nhớ đến một câu mà chàng nhớ đã đọc được ở đâu đó trên sách vở: “Tình yêu là niềm vui hay sự bi đát của cuộc sống. Là hạnh phúc hay bất hạnh triền miên”.

Còn chàng thì sao? Một kẻ yêu đơn phương, một kẻ ôm lấy sự mong đợi, mà sự mong đợi đó cứ như mây, như gió, như bến bờ xa lắc. Lắm lúc, chàng nghĩ thật phù du, thật hoang đường, nhưng cũng thật kỳ lạ là trái tim chàng lại đầy ấp hy vọng.

Dán chặt đôi mắt mở to trừng trừng lên trần nhà. Minh Quân lầm nhảm:

-Bích Tuyền ơi! Giờ này, em đang làm gì? Có nhớ đến tôi chút nào không? Còn tôi, tôi đang làm tất cả chỉ vì em. Tôi mong rằng, rồi đây em sẽ đến bên tôi, ngã vào vòng tay tôi, đáp lại tình yêu say đắm của tôi, đem đến cho tôi....cho cả em niềm vui và hạnh phúc. Lúc đó, em sẽ thấy cái kẻ si tình bên em cười to lên, hét to lên phủ nhận cái câu nói: “Tình yêu là sự bi đát của cuộc sống, là bất hạnh triền miên...” Em có biết không? Nếu em đến, bóng tối phiền não quanh tôi sẽ không còn nữa.

Cứ thế, suốt một đêm, Minh Quân trăn trở thức trắng, để rồi sang hôm sau, lúc mọi người trong nhà còn chưa thức dậy, chàng đã đi rồi.

Dần mạnh ông nghe, ông Minh Hiền bị cơn giận làm cho người run bắn lên. Thật là quá sức tưởng tượng. Cái thằng con chết tiệt dám một mình đi Hải Phòng, dám đơn thân độc mã từ hôn. Cái thằng mất dạy, chỉ biết gây phiền phức.....lần này thì không thể tha thứ cho nó nữa. Quá lộng hành! Quá nhục nhã! Hắn là Bảo Thoa, em là người biết chuyện này. Em còn ra lệnh cho mọi người trong nhà hòa theo em gian dối tôi, che giấu tôi. Thật khốn nạn! Khốn nạn!

Rồi quên mất giờ khắc đang là nửa đêm, ông Minh Hiền đứng giữa nhà la lớn:

-Mọi người đâu? Ra hết đây cho tôi! Ra hết đây cho tôi! Mọi người đâu? Bảo Thoa! Bà ra đây! Bảo Thy! Con xuống đây cho ta!

Ông Minh Hiền cố hết sức hò hét rồi đứng sững, hai mắt mở trừng trừng giận dữ. Bà Bảo Thoa là người chạy ra trước tiên, sau đó là Bảo Thy ngỡ ngác trên lầu bước xuống. Hai người giúp việc cũng từ phía sau chạy lên.

Ném tia nhìn giận dữ về phía vợ, ông Minh Hiền gằn lên từng tiếng một:

-Em a tòng với thằng Minh Quân. Mọi người a tòng theo em. Tất cả đều nói dối tôi, coi tôi không ra gì. Tại sao vậy? Tại sao vậy? Anh cần em giải thích. Hãy giải thích đi!

Bảo Thy thất sắc nhích đến gần mẹ, nắm tay bà lay khẽ:

-Má! Má cần thận đó. Con chưa từng thấy ba giận dữ đến như vậy.

Bà Bảo Thoa cắn răng vỗ vào tay Bảo Thy, như ngầm bảo con gái hãy yên lòng rồi bước đến bên chồng, giọng bà hết sức nhỏ nhẹ:

-Anh không thể từ tốn hơn được sao? Anh vốn rất sợ người ta chê cười kia mà. Giọng của anh làm kinh động hết phố phường rồi đó.

Ông Minh Hiền quay sang chụp lấy cánh tay vợ siết mạnh, mắt long lên:

-Còn ở đó chọc tức tôi nữa hả? Em biết rất rõ chuyện thằng Minh Quân đi Hải Phòng mà không nói với tôi, còn bảo người trong nhà che dấu giùm nó, có phải vậy không?

-Phải.

Bà Bảo Thoa đối mặt với chồng cứng cỏi, lạnh lùng:

-Đừng nghĩ rằng lỗi lầm của Minh Quân là do mình nó gây ra. Lỗi của nó bắt đầu từ sự sai lầm của chúng ta.

-Em....Vậy là quá rõ rồi. Em biết tất cả.....em can dự vào....em bán đứng chồng mình cùng với đứa con làm bậy.

Ông Minh Hiền tức tối, mặt đỏ ngầu lên. Bà Bảo Thoa xen vào:

-Chuyện đã như thế, bây giờ anh có muốn gán tội em như thế nào cũng được. Nhưng dù muốn dù không, anh vẫn phải nhìn nhận với em một vấn đề. Đó là anh và Minh Quân, hai cha con chưa từng hiểu nhau.

Anh lúc nào cũng cho rằng nó là thứ quân ngỗ nghịch, khó dạy.....Anh buộc nó hết thứ này đến thứ khác....và cuối cùng thì đi cùng nó lại bằng cuộc hôn nhân mà nó không yêu thích, không mong muốn. Anh làm như vậy là ép nó, là không cho nó một con đường. Anh hiểu quá rõ hôn nhân là chuyện cả đời kia mà. Hôn nhân không tự nguyện sẽ biến thành ngục tù, anh có biết hay không? Em cho rằng việc Minh Quân chủ động từ hôn cùng Ái Hân là đúng thôi. Nếu cứ để tiếp tục sự thế, sau này ra sao không ai dám đoán.

Ông Minh Hiền thả bàn tay vợ ra, lùi người lại lắc đầu:

-Nói hay lắm! Nói nghe hay lắm! Hai người hãy trở ra nhà sau đi.

Ông Minh Hiền bất thần quay sang hai người giúp việc ra lệnh rồi buông người xuống ghế, ôm lấy mặt rên rĩ:

-Anh thật không muốn tranh cãi với em. Nhưng em có biết dễ dãi với một thằng con như Minh Quân là ngu xuẩn lắm không? Cái gì mà anh không hiểu nó? Cái gì mà anh ép buộc nó chứ? Anh chỉ là lo cho nó, chỉ là muốn nó có tương lai tốt đẹp. Trong khi anh gây dựng thì em phá hỏng. Em thương con kiêu đó chỉ tới?

hại con thôi. Từ nay, anh làm sao còn dám gặp mặt anh Mạnh nữa. Nổi nhục nhã lần này rửa tới kiếp nào mới sạch đây? Còn chưa nói, nếu Ái Hân chịu không nổi sự đả kích mà làm chuyện đại dột thì sao? Thì sao hả? Em cùng với con trai làm bậy, thế có nghĩ tới hậu quả hay không? Trả lời đi!

Bà Bảo Thoa giật nảy người chết điếng. Bà lần đến chiếc ghế buông rơi người xuống. Bảo Thy hết sức hoảng sợ. Nàng tới gần bên cha hỏi dồn:

-Ba! Đầu đuôi ra sao, ba hãy kể đi?

-Có cái gì mà kể. Cũng may mà Ái Hân nó là đứa biết suy nghĩ nên không phải xảy ra điều đáng tiếc. Người đáng tiếc là tôi đây, cũng có lúc trở thành một kẻ mất mặt trước bạn bè. Minh Quân! Cái thằng chết tiệt đã bôi đầy lọ lên mặt ba nó. Những vết lọ quái quỷ không có cách nào để rửa sạch. Đã khuya lắm rồi, tất cả hãy trở về phòng đi. Về nghỉ đi!

Nói rồi, ông vẫn không thấy vợ con có động tĩnh gì, ông Minh Hiền đứng lên hét:

-Ngồi lì ra đó để làm gì? Các người có thể giải quyết mọi sự hay sao mà ngồi đây? Tôi lạ lắm hay sao mà nhìn tôi?

Bảo Thy riu ríu đứng lên, hết nhìn mẹ lại quay sang nhìn ba, rồi vụt chạy về hướng thang lầu. Còn lại một mình với ông chồng cứ chốc chốc lại thở dài rồi vò đầu bứt tóc, bà Bảo Thoa không biết phải nói gì, cứ giữ nguyên sự câm lặng.

Thời khắc trôi qua thật nặng nề. Mãi một lúc sau mới vang lên giọng nói khàn khàn của ông Minh Hiền:

-Ngày mai, em phải theo anh đi Hải Phòng.

- Để làm gì?

Bà Bảo Thoa đầy lo ngại nhìn chồng:

-Coi như em van anh. Hãy buông tha cho thằng Quân đi, đừng ép nó thành hôn với Ái Hân nữa. Tuổi trẻ bây giờ không dễ chấp nhận hôn nhân theo kiểu áp đặt đâu. Tình yêu luôn là một vấn đề quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống. Bắt nó sống trọn một đời với người con gái mà nó không yêu chẳng phải là tàn nhẫn lắm sao? Em không quên khi xưa chúng ta cũng đã yêu nhau đến mấy năm trời mới cưới nhau. Anh hãy nghĩ lại đi, Minh Hiền. Hãy thông cảm cho con trai của mình.

-Cái vấn đề chính không phải là đi lo hôn nhân cho thằng Minh Quân đó nữa, mà là đi xin lỗi người ta, em có hiểu không? Để rồi sau này con trai của em sẽ mang về ngôi nhà này một nàng dâu như thế nào cho biết. Ở ngoài đời, nó làm gì đủ tư cách quen được một đứa con gái đàn ông, dịu hiền và khả ái hơn Ái Hân nữa. Muốn tốt, nghĩ tốt cho nó, nó từ chối cũng bởi có em phụ họa. Ừ, thì em cứ đặt niềm tin vào nó đi, rồi em sẽ thất vọng. Anh chắc rằng rồi em sẽ thất vọng đáng thương.

-Em sẽ không thất vọng.

Bà Bảo Thoa nói như một lời tuyên thệ hùng hồn với chồng:

- Đó là con trai của em và em tin nó. Em cho nó niềm tin và con đường để đi. Em hiểu rõ con người của Minh Quân. Người nào cũng có tự ái riêng, tự do riêng. Anh đánh giá Minh Quân theo thành kiến, anh tôn trọng người khác, nhưng lại quá xem thường con trai của mình, thật chẳng công bằng tí nào.

Đây là lần đầu tiên, bà Bảo Thoa có ra quyết liệt và thẳng thắn. Nói qua nói lại này giờ, tất cả cũng chỉ tại cái thằng Minh Quân mà ra. Ông Minh Hiền đi tới đi lui trong phòng không muốn cãi với vợ nữa. Nhớ lại cú điện thoại từ Hải Phòng lúc này, đến giờ, ông vẫn còn rưng rưng. Ông Mạnh trong cơn nóng giận đã không tiếc lời thóa mạ:

“Tôi báo cho cậu biết, con trai của cậu đã đến Hải Phòng. Nó hẹn với Ái Hân ra ngoài nói chuyện từ hôn. Nó bảo rằng nó không yêu Ái Hân. Còn yêu cầu Ái Hân hãy rộng lượng giúp nó, cùng nó hủy bỏ hôn ước, bởi vì nó đã có người con gái khác, và đã lỡ ăn nằm với người ta sắp sinh con đẻ cái rồi. Và nó không thể bỏ phết người ta được mà phải có trách nhiệm lo lắng. Thử hỏi, đứa con gái tội nghiệp của tôi phải làm sao đây? Nó thất thểu về nhà khóc lóc, kể lể rồi trách hờn chúng tôi, cho rằng chúng tôi lừa với gia đình anh lường gạt nó, bán rẻ nó. Sự thật là như thế nào, tôi nghĩ gia đình cậu là rõ nhất. Hoá ra tình cảm thâm sâu của hai ga đình chúng ta là như vậy đó sao? Cậu và vợ cậu ngon ngọt gạt luôn cả tôi. Cũng may cái thằng Minh Quân còn chút lương tâm, đạo đức của con người. Mọi việc giờ đã tỏ rõ cả rồi, con gái tôi vẫn là con gái của tôi, hôn ước đôi bên coi như hủy bỏ. Tình bạn giữa tôi và cậu nói một câu thật buồn, nhưng tôi vẫn phải nói... sẽ không còn được như xưa nữa...”

Ông Minh Hiền nhớ từng lời của ông Mạnh qua điện thoại kể lại cho bà Bảo Thoa nghe. Dứt lời, ông than vãn:

-Cái thằng quỷ đó báo hại tôi quá nhiều. Anh Mạnh đã thật sự hiểu lầm chúng ta.

Biết chắc rằng chuyến đi lần này của Minh Quân đã đạt yêu cầu, bà Bảo Thoa rất mừng. Nhưng nhìn dáng vẻ tuyệt vọng, đau khổ, bất mãn của chồng, bà không dần được lo ngại. Không biết khi Minh Quân trở về, hình phạt nào đang chờ đợi nó?

Một khoảng thời gian yên lặng trôi qua Đêm càng lúc càng khuya. Ông Minh Hiền cứ chốc chốc thở dài, vò mặt nhăn nhó thảm hại. Một bên là chồng, một bên là con, bà phải phân xử thế nào đây cho vẹn toàn?

Tuy nhiên, đứng trước tình cảm bạn bè thâm sâu của chồng với gia đình ông Mạnh bị đổ vỡ, bà Bảo Thoa cũng đau lòng lắm. Cảm thấy mình cũng có lỗi và tội nghiệp cho chồng, bà Bảo Thoa đến gần, nắm tay ông nói lời an ủi:

-Minh Hiền à! Chuyện đã lỡ dở rồi, anh có buồn nhiều cũng đâu thay đổi được gì. Khi Minh Quân về, nếu con quý xin tha thứ thì anh hãy tha thứ cho con để gia đình mình lại như xưa. Còn chuyện đi xin lỗi gia đình anh Mạnh, em nghĩ chúng ta nên để ít lâu cho họ nguôi giận đã.

Ông Minh Hiền lắc đầu chán nản:

-Anh nghĩ kỹ rồi, chúng ta không cần đi nữa. Anh Mạnh nhất định không chịu bỏ qua đâu. Đi chỉ chuộc thêm nhục nhã vào thân. Thật chẳng ngờ tình bạn tốt nhất của anh lại bị phá hủy vào tay của Minh Quân. Dù gì cũng là cha con....Em xin anh hãy nương tay cho con nhờ.

Con giận trong lòng ông Minh Hiền lại sôi lên. Ông siết chặt tay vợ, rít từng lời một:

-Này giờ em cứ liên tục xin xỏ cho nó. Bảo Thoa à! Em đã quá nuông chiều nó rồi. Nếu anh đồ thừa “con hư tại mẹ” thì em nghĩ sao?

Bà Bảo Thoa nhăn nhó vì cái siết tay quá đau của chồng. Bà rên rỉ:

-Bỏ tay em ra đi! Nếu anh cho rằng Minh Quân hư là do em thì hãy mắng nhiếc em đi, rồi tha thứ cho con.

-Nếu anh ngồi đây tranh cãi với em tới sáng thì cũng chỉ vì đứa con hư đồn đó mà thôi, chẳng có chút ích lợi nào. Đã vậy thì anh nói cho em rõ đây. Anh không bao giờ tha thứ cho nó, vì anh không muốn có một đứa con như vậy. Anh sẽ ném nó ra khỏi ngôi nhà này, để coi nó sẽ sinh sống ra sao.

Ông Minh Hiền nói xong bỏ đi một mạch về phòng trước đôi mắt kinh hãi của bà Bảo Thoa.

Chiều ngày hôm sau, Minh Quân về đến nhà. Chị giúp việc ra mở cổng, nhìn Minh Quân bằng ánh mắt ái ngại. Không muốn nhiều chuyện, nhưng rồi cũng không đành lòng được, chị đến gần bên Minh Quân nói:

- Cậu Quân à!

- Gì đó chị?

Minh Quân chờ đợi. Chị giúp việc đến sát bên Minh Quân thì thầm:

- Cậu cẩn thận đấy! Ngôi nhà này từ hôm qua cho đến bây giờ nặng nề và khó thở lắm. Ông chủ chờ đợi cậu, không bước ra khỏi nhà nửa bước. Bà chủ và cô Bảo Thy cũng ở nhà luôn. Xem ra cơn giận lần này của ông chủ không giống như những cơn giận lần trước. Ông giận lắm và là muốn bề nhà luôn. Thôi thì phận làm con, cậu nên nhìn ông chủ đi. Ông có rầy la gì, cậu cố mà nghe và nhận lỗi cho nó qua, nghe cậu.

Minh Quân đưa tay bóp nhẹ vầng trán rồi hỏi:

- Ba tôi biết chuyện từ lúc nào?

- Khuya đêm qua.

- Được rồi. Cảm ơn chị đã lo lắng cho tôi.

Minh Quân bước thẳng vào nhà. Gian phòng khách vắng lặng chỉ có một mình ông Minh Hiền đang ngồi ưu tư trên ghế. Trông thấy Minh Quân, đôi mắt ông rực lên như hai đốm lửa. Minh Quân chạm phải ánh mắt của cha, liền quay đi áp úng:

- Thừa cha... con mới về. Con... có lỗi với ba... Con xin ba tha lỗi cho con.

Ông Minh Hiền nhìn Minh Quân bằng ánh mắt nghiêm khắc chưa từng có, rồi vươn thẳng người lên quát to:

- Đồ mất dạy! Ai là ba của mày? Ở trong mắt mày còn có người cha này hay sao, hả? Tao không có cái thứ con ngỗ nghịch chẳng ra gì như mày.

Minh Quân còn chưa biết xoa dịu cha như thế nào thì ông Minh Hiền đã tiện tay cầm bình hoa trên bàn ném thẳng về phía Minh Quân. Minh Quân trợn mắt bàng hoàng. Trong cơn bối rối, chàng kịp tránh bình hoa, khiến cho nó bay đi thêm một quãng nữa rồi rơi xuống đất vỡ tan tành. Tiếng “xoảng” thật lớn làm kinh động mọi người. Từ trên lầu, Bảo Thy chạy vụt xuống. Từ trong phòng, bà Bảo Thoa chạy vụt ra. Thấy ông Minh Hiền hùng hổ đứng lên, hai tay nắm chặt đang tiến đến gần Minh Quân, bà Bảo Thoa hốt tấp chạy đến can ngăn:

- Đừng mà! Đừng đánh!

Bảo Thy quỳnh quáng với đôi chân trần chạy đến lôi dạt Minh Quân về một góc, khuyên nhủ:

- Ba đang giận lắm, em phải thật bình tĩnh mới được.

Minh Quân buông túi xách trên vai xuống đất, lòng dạ ngổn ngang. Cách một quãng không xa, ông Minh Hiền vẫn trong cơn giận, giằng co với sự lôi kéo của vợ:

- Tôi không cần có nó. Tôi phải đánh chết nó. Đánh chết cái thứ con chỉ biết làm ô nhục gia đình! Buông ra! Buông ra!

Minh Quân nghe rõ tất cả và chàng đau đớn vô hạn. Ngửa cổ nhìn lên trần nhà, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở đứt quãng, Minh Quân đang cố đè nén lửa nóng lòng mình một cách mãnh liệt, nhưng sao cái chất nóng ấy vẫn bùng lên, bất thần, Minh Quân mở to mắt, hét lớn lên:

- Má buông ba ra đi! Ba đang muốn đánh con, muốn giết chết con thì hãy để cho ba đánh chết con cho thỏa lòng bạ Con sai với ba nhưng con đúng với bản thân mình. Ba hãy vì họ đi, vì tình bạn của ba mà đánh chết con đi

Ông Minh Hiền thoát khỏi tay bà Bảo Thoa sấn đến tát một cái như trời giáng vào mặt Minh Quân.

- Bốp!

Bà Bảo Thoa lao tới xô mạnh chồng ra. Rồi quay sang ôm con trai vào lòng, gào qua làn nước mắt:

- Tội nghiệp con của tôi! Tội nghiệp con! Minh Quân! Có má đây rồi, con không cần phải hoảng sợ nữa. Cái người làm cho đó, không mang nặng đẻ đau, không biết thương yêu, chỉ biết lạnh lùng xử phạt thôi. Chúng ta đã biết ông ấy như thế nào rồi thì không cần buồn nữa, không cần đau, dù chỉ một chút trong lòng. Minh Hiền! Chắc chắn anh đã thỏa dạ rồi, hài lòng lắm rồi.

Ông Minh Hiền quay trở lại ghé ngồi, gương mặt vẫn đầy sắc giận. Ông nhìn vợ con, khoát mạnh tay:

- Tôi chưa hài lòng! Thật sự chưa hài lòng chút nào.

Bảo Thy đưa nhanh tay gạt nước mắt xen vào can gián:

- Ba à! Ba muốn má và em con đau lòng đến chết hay sao chứ? Dù rằng tình bạn là quan trọng, nhưng Minh Quân là giọt máu của ba... chẳng lẽ nó không quan trọng sao ba?

- Câm miệng! Ba thà không có giọt máu này, còn hơn là giữ nó lại để mãi mãi thất vọng về nó.

Gương mặt bà Bảo Thoa đầm lệ. Bà quay sang chồng, lời lẽ thống thiết:

- Đủ rồi, Minh Hiền à! Anh nghĩ tình em mà rộng lượng tha thứ cho Minh Quân một lần này đi. Em van anh mà.

Minh Quân khò sở, ôm chầm lấy mẹ nghẹn lời:

- Má! Má đừng làm như vậy. Má đừng vì con nữa, con không có sao đâu. Ba không đánh con đến tan xương nát thịt được đâu. Má bình tâm đi má.

Ông Minh Hiền chẳng để lộ chút xúc động nào. Ông ném về phía Minh Quân một tia nhìn hằn học, rồi buông lời lạnh lùng:

- Tao không phí công sức đánh mày tan xương nát thịt đâu. Tao đợi mày về đây là để nói cho mày biết, tao không muốn gặp mặt mày nữa. Hãy đi ra khỏi nhà tao. Đi ngay bây giờ!

Bà Bảo Thoa lão đảo roi vào vòng tay của Bảo Thy Minh Quân nghiến chặt răng, cúi gằm mặt nhìn xuống đất bất động.

“Đã không còn cứu vãn được nữa rồi” Tự ái của Minh Quân cuộn cuộn lên như những đợt sóng. Chàng ngẩng đầu lên, bước tới, mắt sáng như ánh sao:

- Ba! Ba đuổi con thật sao?

- Đúng vậy! Tao sẽ đăng báo từ mày. Tao sẽ cho tất cả mọi người biết mày không còn là con của Minh Hiền này nữa. Thử xem mày sống ra sao với rỗng tuếch của mày. Một tấm thân vô dụng, chỉ biết gây phiền toái.

Đằng sau Minh Quân, bà Bảo Thoa khóc ngất lên không nói được lời nào.

Minh Quân muốn nhảy dựng cả người lên trong bao nỗi bi phẫn. Thật ra, chàng không phải vô dụng như ba nghĩ. Ba quả là đã xem thường chàng quá mức rồi. Minh Quân nắm chặt hai cánh tay để lộ cả những mảng gân to cứng. Phải rắn rồi lên. Rắn rồi lên. Minh Quân tự nhủ: mình không được ngã trước những lời miệt thị quá đáng của bà Chàng nhìn cha một hồi lâu rồi buông lời từ tốn:

- Ba đã đuổi... thì con đi. Ba đã nói ba sẽ đăng báo từ con, ba cùng cạnh với con là thế. Vậy thì con sẽ nói đôi điều để ba yên tâm. Con sẽ không bao giờ trở về nơi này nữa. Con có chết rũ ngoài đường cũng không bao giờ trở về giữa tay xin dù là một xu bô thí của ba.

Minh Quân giận dữ, quay phắt người bước đi một mạch. Nhưng chưa được mấy bước, chàng đã nghe tiếng quát:

- Đứng lại!

Minh Quân khựng lại, rồi quay lại. Tiếng của ông Minh Hiền vang lên đầy thách thức:

- Nói thì ráng mà giữ lời, đừng hòng trở về đây tiếp tục ngồi không xài tiền của tao. Ra khỏi nơi này, mày không được mang theo bất cứ một vật gì.

Minh Quân đứng chết lặng một hồi lâu rồi cời chiếc đồng hồ vàng trên tay đặt lên bàn:

- Tôi đi được rồi chứ? Hay là phải cời cả bộ đồ này ra?

- Không cần. Đi đi!

- Đừng đi con... Đừng đi!

Bà Bảo Thoa níu lấy tay Minh Quân, nước mắt giàn giụa:

- Con nỡ lòng nào bỏ má sao Minh Quân?

- Má! Con đi rồi, má giữ gìn sức khỏe nhen. Đừng lo cho con. Con lớn rồi, con sẽ không sao đâu.

Minh Quân nhìn như thu lấy hình ảnh của mẹ rồi xoay người ra đi.

- Minh Quân! Minh Quân!

Bà Bảo Thoa khóc ngất.

Đi rồi! Đi ra ngoài rồi sống ở đâu và sống như thế nào? Tình yêu thương đối với đứa con làm thất đau lòng người mẹ. Bà đuối lả, giận dữ. Bà quay vào nhìn chồng đắm đắm, rồi thu hết tàn hơi hét lớn:

- Đồ nhảm tâm! Minh Hiền! Ông là người cha nhảm tâm. Tôi nói cho ông biết, đứa con của tôi nó có ra sao thì tôi hận ông suốt đời. Tôi hận ông suốt đời.

Tiếng khóc la của Bà Thoa như sắp làm vụn vỡ trái tim ông Hiền. Ông gục đầu xuống bàn sau những cố gắng quá sức.

Bảo Thy dìu mẹ về phòng xong, lập tức quay trở lại. Nàng nhìn thấy cho trong thoáng chốc như già đi, già đi rất nhiều. Ông chết lặng trên ghế, tay nâng niu chiếc đồng hồ vàng mà khi nãy Minh Quân trong cơn giận dữ đã để lại. Chợt hiểu ra ngọn nguồn, thấy thương cha quá đỗi, Bảo Thy ngồi xuống bên ông nghẹn ngào:

- Ba! Con hiểu ba đang đau lòng lắm. Hay là... để con đi tìm Minh Quân trở về.

Ông Minh Hiền bóp chặt chiếc đồng hồ trong tay, lắc đầu:

- Không. Hãy để cho nó vào đời. Ba nghĩ, cách tốt nhất là để cho nó ra đi, để cho nó mang trong lòng nỗi oán hận bà Ba hy vọng nó sẽ tự mình vươn lên, sẽ hiểu thế nào là giá trị của cuộc sống.

- Ôi! Ba... - Bảo Thy ức nước mắt nghẹn ngào – Con hiểu ý của ba rồi. Vừa rồi ba đồng kích với Minh Quân. Ba thả tay là để cho nó một bài học, có đúng thế không bà Sự thật thì ba rất thương Minh Quân. Ba đã tha thứ cho nó rồi.

Ông Minh Hiền cười buồn bã:

- Con hiểu là tốt rồi. Nhưng nhớ kỹ là đừng bao giờ tiết lộ chuyện này với ai, nhất là thằng Minh Quân... nếu như con gặp lại nó.

"Minh Quân ơi! Tội nghiệp cho em quá!"

Bảo Thy mũi lòng, ôm chặt lấy cánh tay cha, nước mắt tuôn dòng:

- Ba! Ba ơi! Tuy rằng ba cho Minh Quân một bài học, nhưng ba đuổi nó đi như vậy, nó sẽ nương tựa nơi nào? Tiền bạc lại không có, nó sẽ sống ra làm sao hả bà Không khéo nó lại bị cám dỗ rồi xa vào băng đảng trộm cướp thì nguy hại biết chừng nào. Ba có nghĩ đến điều đó không ba?

Ông Minh Hiền nghe mấy lời cảnh báo của Bảo Thy giật mình sửng sốt. Quả thật, điều này ông chưa từng nghĩ qua bao giờ. Đuổi Minh Quân ra khỏi nhà là ông coi như phóng một ngọn lao hay vừa buông một mũi tên vậy thôi. Nếu đi đúng hướng thì tốt, còn ngược lại thì...

Ông Minh Hiền không ngăn được tiếng thở dài sầu não. Ông quay sang bảo Bảo Thy, giọng thật buồn:

- An tâm đi con à. Ba không có bỏ Minh Quân đâu. Ba sẽ theo dõi từng bước chân của nó.

- Có nghĩa là... ba sẽ âm thầm giúp đỡ Minh Quân, phải không ba?

- Phải, Sài Gòn tuy đất rất rộng, người đông, nhưng thằng Minh Quân không có đi xa hơn tầm mắt của ba được đâu.

Bảo Thy lặng thinh nghĩ ngợi rồi nói:

- Giờ thì con đã hiểu... nhưng má thì chưa hiểu nên vẫn đau lòng lắm. Ba hãy vào giải thích với má con đi.

- Được rồi. Ba bảo đảm là má của con sẽ hết buồn ngay.

Ông Minh Hiền cầm chiếc đồng hồ, đứng lên khỏi ghế. Nhưng ông không bước đi liền mà đứng im tư lự rồi qua sang Bảo Thy:

- Anh chàng sinh viên của con năm nay sẽ thi tốt nghiệp, có phải không?

Bảo Thy chưng hửng:

- Sao ba biết?

Ông Minh Hiền mỉm cười:

- Ba còn biết cả việc năm đầu tiên cậu ta thi trượt, sau đó được động viên vào quân ngũ phục vụ mấy năm. Rồi quân ngũ, cậu ta lại thi vào đại học và may mắn đậu. Kể ra đó là một thanh niên có ý chí, có cầu tiến, rất đáng khen. Nếu hai đứa thật lòng yêu nhau và muốn chung sống với nhau thì con hãy sắp xếp đưa cậu ấy về ra mắt ba má đi.

- Dạ.

Bảo Thy chừng như không dám tin những gì nàng nghe thấy lúc nãy là sự thật. Bà "thần thông quảng đại" như vậy sao? Bà không nói gì, nhưng biết tất cả. Bảo Thy cảm thấy sững muốn hét lên. Ông Minh Hiền nhìn thấu được tâm trạng của con gái mỉm cười, nói:

- Lâu nay con giấu ba vì sợ ba chê gia cảnh của người ta chứ gì? Thật là các con đã nghĩ qua sai về ba của các con rồi. Rồi đây, ba sẽ tìm ra được đứa con gái mà Minh Quân yêu thương nữa kia.

Ông Minh Hiền quay gót đi thẳng, Bảo Thy như kẻ mộng du, thần thờ lại ghé ngòì ôm ấp niềm hạnh phúc đang tràn ngập trong tâm hồn. Hoàng Khang! Hoàng Khang! Hay được tin này, chắc chắn anh sẽ mừng lắm. Kể từ nay, anh sẽ ngang nhiên bước qua khỏi cổng rào của nhà em mà không phải lo sợ một điều gì nữa. Kiếp này, chúng ta không sợ lỡ duyên nữa rồi. Bởi vì ba của em đã bằng lòng chấp nhận anh. Khang ơi! Anh có biết em yêu anh đến thế nào không? Tình yêu của em dành cho anh bằng cả trời và đất. Thật cảm ơn bạ Muôn ngàn lần cảm ơn bạ

Đêm dần khuya, đường sá vắng tanh. Dưới ánh đèn đường mờ mờ không đủ sáng, bóng của Minh Quân ngả nghiêng, xiêu vẹo. Chàng bước từng bước chậm rãi trên con lộ nhựa bằng phẳng mà cứ như đang đi trên một con đường gập ghềnh sỏi đá. Đầu tóc chàng bù xù. Quần áo chàng xộc xệch thảm hại. Trên tay chàng là chai rượu đã vơi đi một nửa. Chàng vừa đi vừa uống, bước chân không định hướng. Về đâu? Minh Quân tự nhủ không biết bao nhiêu lần rằng chàng phải về đâu trong đêm nay và nhiều ngày tới nữa? Lắm khi chán nản, Minh Quân muốn trở bước quay về nhà. Nhưng mỗi lần như thế, chàng đều nhớ đến gương mặt lạnh lùng của cha và những lời lẽ lạnh lùng, cay nghiệt của ông.

“Nói thì ráng mà giữ lời. Đừng hòng trở về đây tiếp tục ngồi không xài tiền của tao. Ra khỏi nơi này, không được mang theo bất cứ một vật gì.”

Minh Quân ngừng hẳn bước, nghiêng rặng thật chặt, vẻ mặt hẳn đau khổ. Lặng thinh một hồi lâu, chàng ngửa cổ đổ rượu vào miệng uống ừng ực rồi lao đảo người, hét lên phẫn uất:

- Tôi phải làm gì chứ? Tôi đã làm gì mà ba tôi ghét tôi, xử tệ với tôi đến như vậy? Ba ơi! Con là con của ba kia mà.

Đập mạnh chai rượu xuống đất vỡ tan tành, Minh Quân bật cười như ngây dại. Tất cả đã hết rồi. Gia đình, bè bạn....chẳng còn gì nữa. Không còn gì, còn chẳng là những nỗi chua cay, Minh Quân lùi dần, lùi dần rồi ngồi bệt xuống vỉa hè, hai tay ôm kín đầu. Thăng Lộc, thăng Toàn béo, thăng Hưng “còi”. Ba thằng bạn đã từng xưng là chí cốt với Minh Quân, từng vung vãi không ít tiền của chàng, nay đã chường bộ mặt thật của chúng ra rồi. Thì ra, chúng không hề làm bạn với Minh Quân, mà chỉ làm bạn với sự giàu sang, hào phóng của Minh Quân mà thôi. Trọn một buổi chiều nay, Minh Quân đã phí công, phí sức với đám bạn tráo trở. Giờ nhớ lại, thật chẳng thể nào chịu nổi.

Thoạt đầu, Minh Quân thẳng tiến đến nhà Hưng “còi”, vì trong lòng chàng, tình cảm bạn bè với Hưng “còi” có phần sâu sắc hơn với thăng Lộc, thăng Toàn. Thế nhưng....chút hy vọng nhỏ nhoi của Minh Quân là có thể lưu trú lại trong nhà Hưng “còi” vài ngày thôi cũng không sao đạt được. Thấy Minh Quân, Hưng “còi” mừng rỡ chào đón chàng cứ như đón thần tài vào cửa. Vậy mà....khi nghe Minh Quân kể lại chuyện bị đuổi ra khỏi nhà thì Hưng “còi” trở mặt nhản như khi. Sau một hồi lặng thinh, tỏ một thái độ lợt lạt thiết ân cần, Hưng “còi” làm ra vẻ khó xử, ngập ngừng nói:

- Tao rất hiểu mày....nhưng mà mày biết đó....Nhà tao không rộng, mà người ở thì đông. Tao hy vọng mày hiểu cho tao. Mẹ của tao khó lắm....Vì vậy...tao không thể cho mày ở lại được.

Rõ ràng đến thế rồi, vậy mà Minh Quân vẫn cố van lơn:

- Tao với mày là bạn bao năm rồi. Tao chỉ ở tạm nhà mày vài ngày thôi, chẳng lẽ mày cũng không thể nói với mẹ mày giúp đỡ tao sao? Hưng “còi” à! Chỉ vài ngày thôi, tao không làm phiền mày đâu.

- Tao nói không được là không được mà.

Nói rồi, Hưng “còi” làm bộ nhìn đồng hồ vờ hốt hoảng kêu lên, kéo Minh Quân chạy tuốt ra ngoài:

- Chết! Mẹ tao gần về rồi. Độ rày bà quản thúc tao gắt dữ lắm. Không cho tụ tập bạn bè, cũng không cho đi chơi. Nếu bà về thấy mày trong nhà....hiểu lắm tao thì kẹt cho tao quá. Không chừng tao cũng bị đuổi ra khỏi nhà như mà thì khổ. Đây! Tao còn ít tiền nè, mày cầm lấy đi. Khi khác nếu gặp mày, tao sẽ giúp thêm. (thứ bạn hà bá thiết mờ)

Minh Quân nhìn trừng trừng Hưng “còi”, giận không sao chịu nổi. Rõ ràng là lúc hoạn nạn mới biết đâu là bạn.

- Cảm ơn lòng tốt của mày, Hưng “còi”.

- Không có gì.

Hưng “còi” đang cười thật tươi thì bất ngờ bị Minh Quân ném vào mặt mớ tiền mà anh vừa nhét vào tay Quân.

- Ê ... Quân

Minh Quân bỏ đi một mạch, chẳng thèm ngoái lại.

Tuy vậy, Minh Quân vẫn không nản chí. Chàng tiếp tục đến nhà Lộc, rồi nhà Toàn. Ở đó, chàng ném mui bạc bẽo còn tệ hại hơn cả lúc ở nhà Hưng “còi”. Thăng nào cũng vậy, trở mặt ngay không do dự khi nghe Minh Quân thổ lộ tình cảnh khó khăn của mình.

Thế là xong! Minh Quân không còn can đảm lê tấm thân đang hôi bệ rạc đến nhà một thằng bạn nào nữa, bởi vì chàng kịp hiểu ra được, mọi thứ đối với chàng đang bạc bẽo như vôi.

Chưa bao giờ Minh Quân buồn bã như lúc này. Chàng lao vào quán rượu uống thật nhiều, uống cho say, uống cho quên đi tất cả. Nhưng thật kỳ lạ. Giữa những lúc người ta buồn đau đến chết được thì rượu đắng không thể thấm vào đâu được. Minh Quân càng uống, càng muốn mình say cho quên đời thì lại càng tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Minh Quân ngồi luôn trên vỉa hè. Vào cơn gió thoảng, vài giọt sương sa ngấm lạnh khiến Minh Quân phải co người. Giở này, người ta đã yên giấc cả rồi. Người ta đang ấm cúng dưới mái nhà, ấm êm trong chăn nệm. Còn chàng thì chỉ có thể nương nhờ một mái hiên nhà người.

Đêm mới tỉnh mạch làm sao. Vịn vật chìm sâu vào màn tối. Minh Quân ngắm sao trời rất lâu rồi nhìn chai rượu bị vỡ dưới đất mà chột luyến tiếc phần rượu sau cùng. Phải chỉ lúc này chàng đừng đập vỡ thì chút rượu còn lại đó đâu có chảy tan vào lòng đất.

Không còn rượu để uống, cơn say ngà ngà trong Minh Quân cũng gần như tan biến. Nỗi khổ trong tâm khảm chàng cũng dần dần lắng dịu để rồi bùng lên một nỗi đau khác. Nỗi đau có tên gọi là: Bích Tuyền. Còn cái gì mà nhớ nhung nữa? Minh Quân chưa cay nghĩ. Với tấm thân tàn ma dại này, ta làm sao có đủ can đảm tìm đến với Bích Tuyền. Nàng là một cô gái xinh đẹp, thông minh, chất chứa trong lòng đầy áp sự kiêu hãnh. Minh Quân trước đây giàu sang, phong nhã còn chưa chinh phục được nàng, nói gì tới Minh Quân bây giờ nghèo xác xơ, lang thang như một tên hành khất, ngày mai rồi sẽ sống ra sao còn chưa biết được. Trông thấy ta bây giờ, nàng sẽ chạy càng xa.

Minh Quân tự nghĩ rồi tự trách mình tại sao dám quyết định Bích Tuyền là một con người như vậy? Chàng làm sao muốn nghĩ sai lệch về người mình yêu. Nhưng ngẫm lại chuyện Hưng “còi”, Toàn béo và Lộc, Minh Quân không nghĩ vẫn phải nghĩ, không muốn hoài nghi vẫn phải hoài nghi.

Cảm thấy quá trống trải, quá cô độc, Minh Quân lại đứng lên. Chàng lục lọi túi quần, túi áo tìm những đồng tiền sau cùng rồi lăm lăm bước đi tìm chỗ mua rượu. Ngày mai rồi sẽ ra sao với cái túi rỗng không? Minh Quân mặc kệ. Chàng nghĩ ngợi cay đắng rằng: Biết đâu ngày mai, chàng chẳng chết đi và thế gian này không còn có sự hiện diện của chàng nữa.

Đây rồi một nhà hàng còn sáng đèn. Minh Quân nhìn vào cửa kiếng trong suốt thấy có hai thanh niên đang ngồi chơi bài liền đưa tay đập vào cánh cửa. Bên trong, hai thanh niên nghe động liền ngẩng lên. Họ nhìn nhau, nói gì đó rồi một người ra mở cửa, hắt mặt nhìn Minh Quân, hỏi:

- Anh cần gì?

- Rượu! Tôi muốn mua một chai rượu.

Người kia cúi gắt:

- Có thêm quá thì ráng nhịn, ngày mai rồi hẵng uống. Giờ đã khuya, nghỉ bán từ lâu rồi. Đi đi!

Minh Quân chìa tiền ra, ấp úng:

- Thông cảm giùm đi. Tôi cần mua rượu. Bán cho tôi một chai rượu.

- Không bán. Đi đi!

Thấy cứ bị từ chối, Minh Quân bất thần xô mạnh người kia, chạy vụt vào nhà hàng. Người kia nổi sùng nhào theo tóm lấy Minh Quân, quát lớn:

- Cái thằng này....Mày muốn gây sự hả? Ê, Vĩnh Thiện! Giải quyết thằng này làm sao đây? Coi bộ tao với mày phải khiêng nó quăng ra đường rồi.

- Đừng mà! Cho tôi mua rượu. – Minh Quân năn nỉ - Tôi thật sự cần rượu lắm. Bán cho tôi đi. Bán xong là tôi đi liền.

Chàng trai này giờ vẫn im lặng nhìn Minh Quân chẳng ai khác chính là Vĩnh Thiện. Anh rời khỏi ghế đến nhìn lom lom vào mặt Minh Quân vì cảm thấy quen lắm. Cuối cùng, anh cũng nhận ra người bạn học cũ và kêu lên:

- Minh Quân! Cậu đúng là Minh Quân rồi. Nhớ mình không? Mình không cùng lớp, nhưng cùng một đội bóng của nhà trường hồi cuối cấp. Mình là Vĩnh Thiện.

Minh Quân ngây người ra nhớ lại, rồi cười, gật đầu, nói:

- Đội trưởng Vĩnh Thiện.

Nhân ra bạn học, Vĩnh Thiện tới gỡ tay người bạn đang trực cùng anh ra khỏi tay của Minh Quân rồi nói:

- Là bạn của tao.

- Vậy thì mày lo cho bạn đi, tao đi nghỉ trước nghen.

- Ừ.

Người kia đi rồi, Vĩnh Thiện kéo Minh Quân đến ghế ngồi và đi lấy rượu mang đến:

- Lâu quá rồi mới gặp lại. Lúc này, nghe cậu nói đòi mua rượu....giờ thì hai ta cùng uống, có được không? Là mình đãi. Cậu bỏ tiền vào túi đi.

Minh Quân bỏ tiền vào túi áo, lòng mừng khắp khởi vì không ngờ lại hên vào lúc nửa đêm như vậy.

- Tối rồi không còn thứ gì khác ngoài đậu phộng, có khô khan quá không?

Nghe Vĩnh Thiện nói, Minh Quân lắc đầu:

- Vậy là quá tốt rồi. Không ngờ gặp Thiện ở chỗ này.

- Mình cũng không ngờ vị khách nửa đêm lại là cậu. Nhưng sao mua rượu nửa đêm như thế? lại trông cậu có vẻ không ổn, có phải đang gặp chuyện gì hay không? Mà quên nữa. Mình chắc là đoán bậy bạ rồi. Một câu ám chính hiệu như cậu làm gì có chuyện bất ổn, phải không nào?

- Sai rồi.

Minh Quân nhìn Vĩnh Thiện cười buồn bã:

- Lâu ngày gặp lại, có lý nào lại bắt Thiện nghe những chuyện không đâu của mình. Thôi đi, nói chuyện vui đi. Thiện làm ở nhà hàng này à?

- Phải. Mình làm bảo vệ Ở đây. Còn cậu? Mấy năm qua đã làm tới chức vụ gì rồi?

- Mình còn tệ hơn cả Thiện.

Minh Quân cười buồn:

- Chẳng làm gì ra trò, lại chọc giận ông già, bị Ông đuổi ra khỏi nhà.

- Vì thế mà lang thang nửa đêm đi mua rượu giải sầu?

Minh Quân gật đầu cười. Vĩnh Thiện đập tay lên vai bạn nói lời an ủi:

- Cha con giận nhau thì chẳng được bao lâu đâu. Thôi nào, tâm trạng không vui thì uống rượu cho khuây khỏa. Vài ngày sau, cha cậu nhớ con chịu không nổi sẽ đi tìm đón cậu về nhà thôi.

- Chắc là không có chuyện đón về đâu. Lần này, mình và ông già căng thẳng lắm rồi.

Vĩnh Thiện rót đầy hai ly rượu khác rồi ngược nhìn Minh Quân:

- Có người thân để mà xung đột với nhau, đó cũng coi là một điểm phúc. Không như tôi, suốt đời không biết cha mẹ mình là ai.

- Nè! Đừng có bi thương hóa hoàn cảnh của mình để mà an ủi tôi đó nghe.

Vĩnh Thiện cười buồn:

- Cạn một ly nữa đi.

- Cạn ly.

Vĩnh Thiện đặt chiếc ly không xuống bàn, chợt thở dài tâm sự:

- Mình lớn lên ở Cô nhi viện. Năm mười tuổi, mình theo mẹ nuôi về nhà. Cái vô phước nhất của mình là có được cha mẹ nuôi rất hiền từ và yêu thương mình. Cậu thấy đó, mình là con nhà nghèo, nhưng cũng được cha mẹ cho theo học đến hết phổ thông trung học. Sau khi ra trường, mình tìm việc làm ngay để đỡ đần cho cha mẹ nuôi. Một mái ấm gia đình với đầy đủ cha mẹ, thật chẳng dễ tìm đâu, cậu có thể tự ái giận dỗi bỏ đi vài bai ngày, nhưng nên quay trở về, đừng có đi luôn.

Minh Quân uống thêm một ly rượu nữa, lắc đầu thở ra:

- Có nói nhiều, cậu chắc cũng chẳng hiểu được bao nhiêu. Tóm lại là mình có một ông bố độc tài lắm, mình và ông ấy cứ gặp nhau là gây gỗ, cãi vã. Ông ấy yêu thương mình cái kiểu nào, mình không biết. Nhưng thương yêu cái kiểu của bố mình, thì mình chẳng ham đâu. Lần này đi không nghĩ tới việc trở về. Khó mà quên cái cảm giác bị bỏ quăng ra khỏi nhà còn thua một con chó.

Vĩnh Thiện phân giải:

- Thôi được. Cho rằng cậu sẽ đi luôn, nhưng cậu có nghĩ tới những khó khăn trước mắt chưa? Ra ngoài tự lập....nói thì dễ, nhưng làm thì không dễ chút nào. Cậu có nghề nghiệp không chứ?

- Không.

- Thế đó, cậu sung sướng quen rồi, giờ liệu có chịu cực nổi không? Kiếm được đồng tiền là đổ mồ hôi, sôi nước mắt đấy, cậu à.

- Nè! Định làm cho người ta nản chí hay sao chứ? Nói một lát nữa rồi cậu sẽ bảo mình “vô dụng”, có phải không? Thật ra thì mình chẳng vô dụng đâu. Thứ gì cậu làm được thì mình cũng sẽ làm được. Mình nói thật đấy. Mình sẽ làm cho cậu xem, cho ông bố của mình xem nữa.

Minh Quân nói xong chồm sang giật chai rượu trên tay Vĩnh Thiện, ngửa cổ uống chẳng dừng. Vĩnh Thiện nhìn Minh Quân không biết nói gì hơn, anh để yên cho Minh Quân nốc rượu đã đời rồi từ từ gục xuống bởi cơn say bí tỉ.

Trên chiếc giường cá nhân chật hẹp, Minh Quân trộn lẫn trong đồng mền gối lẫn tới, lẫn lui, lẫn tưởng chừng như lọt xuống giường để rồi cả con người chàng bật lên như cái lò xọ Hai con mắt mở to nhìn ngơ ngác khắp căn phòng.

Căn phòng tuy nhỏ, giản dị nhưng thật là sạch gọn. Minh Quân nhớ lại chuyện gì đã xảy ra đêm qua Rồi ràng đêm qua chàng đã gục tại nhà hàng mà, sao bây giờ lại nằm trong gian phòng này? Phòng của ai? Và sao Minh Quân lại có thể đến đây được? Thật chẳng tài nào nhớ nổi.

Không ngờ chỉ một đêm thôi mà ta đã trở thành một kẻ bệ rạc, bê tha đến như vậy. Minh Quân tung người gạt hết đồng gối mền sang một bên, lảo đảo bước xuống giường. Vừa khi ấy, cửa phòng xịch mở. Vĩnh Thiện bước vào, trên tay là một tô mì đang bốc khói và một ly nước lạnh. Để hết mọi thứ xuống bàn, Vĩnh Thiện nhìn Minh Quân mỉm cười:

- Cậu tỉnh hẳn chưa?

- Tỉnh rồi. Đây là đâu vậy?

- Là nhà của mình. Đêm qua, cậu say khướt, mình phải gọi xích lô chở cậu về đây. Bây giờ là giữa trưa rồi, sợ cậu đói nên mình nấu mì mang vào đây định lay cậu dậy cho cậu ăn đó.

Minh Quân thật sự cảm kích trước tình cảm của Vĩnh Thiện. Hóa ra trên đời này đập phải không còn người tốt. Minh Quân nhìn Vĩnh Thiện bằng đôi mắt hàm ơn:

- Cậu tốt với mình quá. Cảm ơn cậu.

Vĩnh Thiện phì cười đập tay lên vai Minh Quân:

- Ôn nghĩa gì. Mình vốn là bạn của nhau chứ đâu phải xa lạ gì đâu. Còn nữa, ba mẹ mình về quê thăm họ hàng rồi. Mỗi lần đi như vậy một, hai tháng mới trở về. Vì thế mà trước mắt, cậu không có chỗ ở thì cứ ở lại đây. Cậu cần gì, mình sẽ lo cho cậu. Suốt đời thì không được chứ một vài tháng, hay thậm chí một vài năm, mình đủ sức cho cậu mà.

Suýt chút nữa Minh Quân đã hét to lên vì vui sướng. Chàng chụp tay của Vĩnh Thiện lay mạnh:

- Cậu nói thật à? Cậu cho mình ở lại nhà cậu là thật đấy chứ?

- Là thật. Mình biết cậu lúc này đang gặp khó khăn thì còn đợi đến lúc nào nữa. Yên tâm ở lại đây đi.

- Cảm ơn Vĩnh Thiện. Cảm ơn cậu.

- Lại nữa rồi.

Vĩnh Thiện bật cười:

- Thôi, thôi. Mì nguội cả rồi, đến ăn đi.

- Mình phải tắm cái đã. Thiện à.

Vĩnh Thiện đến tủ lấy ra một bộ đồ đã ủi thẳng nếp đưa cho Minh Quân.

- Vậy thì đi tắm mau đi. Cho cậu mượn bộ đồ này mặc để thay đổi. Tắm xong, nhớ giặt bộ đồ phơi lên luôn.

- Phải tự giặt đồ sao? - Minh Quân nhăn nhó – Tôi xưa nay....chưa từng giặt đồ. Nhà của anh không có người giặt đồ sao?

“Cái thẳng này”, Vĩnh Thiện lại cười:

- Anh tưởng nhà ai cũng giàu như nhà anh hay sao mà có dư tiền thuê người phụ việc. Từ nay thì chẳng còn “đế vương” hay “hoàng tử trong nhung lụa” gì đâu nhé. Chẳng những phải tự mình giặt đồ, mà còn phải tự sắp xếp mền gối cho đàng hoàng, ngay ngắn nữa. Cậu nhìn chỗ ngủ của cậu xem....thấy ghê quá. Mau sắp xếp mọi thứ lại đi. Muốn làm những việc to phải bắt đầu từ những việc nhỏ nhất thôi.

- Vậy à?

Minh Quân gãi gãi đầu, chép miệng:

- Tôi giặt đồ, tự xếp mền gối....còn gì nữa không?

- Còn. Phải tự nấu nướng phục vụ cho cái bao tử của cậu nữa.

Thật khó mà tưởng tượng có lúc phải lâm vào cảnh như thế này. Nhưng cũng hay đấy chứ. Minh Quân mỉm cười:

- Không sao đâu. Việc gì rồi cũng sẽ quen thôi mà.

Đề bộ đồ của Vĩnh Thiện vào một góc, Minh Quân tiến tới sắp xếp lại mền gối. Anh cố gò nắn tất cả cho đẹp mắt rồi nhìn Vĩnh Thiện, nói:

- Xong rồi. Cậu nhìn xem, mình quả là không tệ, phải không?

- Không tệ.

Vĩnh Thiện nhướn mắt cười:

- Giờ thì đi tắm đi. Người của cậu “bốc mùi” rồi đấy.

- Ghê vậy sao? Ừm, mà dường như.....có mùi thiệt. Mùi này mà ra đường thì kể như thiên hạ sẽ đại loạn cả lên. Nhà tắm ở đâu vậy?

- Phía sau. Nhưng mình nói trước, nhà tắm của nhà nghèo không có vòi sen hay bồn tắm gì đâu đấy. Nhập gia thì phải tùy tục thôi, có gì xài nấy. Mình nói trước để cậu chuẩn bị, một lát ...khỏi kêu la.

- Cậu đừng nói như thế. Đối với mình bây giờ có nhà ở, có nước tắm là đã quá diễm phúc rồi. Trời còn thương mới cho mình gặp cậu. Nếu không, mình biến thành một gã hành khất thật sự đấy. Mình mang ơn cậu lắm. Vĩnh Thiện.

o O o

Có lúc người ta cảm thấy thời gian thật chậm và rồi có những khi người ta lại cảm nhận thời gian giống như bị ai đó rượt đuổi. Thoáng một cái, vút một cái là một ngày trôi qua. Thật ra, thời gian đi nhanh hay chậm đều là cảm giác của mỗi người mà thôi. Cảm giác của Minh Quân lúc này là thời gian trôi nhanh quá. Mới đó, giống như một cái chớp mắt mà đã mười ngày trôi qua.

Mười ngày qua, điều làm Minh Quân khó chịu nhất chính là lúc chàng phát hiện nhà của Vĩnh Thiện nằm cùng một con hẻm với nhà Bích Tuyền. Đã thế, hai ngôi nhà còn cách nhau không xa lắm.

Đã bao lần Minh Quân suýt mở miệng nhắc đến cái tên Bích Tuyền trước mặt Vĩnh Thiện, nhưng rồi anh đã tự mình kiềm chế được. Dù sao Minh Quân cũng không muốn để lộ tông tích của chàng trong cái hoàn cảnh không mấy sáng sủa này.

Rúc mãi trong nhà bạn, đó chẳng phải là cách, và dù sao bản thân chàng cũng phải có một công việc ổn định để tự nuôi sống bản thân mình, để không phải phiền lụy tới người bạn tốt Vĩnh Thiện nữa.

Liên tiếp mấy ngày qua, Minh Quân đã tìm đến ba, bốn nơi đang có nhu cầu tuyển dụng người để xin việc, nhưng chỉ một chân bảo vệ, họ cũng không tiếp nhận Minh Quân. Thế mới biết không có nghề nghiệp, không có trình độ chẳng dễ gì tìm được một công việc. Minh Quân chán nản quá đỗi. Nếu không nhờ Vĩnh Thiện động viên, an ủi và móc cả tiền túi ra cho Minh Quân làm lộ phí thì sáng hôm nay, chàng đâu còn kiên nhẫn để đi xin việc nữa. Cứ ra khỏi nhà với hy vọng rồi lại trở về với buồn nản tuyệt vọng. Và cứ mãi như thế thì con người ta chắc chắn không còn con đường nào để đi, ngoài con đường đến địa ngục.

Chiếc taxi dừng lại đúng địa chỉ mà Minh Quân cần tìm. Đứng lặng một hồi lâu như để lấy tinh thần, Minh Quân bước thẳng vào một tòa nhà cao lớn.

Tại phòng chờ đợi, Minh Quân nhìn thấy có vài ba người ngồi trên ghế, họ cũng đi xin việc như chàng. Ôi! Theo như quảng cáo trong báo thì họ chỉ nhận hai người, vậy mà ở đây số người đã tăng lên gấp hai, ba lần. Một lát nữa đây, chắc lại còn có người tới “ứng thi”. Kiểu này có được bao nhiêu phần trăm hy vọng đây?

Hy vọng của Minh Quân một lần nữa lại bị lung lay. Tuy vậy, chàng cũng cố chờ xem may mắn lần này có mỉm cười với chàng hay không?

Lần lượt từng người được gọi vào phòng giám đốc nhân sự. Không lâu sau thì Minh Quân được gọi vào.

- Tại sao hồ sơ của anh chỉ có đơn xin việc thôi vậy?

Vị giám đốc sau khi xem qua hồ sơ của Minh Quân rồi thấy mạnh xuống bàn thắc mắc. Minh Quân cười một nụ cười đầy thiện cảm rồi nói:

- Xin lỗi, bởi vì tôi gấp quá.....Nếu ông thấy tôi có đủ năng lực thì xin tiếp nhận tôi. Vài ngày sau, tôi sẽ bổ sung thêm giấy tờ.

- Anh nói cứ như đùa ấy. Căn cứ vào đâu để tôi tiếp nhận anh đây? Lý lịch không có, chứng chỉ học lực, bằng cấp cũng không. Chỗ nào trong con người của anh chứng tỏ anh có năng lực làm việc đâu? Lần đầu tiên tôi mới thấy có người đi xin việc kiểu như anh.

- Thưa giám đốc, tôi....

Minh Quân chưa nói được tròn câu thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Vị giám đốc ngắt lời Minh Quân.

- Anh đợi một lát.

Một thanh niên đẩy cửa bước thẳng vào, đặt lên bàn một xấp giấy dày cộm.

- Báo cáo tháng ạ.

- Để đó cho tôi.

Người thanh niên chột quay ra, chột nhìn thấy Minh Quân, liền khựng lại:

- Ủa, cậu Quân! Cậu đi đâu thế này?

Vị giám đốc nhìn nhân viên của mình, lên tiếng hỏi:

- Anh biết cậu ta à?

- Giám đốc! Cậu này là con trai của nhà doanh nghiệp lớn. Ông Minh Hiên đấy.

- Thật như thế à?

- Vâng. Tôi nhìn ra cậu ấy mà.

Minh Quân cắn răng chịu trận để yên cho cái gã thanh niên lạ hoắc kia “vạch trần sự thật”. Vị giám đốc đổi ngay thái độ nhìn Minh Quân, nở nụ cười tươi tắn rồi nói:

- Tại sao cậu không nói sớm cho tôi biết? Ba của cậu và tôi nào có xa lạ gì với nhau. Mà sao cậu phải đi xin việc vậy nhỉ? À! Tôi đoán chắc là cậu ở nhà nhàn rồi đến nỗi chán rồi nay muốn đi làm coi như là thay đổi không khí, có đúng không? Cậu lại chọn đúng công ty của tôi, thật là hân hạnh cho tôi quá. Thôi được. Tưởng ai xa lạ, chứ quen biết như cậu thì quá dễ rồi. Tôi sẽ điện thoại cho ba cậu. Hai chúng tôi “OK” một tiếng thì việc gì cũng xong. Cậu sẽ có một chỗ ngồi vừa ý trong công ty này.

Nói xong, vị giám đốc quay sang khen ngợi anh nhân viên của mình:

- Cũng nhờ anh nhận ra cậu ấy. Nếu không tôi kể như có lỗi với anh Hiền rồi.

Anh nhân viên cười toe toét với vị giám đốc rồi quay sang Minh Quân, vỗ vai thân mật:

- Có danh nghĩa của ba anh, anh đi tới đâu cũng có người quan tâm mà. Thôi, tôi ra ngoài đây. Ngồi nói chuyện chơi với giám đốc tôi một chút nữa đi. Mai một đi làm, nhớ khao tôi một châu là được rồi.

“Quá sức lố bịch”. Về mặt Minh Quân chuyển từ màu đỏ sang xám xịt. “Danh nghĩa của cậu?” Hừ! Ai mà tham. Ngay giây phút này đây, Minh Quân chợt nhận ra một điều: Cái danh nghĩa, nói đúng hơn là cái bóng quá lớn của ông Minh Hiền sẽ là một vật cản hết sức đồ sộ và nặng ký đối với chàng.

Ngỡ đâu sẽ tự mình tìm được việc, một mình cố gắng tiến thân, nào ngờ họ chịu nhận chàng cũng chỉ bởi chàng là con trai của nhà doanh nghiệp tầm cỡ Minh Hiền. Quả là một sự thật hết sức mỉa mai.

Minh Quân tức tối muốn nghẹt thở. Chàng nghiến chặt răng, nắm lấy hai tay một cách kiên quyết rồi bất thần đứng lên, đưa tay chớp nhanh lấy phong bì đựng đơn xin việc của chàng ở trên bàn rồi nói nghiêm túc.:

- Tôi lấy lại hồ sơ Cảm ơn lòng tốt của ông. Rất tiếc, ông không phải thu nhận tôi, mà là thu nhận con trai của nhà doanh nghiệp giàu có Minh Hiền, bạn ông.

- Nè! Cậu nói gì kỳ vậy? Cậu hay con trai của anh Hiền cũng là một người thôi, bộ có gì khác hay sao?

- Khác. Thật sự khác.

Minh Quân gằn giọng:

- Bởi vì ngày trước, tôi là con trai của ông Minh Hiền, còn bây giờ thì không phải. Nếu tôi nói với ông rằng ba tôi đã từ tôi rồi và tôi không còn là mối liên quan đối với ông ấy nữa, thì ông có nhận tôi vào làm việc hay không?

- Đùng đùng nữa mà. Cậu nói chuyện nghe sao khó hiểu quá. Nhưng thôi, tôi nói với cậu thế này....Tôi nhận cậu, nhận chính con người của cậu....không liên quan gì đến ba của cậu cả, cậu bằng lòng chưa?

Minh Quân nhếch miệng cười rồi đột ngột cúi đầu chào vị giám đốc:

- Cảm ơn....cảm ơn. Tôi không phiền ông nữa đâu. Càng không muốn để ông Minh Hiền chen chân vào công việc của tôi. Tôi muốn thử xem nếu không có ba tôi, không có cái danh nghĩa của ba tôi lót đường thì tôi có làm được việc gì hay không? Hay là suốt cuộc đời này, tôi sẽ không tự mình làm được việc gì nếu không có ba tôi. Tôi không tin.....không tin những người sống trên đời này nếu không có người thân, không ai đỡ đầu thì không thể thành đạt. Một lần nữa, tôi cảm ơn lòng tốt của ông. Chào ông.

Minh Quân nói xong, mở cửa lao ra ngoài trước vẻ mặt vẫn còn ngơ ngác của vị giám đốc. Ông thật không sao hiểu được những lời lẽ đầy uẩn khúc của Minh Quân.

“Không lẽ anh Minh Hiền thật sự từ bỏ đứa con trai của mình hay sao? Nếu như hai cha con không có gì với nhau thì sao nó lại đi tìm việc và khi nghe nhắc đến anh Hiền thì nó lại trở mặt giận dữ đến như vậy? Chuyện này phải báo nhanh cho anh Hiền hay mới được”.

Nghĩ vậy, vị giám đốc nhắc ông nghe và bắt đầu quay số. Đây đúng là một cơ hội tốt để ông ta làm thân với ông Minh Hiền.

Một ngày lại sắp trôi qua nữa rồi. Trong ngôi nhà của Vĩnh Thiện, Minh Quân ngồi bó gối trên ghế, nét mặt chán chường, buồn bã. Tâm trí của chàng giờ đây chỉ chực đảo lộn điên cuồng lên. Có thật là chàng vô dụng đến mức này không?

Ngày hôm nay là cái ngày gì? Cái ngày gì mà có quá nhiều chuyện không vui xảy ra thế? Đi xin việc thì bị người ta nhìn ra thân thế, lang thang trên đường....mà có phải đường hẹp, người vắng thì cũng cho cam, vậy mà vẫn chạm trán phải Bích Tuyền. Quả là thời hoàng kim đã sụp đổ, thế giới này đã suy tàn rồi.

Ra khỏi cái công ty quái quỷ đó, Minh Quân bước nhanh như một người đang trốn chạy. Chàng tức tối vò nát chiếc phong bì trên tay ném luông vào sọt rác. “Chẳng thèm xin việc nữa. Làm cu li, bốc vác cũng xong thôi”.

Một thân một mình và một cơn giận, Minh Quân đã đi qua bao nhiêu con đường, chàng cũng chẳng nhớ. Từ lúc nào, nắng đã lên cao và mặt trời đứng bóng tận đỉnh đầu. Chiếc nón kết trên đầu Minh Quân muốn bốc cả khói vì cơn nắng cháy bỏng. Lưng áo của chàng mồ hôi ướt sũng và hai bên thái dương chàng, mồ hôi cũng tụ lại thành giọt. Chắc là đi nhiều nên nghe đói, Minh Quân ghé vào tiệm mua một ổ bánh mì rồi tìm một chỗ mát mẻ, vắng người ngồi ăn ngấu nghiến.

Hết đói tới khát, Minh Quân đang đưa mắt tìm bóng dáng của quán nước hay một xe nước sâm lạnh trên vỉa hè thì một cô gái lướt qua trước mặt chàng. Bóng dáng sao mà quen thế. Minh Quân nhận ra Bích Tuyền, vừa quay mặt tránh đi thì Bích Tuyền kịp nhận ra chàng, nên vừa lướt ngang qua đã vội quay phắt lại.

- Minh Quân!

Ánh mắt của Bích Tuyền ngạc nhiên đến cùng cực. Nàng lặp lại và khẳng định:

- Minh Quân! Đúng là anh rồi.

“Ông trời trêu người hay sao chứ? Sao lại để con và nàng gặp nhau trong hoàn cảnh thế này?” Minh Quân kèp sụp chiếc nón xuống, bảo:

- Xin lỗi, cô nhận lầm người rồi.

Minh Quân bỏ đi. Bích Tuyền chết sững ra nhìn rồi đuổi theo sát Minh Quân vừa đi vừa nói:

- Minh Quân! Rõ ràng là Minh Quân sao không nhận chứ?

- Tôi không phải.

- Anh chính là Minh Quân.

Bích Tuyền bước nhanh tới đứng ngang trước mặt Minh Quân, hai mắt mở to nhìn anh trừng trừng.

- Tôi không lầm.

- Đúng. Cô không lầm.

Minh Quân đẩy cái nón lên khỏi mặt, tiếp tục nói:

- Tôi là Minh Quân, vậy thì sao nào? Cô đuổi theo tôi để làm gì?

- Tôi đuổi theo anh cũng giống như trước đây anh đuổi theo tôi.

- Không giống. Trước đây, tôi đuổi theo cô là vì tôi theo đuổi cô....nhưng cô đã từ chối tôi. Còn bây giờ, cô đuổi theo tôi vì lý do gì? Hay là cô đã đổi ý.....đã yêu tôi rồi?

Minh Quân nhìn chằm chằm Bích Tuyền rồi chợt nhếch môi cười ngạo nghễ:

- Làm ơn tránh ra!

Bích Tuyền không tránh, nhưng Minh Quân vẫn lách qua khỏi nàng bước đi.

"Phải nói sao bây giờ? – Bích Tuyền chết lặng - Phải nói sao cho người ta hiểu được lòng mình đây? Bao ngày qua, hấn không xuất hiện, mình nhớ mong hấn, chờ đợi hấn. Giờ gặp lại, sao hấn lại đổi khác đến thế kia Hấn chọc tức mình, cái nụ cười ngạo nghễ của hấn mới dễ ghét làm sao." Bích Tuyền cắn chặt môi quay lại, nàng do dự một lúc rồi hét to lên:

- Anh nói không sai....Tôi đuổi theo anh là vì...là vì....là vì tôi yêu anh. Tôi thật sự đã yêu anh rồi.

Sét đánh bên tai, sấm nổ bên tai, Minh Quân cảm thấy toàn thân chàng như đang đông cứng lại. Huyết quản ngừng lưu thông và tim mạch rối loạn hay vỡ tung ra cả rồi.

“Là vì tôi yêu anh. Tôi thật sự đã yêu anh rồi”. Có nên tin hay không? Không tin. Không tin. Dù cho lời nói của nàng hôm nay chính là sự thật, chính là những lời tự đáy lòng, lời thật của trái tim đi nữa, chàng cũng không còn gì để nghe, không còn gì để đón nhận.

Rồi như bị ma đuổi, Minh Quân đang bước chậm lại chợt phóng nhanh, phóng càng lúc càng nhanh.

Chàng nghe tiếng Bích Tuyền gọi chàng, nhưng chàng vẫn chạy, lẩn qua nhiều ngõ ngách để thoát khỏi Bích Tuyền.

Sợ chạm mặt Bích Tuyền hay mẹ của nàng, Minh Quân phải đi một ngõ hẻm khác dài hơn để về tới nhà.

Đứng ngồi không yên, cõi lòng lúc nào cũng như có lửa đốt, Minh Quân không hiểu hành động của chàng đối với Bích Tuyền là đúng hay sai. Nhưng chắc chắn rằng trước thái độ của chàng, Bích Tuyền sẽ khó nghĩ ghê lắm.

“Bích Tuyền ơi! Chỉ có anh mới hiểu rõ anh đã yêu em đến thế nào. Anh từ hôn với Ái Hân, gây ra biết bao chuyện cũng chỉ vì em trong kiếp này, khó mà chung sống một cuộc sống vợ chồng với ai khác khi mà người vợ đó không phải là em. Nếu nói ra ý nghĩ này với một ai đó không hiểu anh thì họ nhất định sẽ bảo anh điên rồi. Bởi vì anh căn cứ vào đâu mà hy vọng, mà đòi hỏi ở em nhiều quá như vậy? Anh thật đáng cười lắm, có phải không Bích Tuyền? Dám đi yêu đâm đuổi một người, dám yêu tha thiết cô ta, trong khi cô ta vẫn khẳng khái cự tuyệt mình. Ở trong tình thế bất lợi đó, ai dám bảo là anh sẽ có được tình yêu của em, hả Bích Tuyền? Thế nhưng trái tim anh lại có lòng tin rằng có một ngày em sẽ thuộc về anh mãi mãi. Dầu sao anh cũng rất vui mừng khi nghe em nói rằng, em đã yêu anh. Nếu đúng thật như vậy thì em hãy chờ đợi anh, Bích Tuyền ơi”.

Vĩnh Thiện từ phía sau nhà, áo quần tươm tất đi lên đến, phát vào vai Minh Quân khiến cho chàng giật mình kêu lên:

- Cậu đấy... làm giật cả mình. Không thấy người ta đang nghĩ ngợi hay sao?

Vĩnh Thiện bật cười, nói:

- Cậu đang buồn thì có chứ nghĩ ngợi gì. Minh Quân à! Nay không kiếm được việc thì mai lại kiếm. Cậu tội vạ gì phải thù ra đó mà buồn rầu chứ. Tôi hiểu nỗi khổ của cậu, nhưng thời gian dài, cậu cũng chẳng có gì phải gấp gáp. Nè! Ngó giùm xem bộ cánh mới này của mình có hợp không? Đủ “tiêu chuẩn” chưa? Minh Quân nhìn Vĩnh Thiện rồi gật đầu:

- Được lắm. Nhưng cậu định làm gì? Đi thi tuyển người mẫu nam à?

- Người mẫu nam cái cóc khô gì. Mình đến nhà cô bạn đón cô ấy đi xem phim. Mỗi khi có phim hay, mình đều đến rủ cô ấy, không rủ sẽ bị giận.

- Lại có cái kiểu đó nữa. Cô bạn? Sợ nhận người yêu mình thì mình sẽ cười cậu hay sao? Đưa người yêu đi xem phim mà diện cứ như đi cầu hôn người ta ấy.

Nghe nhắc đến hai chữ “cầu hôn”, Vĩnh Thiện như bị khơi đúng nguồn tâm sự. Anh ngồi xuống một chiếc ghế đối diện với Minh Quân rồi nói:

- Tại cậu nói, mình mới nói nhé. Đúng là mình chuẩn bị bộ đồ này để mặc đi cầu hôn thật đấy, nhưng mình không có can đảm.

- Sao lạ vậy? Đã yêu nhau thì cưới xin là lẽ thường thôi mà, cậu có gì phải sợ?

Vĩnh Thiện thở dài, lắc đầu:

- Cậu không hiểu đâu. Nhiều năm qua, mình và cô ấy tình như anh em. Mới đây thôi, mình nhận ra mình đã yêu cô ấy say đắm, nồng nàn. Khổ nỗi cô ấy vẫn giữ đạo “anh em” với mình. Còn mình thì trộm yêu... Một câu “anh yêu em” còn chưa dám nói, làm sao dám mở lời cầu hôn.

Lại nữa rồi. Lại một kẻ khùng khùng giống mình: Yêu đơn phương.

Minh Quân ngã người ra ghế, bật cười. Thế mới biết chỉ một chữ “yêu” thôi mà có quá nhiều điều phức tạp đến như vậy. Một người đối với tình yêu rất nhiệt tình như Minh Quân đây, dám yêu, dám bộc bạch còn chưa được gì, huống hồ chỉ cái kiểu “mối tình câm” của Vĩnh Thiện. Kiểu đó mà yêu được sao? Cái gì cũng không dám, không dám thì làm sao đối phương tỏ tường. Yêu như vậy thà không yêu còn hơn.

- Cậu cười cái gì mà dài thế?

Nghe tiếng hét của Vĩnh Thiện, Minh Quân nín cười ngay rồi bật cười to hơn:

- Mình cười cậu đó. Một tối, hai tối là nghe bảo sang nhà người yêu chơi, mình ngỡ cậu rất hạnh phúc trong tình yêu. Nào ngờ.....so ra cậu còn thua mình xa lắc. Mình yêu, mình còn dám la lên “tôi yêu”. Còn cậu....Trời ơi! Chỉ biết yêu thầm người ta, như vậy làm sao người ta biết được. Cậu phải nói ra, hiểu chưa? Mau mau gấp nàng và nói cho nàng biết tình cảm của cậu đi. Mong rằng lời nói của cậu bây giờ vẫn còn kịp.

- Nghĩa là sao? Ý cậu muốn nói là....

- Phải. Mình sợ đến khi cậu nói thì nàng đã yêu người khác mất rồi. Lúc đó, cậu sẽ tiếc thế nào đây?

Vĩnh Thiện ỉu xiu lắc đầu:

- Tiếc thế nào à? Nếu sự thật mình kém may mắn như vậy thì đành chấp nhận thôi chứ sao. Số mệnh mà, đâu có cãi được. Tuy nhiên, mình sẽ xin lỗi và mong nàng bỏ qua, xem lời nói của mình như gió thoảng, mây bay. Yêu không thành thì tiếp tục giữ tình cảm anh em với nhau, vậy vẫn hơn là mất tất cả. (cái anh chàng này cũng hay đó chứ....làm bạn vẫn hơn là mất luôn tình bạn...)

- Cậu nghĩ vậy thật à?

- Thật chứ.
- Không có ý định tranh giành nàng với người khác sao?

Vĩnh Thiện lắc đầu:

- Mình thân với Bích Tuyền từ lúc nhỏ, mình rất hiểu tánh ý của cô ấy. Họ hoàn toàn chưa có người yêu, còn có rồi thì kể như mình đừng mong ước gì nữa.

Hai tiếng “Bích Tuyền” dội vào tai Minh Quân nghe như tiếng sét kinh thiên động địa. Bích Tuyền! Cô gái mà Vĩnh Thiện đang nói là Bích Tuyền. Bích Tuyền nào đây? Một sự trùng tên thôi hay chính thật là nàng? Cổ xưa tan mọi ý nghĩ lung tung trong lòng mình, Minh Quân nhìn sững Vĩnh Thiện một hồi rồi bật hỏi:

- Cô ấy.....tên Bích Tuyền à?

- Phải.

- Cô ta có đẹp không? Vóc dáng ra sao?

Vĩnh Thiện phì cười:

- Cô ấy rất đẹp. Có dịp nào, mình sẽ giới thiệu cho hai người biết nhau. Nhưng nhớ là đừng nhìn thấy nàng quá đẹp rồi sinh lòng tà tâm cướp nàng trên tay mình đó nghe.

Minh Quân cười xòa trước lời nói chơi của Vĩnh Thiện, nhưng trong lòng vẫn lung tung ý nghĩ. Rồi khi chưa xác định được Bích Tuyền của Vĩnh Thiện có phải là Bích Tuyền của mình không, Minh Quân lại hỏi:

- Cô Bích Tuyền của cậu ở gần hay ở xa?

- Gần thôi. Nhà cô ấy ở đầu hẻm trên.

Nghe Vĩnh Thiện nói, Minh Quân như cây đèn vụt tắt. Thái độ bỗng buồn lặng của chàng khiến Vĩnh Thiện thắc mắc:

- Cậu làm sao vậy? Làm gì mà chết sững như hóa đá thế kia?

Giá mà hóa thành đá được thì sẽ hay hơn. Minh Quân lắc đầu:

- Không có gì đâu. Mình chợt nhớ gia đình thôi.

- Thấy cậu buồn như thế, mình đi không mấy an tâm. Hay là....cậu cùng đi xem phim với mình luôn.

Minh Quân nhìn sững Vĩnh Thiện, phì cười, bảo:

- Đi đâu mà ngược đời vậy chứ. Cậu hãy mặc mình đi.

Vĩnh Thiện nhìn ra ngoài trời, lại nhìn đồng hồ, nói:

- Còn hơi sớm, mình ở lại với cậu chút nữa.

- Vĩnh Thiện à! Đạo trước, cậu bảo nếu mình muốn, cậu sẽ xin cho mình một chân bồi bàn. Mình suy nghĩ kỹ rồi. Mình muốn làm bồi bàn.

- Chuyện đó đâu có khó. Ngày mai, mình sẽ xin cho cậu, nhưng nhà hàng đó khác với nhà hàng của mình làm.

- Sao cũng được. Chỉ cần có việc làm. Hôm nay, mình nói với cậu luôn, đi làm rồi, mình sẽ thuê nhà trọ để ở.

Vĩnh Thiện tròn tròn mắt:

- Cậu làm gì vậy chứ? Chê nhà của mình sao?

- Không phải. Mình ở đâu cũng lâu rồi, đến lúc phải dọn ra cho đúng nghĩa tự lập chứ.

Vĩnh Thiện nhíu mày nhìn Minh Quân rồi nói:

- Nếu cậu muốn thì mình không cản. Nhưng nếu thấy ra ở trọ mà khó khăn quá thì cứ ở lại đây. Cho dù mẹ mình về thì bà cũng sẽ vui lòng với sự có mặt của cậu thôi, chẳng phiền hà gì đâu.

- Mình biết cậu rất tốt và mẹ cậu cũng rất tốt. Mình ở đây sẽ được sung sướng, nhưng sung sướng rồi lại quen. Mình thật sự muốn nếm đủ mùi vị của gian khổ.

Vĩnh Thiện đứng lên khỏi ghế, phát tay vào vai Minh Quân:

- Đã quyết định rồi thì không nên nghĩ ngợi nữa. Mình sẽ xin việc cho cậu, sẽ thuê nhà trọ cho cậu. Rồi đây cậu sẽ từ từ mà nếm mùi vị của gian nan. Mình đi nghe. Vui vẻ lên.

Minh Quân phì cười:

- Cậu cũng vui vẻ và mau mau tỏ tình đi.

- Chưa dám đâu.

Vĩnh Thiện đi rồi, Minh Quân quay vào với nỗi lòng tan nát. “Phải làm gì bây giờ đây?” Tất cả những câu hỏi đều trở nên sáo rỗng trong lúc này. Minh Quân hiểu chàng sẽ không làm gì được dù chàng biết rất rõ rằng: tình yêu là một cuộc chinh phục không ngừng. Minh Quân đã chịu ơn của Vĩnh Thiện quá nhiều.

Chàng thật sự không muốn đổi mặt Vĩnh Thiện ở một trận tuyến, nhất lại là trận tuyến tình yêu...trận tuyến mà hai người bạn cùng nhau tranh giành trái tim của một cô gái.

Ba tháng sau....

Đó là nhà hàng “Ngọc Lan”, một nhà hàng rất được các vị khách ưa chuộng. Họ đến đây vì phong cảnh đẹp, đến đây vì những món ăn hấp dẫn thuần túy Việt Nam. Đến đây để tâm hồn được nhẹ nhàng hơn, hưng phấn hơn khi được tận mắt chiêm ngưỡng cả một “vương quốc” hoa lan quý hiếm sức nức hương thơm.

Một đặc điểm khó quên nhất ở nhà hàng “Ngọc Lan” là đội ngũ tiếp viên nam ân cần, lịch sự. Họ phục vụ nghiêm túc, tận tình đến nỗi những người khách thuộc hàng khó tính nhất cũng phải hài lòng.

Bước một bước vào nhà hàng “Ngọc Lan”, người ta có ngay cái cảm giác được bước vào thế giới thần tiên hay một chốn non bồng, nước nhược nào đó.

Chiều hôm ấy là một buổi chiều rất đẹp và nhà hàng rất đông khách, nhưng giám đốc nhà hàng vẫn tranh thủ giới thiệu một cô gái trẻ với mọi người.

- Nghĩa là đã có một bông hoa “lạc” giữa rừng gươm.

Một anh chàng lắm thâm đủ để mọi người đều nghe. Minh Quân chỉ mỉm cười không nói. Còn cô gái đẹp đứng bên cạnh giám đốc thì đang ra sức nghiêm nghị như ngầm bảo với cả đám mày râu đang ở trước mặt cô rằng: “Đừng có hòng mà ăn hiếp người ta đấy nhé”.

Đợi cho mọi người vào hàng ngay ngắn, giám đốc Trần liền lên tiếng:

- Đây là em gái của tôi. Từ nay, cô ấy sẽ là quản lý của các cậu.

- Thừa giám đốc, quản lý mới tên gọi là gì ạ?

- À....tôi quên! Tôi là Hồng Hạnh. Các cậu cứ gọi quản lý Hạnh là được.

Và chỉ chờ có thế, cả đám mày râu tinh nghịch đồng loạt hô to:

- Chào quản lý Hạnh.

- Chào các anh.

Hồng Hạnh vẫn chẳng nở một nụ cười, dù là để xã giao. Giám đốc Trần vỗ vai em gái, mỉm cười, nói:

- Họ đều là những chàng trai rất vui tính và hiền từ. Sẽ không có ai hiếp đáp em đâu.

Minh Quân liếc nhìn hai anh em vị giám đốc Trần rồi buột miệng:

- Không ai nở ăn hiếp một quản lý xinh đẹp như vậy đâu, giám đốc đừng lo Quản lý Hạnh à! Chúng ta sẽ cùng cộng tác vui vẻ nhé.

- Hy vọng các anh sẽ là những cộng sự đắc lực của tôi.

Hồng Hạnh vừa nói xong thì giám đốc Trần xen vào:

- Vậy là xong rồi, các cậu trở lại làm việc đi. Hồng Hạnh! Anh đưa em đến xem phòng của em coi có vừa ý không?

Hai anh em giám đốc Trần đi rồi, cả đám bắt đầu lao nhao bàn tán đủ điều, chủ yếu xoay quanh mỗi một vấn đề: Hồng Hạnh.

Mỗi người một câu, Hồng Hạnh lúc thì tròn, lúc thì méo mó thảm hại. Nhưng dẫu sao đó cũng chỉ là những câu cợt đùa tinh nghịch, Minh Quân chỉ cười không góp vào một câu nào, vì chàng vốn không thích nói xấu người vắng mặt.

Sự xuất hiện của Hồng Hạnh khiến Minh Quân đâm nhớ Bích Tuyên da diết. Từ ngày rời nhà Vĩnh Thiện đến nay, Minh Quân chưa bao giờ quay trở lại ngôi nhà đó, trở lại lối hèm quen thuộc đó, chỉ có Vĩnh Thiện những khi rảnh rỗi thường tìm đến chơi với Minh Quân mà thôi.

Nhiều lần, Minh Quân suýt mở miệng hỏi thăm Vĩnh Thiện về cô bạn nhỏ Bích Tuyên của cậu ta Nhưng rồi sợ mình sẽ buồn, sợ Vĩnh Thiện thắc mắc nghi ngờ nên Minh Quân đã dè nén được lòng mình.

- Minh Quân! Chị và mẹ của cậu lại đến kìa. Ra mà phục vụ đi.

- Vậy à?

Minh Quân xăng xái đi ra ngoài. Vừa trông thấy con trai, bà Bảo Thoa đã níu lấy tay, kéo Minh Quân ngồi xuống bên bà:

- Nào! Ngồi xuống bên má, má nhớ con quá đi.

- Má! Chị!

Minh Quân ngồi xuống tươi cười:

- Má và chị cứ đi ăn nhà hàng hoài như vậy, coi chừng...tăng cân đó ghen.

- Đành phải chịu thôi. Có tăng cân cũng chịu chứ sao. Ai biểu em không về nhà....nhà không về thì thôi.

Biết má và chị ở cửa hàng, em cũng không ghé vào luôn. Em đúng là cái thẳng tác tệ.

Bảo Thy cầu nhàu một hơi. Minh Quân nhướn mắt cười:

- Em đi rồi, không có ai chọc ghẹo, chị cũng không hiền dụ chút nào sao?

- Em....

- Vừa gặp đã cãi nhau rồi. Hai chị em mà cứ như là chó với mèo ấy.

Bà Bảo Thoa khoát tay cười:

- Bảo Thy à! Con gọi thức ăn đi để má tranh thủ nói chuyện với Minh Quân.

Minh Quân ôm lấy cánh tay mẹ, âu yếm nhìn bà:

- Hôm nay thì trông má khá hơn rồi. Đạo trước má đến, nhìn mà gầy người đi....con buồn lắm đó.

- Nhớ con mà phải gầy thôi. Minh Quân à! Cuối cùng con cũng làm được rồi. Dầu rằng công việc bồi bần của con khiến má thấy xót xa lắm.

- Má! Con không sao đâu. Con đang rất vui vẻ, má đừng lo cho con.

- Má biết. Má biết con đang rất vui vẻ. Chính vì thế mà má cũng vui.

Bà Bảo Thoa đang tươi cười chợt trầm lặng hẳn. Bà ngược nhìn con trai ngập ngừng một lúc mới nói được:

- Minh Quân à! Hôm nay, má và chị đến đây là để đón con về đó.

- Đón con về?

Minh Quân kêu lên. Bảo Thy gật đầu xen vào:

- Về thôi nhóc à. Đã đến lúc em phải trở về nhà rồi. Cuối cùng, em đã tự mình làm được việc, tự mình làm ra tiền nuôi sống bản thân trong vòng mấy tháng. Thế coi như “lời nguyện” đã được hủy bỏ.

- Em không hiểu chị đang nói gì.

Minh Quân nhú mày, hết nhìn mẹ lại nhìn chị rồi nói, giọng quả quyết:

- Con không về đâu má à. Con không muốn trở về để sống theo cái kiểu nhìn mặt vui buồn của ba nữa đâu.

- Con nói gì vậy? Mấy tháng sống bên ngoài vậy cũng đủ khôn rồi...con theo má trở về nhà đi.

- Con không về đâu.

Minh Quân la lớn:

- Con nói không về là không về.

Bà Bảo Thoa chết lặng, nước mắt lưng tròng. Bảo Thy nhìn mẹ đau lòng như thế không sao chịu nổi nín lại em trai, quát:

- Vô tình, vô nghĩa đến như vậy sao? Em ăn nói với má như vậy đó hả? Có muốn chị la lên cho mọi người biết em là một đứa con đại bất hiếu không. Em là cái thằng xưa nay chúng nào tật nấy, nói năng chẳng suy nghĩ gì cả. Em tưởng rằng đuổi em ra khỏi nhà, ba vui vẻ, vui sướng lắm sao? Em đi rồi, ba và má có biết bao đêm không ngủ. Những buổi trưa buồn, ba đã để rơi nước mắt trước mắt chị. Ba thực sự hy vọng rồi sẽ có một ngày em hiểu được nỗi lòng của ba. Mấy tháng trời qua, tuy không là bao, nhưng chị nghĩ em có mấy con mắt thì mở đủ cả mấy con rồi chứ. Thế mà vẫn gàn bướng hết sức đáng ghét.

Ánh mắt của Minh Quân long lên một cách đáng sợ. Chàng xen vào cắt ngang lời chị:

- Chị nói đủ chưa? Tại sao em phải nghe lời chị chứ? Con giận của ba, những lời thóa mạ của ba lúc đuổi em đi, em còn ghi mãi trong đầu đây nè. Em không sao quên được...Em không thể quên mau như vậy được. Xin lỗi má. Con xin lỗi má vì đã làm cho má buồn. Nhưng con không thể làm khác được. Má xem con là con, nhưng ba đâu xem con là con. Ba đối xử với con cạn tình rồi, con làm sao có thể nói trở về là trở về.

- Minh Quân à! Đó là vì con đã hiểu sai về ba con rồi.

Bà Bảo Thoa buồn bã:

- Từ xưa có câu: “Hổ dữ không nỡ ăn thịt con”. Vậy thì ba của con làm sao mà ghét bỏ con như ý nghĩ của con vậy. Về nhà đi....theo má về nhà rồi, con sẽ tỏ tường mọi vấn đề. Đuổi con ra khỏi nhà chẳng qua đó là kế sách của ba con mà thôi. Thật ra, ba của con mới là người yêu thương con nhất.

Minh Quân lặng thinh. Bảo Thy lại xen vào:

- Má à! Chắc là không thể đợi về nhà mà phải nói rõ mọi việc ở đây rồi. Để chị nói cho em hiểu, ba mượn câu chuyện em đi từ hôn với Ái Hân để làm con thịnh nộ đuổi em ra khỏi nhà. Ba muốn em hận ba và mối hận kia sẽ là một chất men để cho em phấn đấu khi bước ra khỏi gia đình. Mấy tháng qua, ít nhiều em đã hiểu cuộc sống bên ngoài thật chẳng dễ dàng chút nào rồi. Và tự bản thân em...em chỉ có thể làm được một nghề như thế này thôi. Đồng ý rằng em đã có thể lo được cho bản thân em, nhưng còn tương lai thì sao? Em còn phải lập gia đình, thêm nhiều lo toan em phải tính sao? Lúc trước, hai chị em mình vẫn hay ngồi lại với nhau để công kích ba, cho ba là một người độc tài. Chính sự ra đi của em đã giúp cho chị hiểu ba nhiều hơn. Ba rất đau khổ, em à. Ba làm tất cả chỉ vì muốn em nên người thôi.

Bảo Thy vừa ngừng lời, bà Bảo Thoa quay sang nắm tay Minh Quân, nhìn Minh Quân bằng ánh mắt yêu thương rồi nói tiếp:

- Mỗi một bước con đi đều có đôi mắt dõi theo của ba con. Đám bạn ủa con trở tráo với con như thế nào, ba con cũng biết. Con đi xin việc làm vất vả ra sao, ba con cũng hiểu. Rồi khi biết con làm bồi bàn ở nhà hàng này, ba vừa vui vừa đau lòng. Hôm qua, ba cười nói với má rằng: “Minh Quân nó đã thật sự trưởng thành rồi. Anh tin rằng lần này nó về nhà, nó đã có thể làm tốt mọi việc cho chúng ta vui lòng.” Và ba bảo mẹ hãy đi rước con về. Ba còn nói nếu con thấy thuận tiện thì đưa cả người yêu của con về để ra mắt ba má.

Thật không dám tin. Thật cứ như vợ Minh Quân ngây người chết lặng. Nếu đúng thế thì chàng quả là đã hiểu lầm ba quá sâu sắc rồi. Vì một đứa con mà cha mẹ phải lao tâm, khổ nhọc như thế. Minh Quân đau lòng quá đỗi, chàng nhìn mẹ xúc động nghẹn lời.

- Má! Là thật sao má?

- Là thật. Ba rất yêu thương con. Ba đã hài lòng về con rồi.

Bảo Thy mỉm cười:

- Còn một chuyện mừng nữa, chị muốn báo cho em biết nè. Chị và anh Hoàng Khang sẽ cưới nhau, ba đã chấp nhận anh ấy rồi. Em mai về nhà để nhìn bà chị này đi lấy chồng chứ.

Minh Quân nãy giờ vẫn chưa thoát khỏi cái cảm giác nửa như mộng nửa như thực. Trở về, đương nhiên là phải trở về rồi. Trở về để xin lỗi bà Trờ về để làm một đứa con ngoan ngoãn của ba má. Nhưng trong lòng Minh Quân vẫn lừng khừng chưa muốn trở về ngay.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thôi, vậy mà đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện. Gặp gỡ Bích Tuyền, yêu nàng say đắm rồi bằng mọi cách từ hôn với Ái Hân, gây ra không ít phiền phức. Lại bị đuổi ra khỏi nhà, oán hận lũ bạn vô lương, tưởng đâu trong thế giới bạn bè đã chết hết những người bạn tốt rồi.

Nào ngờ vẫn còn đó một Vĩnh Thiện. Thế rồi éo le, nghiệt ngã lại đến. Hai người bạn cùng đi yêu một cô gái, đeo đẳng trong lòng khối u tình nặng nề khó xử. Từ một cuộc sống giàu sang bỗng chốc rơi ầm xuống dòng sông đời, để mà bươn chải lặn hụp, rồi trở thành tên bồi bàn giỏi giang trong nhà hàng.

Mấy tháng trời sao giống như mới ngày hôm qua đây thôi. Bao nhiêu chuyện buồn vui, sướng khổ lần lượt trôi về lướt qua ký ức Minh Quân.

- Con chưa trở về ngay được.

Nghe Minh Quân nói, bà Bảo Thoa lộ vẻ thất vọng:

- Tại sao vậy?

- Xin má hãy hiểu con....con cần vài ngày để làm một số vấn đề rồi mới về. Ba ngày. Má nói lại giùm với ba....ba ngày nữa con sẽ về nhà.

- Vậy cũng được.

Bà Bảo Thoa quay sang Bảo Thy nói:

- Con trao tiền cho em đi. Ở ngoài bấy lâu nay có nợ nần gì bạn bè thì con trả cho người ta.

Minh Quân nhìn xấp tiền dày cộm trên tay chị Bảo Thy, lắc đầu thoái thác:

- Không đâu má à. Con không lấy tiền, con chẳng nợ nần gì ai cả. Chị cất tiền lại đi.

Bà Bảo Thoa cầm lấy xấp tiền đặt vào tay Minh Quân:

- Không nợ nần thì cũng cất lấy để có xài gì thì xài. Nè! Giữ lấy đi con, cầm lấy đi.

Minh Quân nhìn mẹ phì cười:

- Má cho con nhiều tiền, không sợ con lại đi chơi sao?

- Má không sợ. Ba con nói con đã trưởng thành rồi. Một người trưởng thành thì luôn làm việc có cân nhắc. Má không sợ đâu.

Minh Quân nhận lấy tiền rồi nói:

- Vậy hôm nay con sẽ khao má và chị những món ngon nhất của nhà hàng này. Chị Bảo Thy! Lúc nãy chị đã gọi những gì rồi?

- Chưa gọi gì cả. Em khao thì em chọn món luôn đi.

- Má và chị chờ nghen. Con đi gọi thức ăn rồi quay trở lại ngay.

Minh Quân đi rồi, bà Bảo Thoa nở nụ cười tươi:

- Bây giờ má trông Minh Quân nó giống y như ba con thời còn trẻ. Tội nghiệp cho nó, mấy tháng nay, chắc là khổ cực ghê lắm.

- Nếu đổi lại là con chịu khổ cực như Minh Quân, má có đau lòng đến vậy không má?

- Ghen tị đó à? Sắp lấy chồng đến nơi rồi mà còn ghen tị với em sao? Con nhỏ này....

Bảo Thy phì cười, bà Bảo Thoa cũng cười theo. Cuối cùng đã có thể nhìn thấy “trời quan mây tạnh”. Bao nhiêu ưu tư, nặng nề trong lòng mấy tháng qua thoáng chốc tiêu biến chẳng còn gì.

“Minh Quân!

Khi cậu nhận được bức thư này thì mình đã đi về quê đón mẹ của mình rồi. Cậu đừng nghĩ là mình trốn chạy. Không phải thế đâu. Đơn giản chỉ là mình muốn có một vài ngày yên tĩnh để sắp xếp lại cõi lòng đang lộn xộn của mình mà thôi.

Minh Quân! Suy nghĩ mãi mấy đêm liền, mình thật chẳng biết phải nói làm sao với cậu. Nhưng mình và cậu vốn là hai thằng bạn rất thân thiết, rất hiểu nhau thì có gì phải ngần ngại nhau nữa. Thôi thì mình nói ra tất cả để giải tỏa lòng nhau, bởi vì mình không muốn mất đi tình bạn quý báu với cậu, càng không muốn mất đi cô em gái Bích Tuyền.

Mình chắc là cậu biết chuyện hai chúng ta cùng yêu một cô gái từ lâu rồi, nhưng sao cậu không nói? Và tuy cậu không nói gì, nhưng mình vẫn có thể nghĩ được khi cậu rời khỏi nhà mình là cậu đã mang trong lòng cái ý nghĩ nhường Bích Tuyền cho mình, có đúng không? Và cậu cho rằng cậu làm vậy là trả ơn mình à? Cậu ngốc thật. Tình yêu là như thế nào, cậu có hiểu hay không? Là không thể nói san sẻ hay nói nhường qua, nhường lại mà có được. Cho dù mình có ở gần cô ấy trong gang tấc và cậu có ở xa cô ấy nghìn trùng diệu vợi thì trái tim của cô ấy vẫn nghĩ về cậu, vẫn thuộc về mỗi một mình cậu. Đó là chân tình. Đó là tình yêu. Đó là thứ tình không thể lẫn lộn, không thể sai khác.

Minh Quân à! Cậu đúng là cái thằng bạn thấy ghét. Cậu biết mình yêu thầm cô gái của cậu rồi, vậy mà vẫn xúi mình đi tỏ tình. Vậy mà vẫn có kẻ khờ khờ là mình lại đi nghe lời cậu....tức cười thật. Nhưng nếu mình không tỏ tình thì sao mình có thể biết được câu chuyện của hai người. Mình vô cùng bất ngờ, nhưng cũng vô cùng tán phục cậu. Cậu đúng là một kẻ dám yêu. Cuối cùng thì cậu cũng đã có được trái tim của Bích Tuyền rồi. Cô ấy giờ đây đêm ngày chờ mong cậu. Hãy đến với cô ấy đi. Hãy đừng để một cô gái đáng yêu như Bích Tuyền phải chờ đợi cậu khắc khoải nữa.

Chúc mừng. Mình thành thật chúc mừng cậu. Mình cũng đã chỉ cho Bích Tuyền nơi ở của cậu. Nhất định rồi cô ấy sẽ tới tìm cậu. Cậu mà dám đối xử không tốt với Bích Tuyền thì mình sẽ cho cậu một trận nên thân đấy. Vui vẻ và đừng nghĩ ngợi gì nữa. Chúng ta mãi mãi là bạn tốt.

Hẹn gặp lại.

Vĩnh Thiện.”

Minh Quân xếp lá thư của Vĩnh Thiện cho vào túi hành lý mà chàng đã chuẩn bị sẵn để trở về nhà.

Một mình trong gian nhà trọ đã được thu dọn sạch sẽ, Minh Quân hết sức phiền não. Dẫu rằng Vĩnh Thiện đã nói rõ ràng, nhưng sao chàng vẫn không vui được. Một tâm tính hiền lành như Vĩnh Thiện sao không khỏi đau buồn trước tình cảnh trái ngang này. Vĩnh Thiện! Minh nợ cậu quá nhiều. Minh Quân chỉ tiếc là mình không thể mang đến cho cậu những gì mà cậu mong ước.

Minh Quân ngồi lại trong gian phòng trọ thêm một lúc rồi đứng lên. Trở về nhà thôi. Minh Quân tự nói với mình rồi đưa tay lấy túi hành lý. Vào lúc mà tay chàng còn chưa chạm được vào chiếc túi xách thì có tiếng gõ cửa.

Cộc...cộc...cộc....

- Vào đi!

Minh Quân lên tiếng, cánh cửa từ từ mở và Bích Tuyền lướt vào êm như cơn gió nhẹ.

Minh Quân sững sờ nhìn nàng. Còn Bích Tuyền thì nhìn anh bằng ánh mắt thiết tha Hai người lặng nhìn nhau rất lâu. Rồi Bích Tuyền lên tiếng trước:

- Em đến đột ngột như thế này, có làm phiền gì anh không?

- Không.

Minh Quân mím nhẹ đôi môi, đến nhắc một chiếc ghế gỗ được xếp gọn ở cuối phòng mang đến và mời Bích Tuyền:

- Em ngồi đi.

Bích Tuyền ngồi xuống ghế, Minh Quân ngồi trên giường, hai người lại nhìn nhau trong im lặng một hồi. Lần này thì Minh Quân mở lời trước:

- Anh vừa nhận được thư của Vĩnh Thiện.

Bích Tuyền im lặng, Minh Quân thờ dãi:

- Anh cảm thấy có lỗi với Vĩnh Thiện. Bởi nếu như không có anh thì em đã chọn Vĩnh Thiện rồi, vì tình cảm giữa hai người rất tốt đẹp.

- Dù không có anh, em cũng không chọn Vĩnh Thiện. Ở trong lòng em, anh ấy trước sau gì cũng là một người anh. Nói thật lòng, anh ấy không thuộc mẫu người mà em yêu thích.

- Em nói vậy vì em đang ở trước mặt anh thôi.

Bích Tuyền mỉm cười lắc đầu:

- Em thật không hiểu anh đang nghĩ gì. Nhưng lẽ ra anh nên nghĩ nếu em đã chọn Vĩnh Thiện rồi thì còn tới phiên anh sao?

- Nhưng trước đây, em đã từ chối anh rất quyết liệt. Em đã không yêu anh....lúc đó chẳng phải vì Vĩnh Thiện sao?

- Là tự em bắt buộc mình phải làm như vậy. Là tự em dối lòng mình thôi. Em sợ sự cách biệt về gia thế của chúng ta sẽ làm khổ tình yêu của em và anh, nên em muốn né tránh....hoàn toàn không phải vì Vĩnh Thiện.

- Anh lại nghĩ vậy...Anh cho rằng em đã nhảy từ Vĩnh Thiện sang anh.

- Minh Quân! Anh....

Bích Tuyền bật cả người lên trợn trừng mắt nhìn Minh Quân. Thật quá đáng! Thật quá đáng! Con giận trong lòng Bích Tuyền sôi lên sùng sục, nàng nói như hét:

- Cuối cùng thì anh muốn như thế nào, anh nói đi Suy cho cùng, tình yêu của chúng ta chỉ là những cuộc đuổi qua, đuổi lại mà thôi, chẳng có gì là sâu đậm. Lúc thì anh nói yêu tôi, lúc thì tôi nói yêu anh. Cứ coi đó như là những lời hoang đường của những kẻ điên khùng đi. Anh muốn dừng lại thì cứ nói thẳng ra, chứ đừng vòng vo quanh co để rồi xúc phạm đến tôi. Tôi chẳng phải là cái kẻ “mới chuộng cũ vong, hay tham sang phụ khó” như ý nghĩ của anh đâu. Tôi sẽ coi như những ngày qua tôi đã làm một việc vô nghĩa, vậy thôi. Tôi đi đây. Chào anh.

Bích Tuyền ứa nước mắt nhìn Minh Quân một cái nhìn sắc lạnh rồi quay gót. Nhưng nàng chưa ra được tới cửa thì Minh Quân đã kéo tay nàng lại rồi ôm chặt nàng vào lòng chàng:

- Anh xin lỗi.

- Buông tôi ra!

- Anh xin lỗi em mà.

Minh Quân gào lên, chàng xoay người Bích Tuyền lại đối diện với chàng rồi từ từ lau nước mắt cho nàng và nói:

- Dừng giận anh.

Bích Tuyền khóc rầm rức:

- Nếu như anh không còn yêu em thì thôi...thì thôi....

- Không phải. Anh yêu em. Anh rất yêu em. Anh xin lỗi.

Bích Tuyền đâm vào ngực Minh Quân mấy cái rồi ngã vào lòng chàng thôn thức:

- Lần đó, khi anh bỏ chạy, em đuổi theo không kịp anh. Nhưng cũng vào lúc đó, em đã bứt một sợi tóc tung lên trời và nguyện rằng: “Minh Quân! Anh có ngon thì chạy đến cùng trời cuối đất đi. Em nhất định sẽ đuổi theo anh. Dù cho thịt nát xương tan chỉ còn lại linh hồn, em cũng đuổi theo anh.”

- Bích Tuyền! Em nói gì ghê vậy.

- Em tức anh quá mà. Hôm nay, em lại bị anh làm cho tức chết được.

Minh Quân nhắm nghiền mắt lại, ôm siết Bích Tuyền vào lòng mình, lắng nghe nàng nói:

- Hôm đó, khi Vĩnh Thiện đến nhà chơi và lựa lời nói rõ tình cảm của mình cho em biết thì em cũng chẳng ngần ngại gì kể ngay cho anh ấy biết chuyện của mình. Em đã kể cho anh ấy nghe tất cả, không bỏ sót một chi tiết nào. Cho đến khi em nói tên của anh ra thì anh ấy giật mình thảng thốt và cho em hay, đó là bạn của anh. Rồi anh lại kể cho em nghe hai người đã gặp lại nhau như thế nào. Rằng anh đã vì em đi từ chối hôn ước với một cô gái khác đến nỗi bị đuổi ra khỏi nhà. Anh ấy còn bảo em đừng đi tìm anh ngay vì anh sẽ tự ái, để anh ấy tìm một dịp thích hợp rồi em hãy đến. Em và Vĩnh Thiện sau đó cũng đã nói chuyện với nhau rất nhiều, cốt để không ai giận ai. Thế rồi tối qua, anh ấy đến cho em địa chỉ chỗ ở của anh và bảo anh ấy phải vắng mặt vài ngày về quê để xem cha mẹ anh ấy về quê lần này sao lâu trở lên quá.

- Sau cùng, người đáng thương vẫn là Vĩnh Thiện, có phải không?

- Nhưng chúng ta không có lỗi với anh ấy và anh ấy cũng rất hiểu chúng ta rồi còn gì.

- Phải.

Minh Quân mỉm cười, chàng nhẹ vuốt tóc Bích Tuyền rồi nâng mặt nàng lên, nhẹ hôn vào đôi môi xinh tươi của nàng mà trong lòng vẫn vương mang một mối u hoài nào đó.

Thế là đã có nhau rồi. Đôi mắt Bích Tuyền cứ ươn ướt mãi vì vui sướng. Nàng nhìn túi hành lý rồi nhìn Minh Quân hỏi:

- Anh chuẩn bị trở về nhà, có phải không?

- Phải. Hay là em cùng đi với anh nghe. Ba má của anh rất mong được gặp mặt em.

Dù rất muốn, nhưng Bích Tuyền vẫn thẹn thùng lắc đầu:

- Anh trở về nhà xem họp có em đi theo, thật không phải lúc đâu. Một dịp khác, em sẽ đi.
- Vậy cũng được. Nhưng anh muốn đi chơi với em đến tối mới về nhà. Mình đi chơi nghen.
- Vậy cũng được.

Bích Tuyền nhại giọng của Minh Quân, rồi bật cười, hỏi:

- Mình đi đâu hả anh?
- Cùng trời cuối đất. Đi khắp mọi nơi, em có sợ mỗi chân không?
- Không bao giờ. Bởi vì nếu em mỗi chân thì đã có anh cõng rồi.
- Căng vậy sao? Vậy thì cõng trước một lần gọi là tập sự đi.
- Thôi, thôi. Anh làm em nhột chết bây giờ.

Minh Quân bế xốc Bích Tuyền trên tay. Tiếng cười của Bích Tuyền vỡ òa tan vào không gian nghe như tiếng leng keng dễ thương của những chiếc chuông nhỏ.

Tình yêu đẹp quá! Cả Minh Quân và Bích Tuyền đều nghĩ như vậy. Ánh mắt như cười, cả gian phòng đâu đâu cũng nhìn thấy những nụ cười. Mây cười, gió cười.... cả thế giới đang cười. Nụ cười của tình yêu là vô tận... vô tận. Vì thế, đại văn hào Victor Hugo đã nói một câu bất hủ: “Thế giới không có người biết yêu thì mặt trời sẽ tắt.”

- Về đến rồi!

Bà Bảo Thoa mừng đón con trai bằng một nụ cười tươi và vòng tay yêu thương của người mẹ. Bảo Thy giật cái túi hành lý của em trai, bảo:

- Để chị dọn dẹp cho.

Thấy Minh Quân đưa mắt như có ý tìm kiếm ba, bà Bảo Thoa lại nói:

- Ba ở trên sân thượng. Con lên đó mà chào ba đi.
- Dạ.

Minh Quân chạy đi. Sân thượng nhà chàng lơ mờ ánh đèn, nhưng trăng thì rất sáng.

- Thừa ba, con đã về.

Minh Quân đến đứng bên cạnh. Ông Minh Hiền vẻ mặt mừng rỡ quay lại:

- Về rồi đó à. Về là tốt rồi.
- Cảm ơn ba.
- Về việc gì mà cảm ơn ba?
- Cảm ơn ba đã cho con một bài học.

Ông Minh Hiền cười lớn:

- Giờ thì con thấy thế nào?
- Như ba nói....con đã là một người trưởng thành. Ba à! Từ nay, con sẽ không làm một điều gì để ba phải buồn nữa. Hãy tha thứ mọi lỗi lầm đã qua của con, nghe ba.
- Đã tha thứ từ lâu....Đã tha thứ từ lâu rồi.

Ông Minh Hiền cười sáng khoáy đập cả hai tay lên vai Minh Quân. Ông nắn nót vai chàng một hồi lâu rồi gật:

- Rắn rồi lắm. Con nên biết sinh làm con trai thì lúc nào cũng phải là trụ cột. Phải ý thức được mình là một trụ cột. Trụ cột của nước nhà, trụ cột của gia đình, phải làm cho tốt. À! Khi nào thì đưa cái con bé của con về ra mắt ba má đây? Ba được biết đó là một cô gái có khí chất, rất giỏi giang trong công việc, rất được mọi người ở chỗ làm yêu mến. Giờ thì ba hiểu con trai của ba vì sao lại bất chấp tất cả như vậy. Một nàng dâu như thế, trong lòng ba má của con đều rất muốn. Con mau đưa con bé ấy về nhà, ba không có phân nặng chuyện sang hèn gì đâu.
- Con biết nhưng con chưa vội, ba à.

Ông Minh Hiền đang ngon trớn bỗng chưng hửng:

- Vì sao thế?
- Con muốn đi học.
- “Cái thằng quái lạ này”. Ông Minh Hiền trừng mắt:
- Học cái gì?

- Con muốn đi học quản lý ở Canada như ba muốn lúc trước.
- Giờ thì ba không ép, sao con lại muốn chứ?
- Bởi vì con muốn tự hoàn thiện mình.

Ông Minh Hiền nhìn Minh Quân như dò xét rồi kéo tay con trai cùng đến ghé ngồi.

- Có phải con đã chia tay với bạn gái rồi, nên muốn đi xa?

- Không phải vậy đâu ba?

Minh Quân mỉm cười lắc đầu:

- Là con muốn đi học để sau này có thể làm việc tốt hơn, chỉ vậy thôi. Ba ủng hộ con không?

- Đương nhiên là ba ủng hộ. Nhưng con đi một năm, tình cảm rồi sẽ ra sao?

- Con cho rằng không có vấn đề gì. Nếu tụi con đã yêu nhau chân thật thì một năm hay mười năm cũng chẳng thể làm thay đổi được tình yêu của chúng con.

Ông Minh Hiền gật đầu, vỗ vai con trai:

- Đã lớn thật rồi. Nghĩ suy cũng lớn hẳn. Thôi được, ba thuận theo ý của con. Thế con định bao giờ thì đi?

- Một tuần sau, có được không ba?

- Được. Học cho tốt để về làm cho tốt. Sự nghiệp của ba sau này sẽ giao lại hết cho con. Giờ thì ba có thể đặt hết niềm tin và hy vọng vào con rồi.

- Cảm ơn ba.

Lâu lắm rồi, ông Minh Hiền mới thấy mình thật sự vui, ông kéo Minh Quân đứng lên tươi cười, bảo:

- Cha con mình xuống nhà thôi, kéo má con lại hờn trách ba giành mất con của bà ấy. Đạo này bà ấy hay gay gắt với ba lắm. Thế nhưng, ngày nào vắng những lời gay gắt đó thì ba lại cảm thấy buồn nhớ.

Ông Minh Hiền nói xong thích chí bật cười vang. Minh Quân cũng cười, chàng trộm nhìn ba rồi nghĩ:

“Mình thật may mắn có được một người cha quá đỗi tuyệt vời.”

Trong một quán bar sang trọng, Minh Quân và Bích Tuyền ngồi đối diện mặt nhau. Sau khi gọi nước uống, Minh Quân lấy từ trong túi áo ra một hộp quà nhỏ đặt tới trước Bích Tuyền.

- Tặng cho em.

Bích Tuyền nhú mào:

- Sao khi không lại tặng quà cho em vậy? Còn nữa, hôm nay em cảm thấy anh có gì rất lạ....đúng hơn là rất nhiều tâm sự.

- Vậy sao.

Minh Quân mỉm cười. Con gái đúng là con gái. Đa nghi và giỏi đoán. Nhưng dù sao, nàng cũng đã đoán được tâm trạng của chàng. Minh Quân thở dài, chàng nhìn Bích Tuyền rất lâu rồi chòm sang nắm lấy tay nàng:

- Em đoán đúng rồi. Con người anh hôm nay chất đầy tâm sự bởi vì...anh sắp phải đi xa.

- Đi xa?

Bích Tuyền sưng mắt lên:

- Đi đâu?

- Anh sẽ đi nước ngoài một năm học chuyên ngành quản lý nhà hàng khách sạn. Ba anh sẽ đầu tư sang lĩnh vực mới. Anh đi học về để có thể giúp được ba một cách tốt nhất.

Một cảm giác đau đớn chưa từng có trên thân thể Bích Tuyền. Đi xa một năm...đi xa một năm...Vừa mới bắt đầu đã đi xa, buồn ơi là buồn. Bích Tuyền cúi gằm mặt che giấu những xúc cảm đau buồn rồi ngẩng nhìn Minh Quân hỏi:

- Bao giờ thì anh đi?

- Sáng mai.

- Anh nói sao? Sáng ngày mai à?

- Phải.

- Thế anh có nghĩ gì tới cảm nhận của em không? Sáng ngày mai anh đi rồi....vậy mà tới bây giờ anh mới nói với em. Dù không muốn, nhưng em vẫn nghĩ rằng...anh chẳng nghĩ tới em chút nào.

- Sao em lại nói vậy?

Bích Tuyền ứa nước mắt kêu lên:

- Thế em phải nghĩ làm sao đây? Suy cho cùng, em không có quyền gì phản đối anh, nhưng ít ra em cũng phải được biết những ý định và quyết định của anh, và phải được biết tin anh sẽ ra đi sớm hơn. Bởi vì như thế, em sẽ có sự chuẩn bị. Em sẽ buồn, nhưng không phải buồn như lúc này, không phải hụt hẫng như lúc này. Anh....anh thật là quá thảo nhân rồi.

Bích Tuyền bật khóc, Minh Quân lắc đầu nhìn nàng:

- Em đã hiểu sai ý của anh rồi. Anh không phải không muốn cho em biết....mà vì anh sợ cho em biết sớm, em sẽ buồn nhiều hơn.

- Ngụy biện! Lời của anh chỉ toàn là ngụy biện. Em không muốn nghe anh nữa đâu.

- Bích Tuyền!

Minh Quân níu tay Bích Tuyền lại, nhưng nàng nhất định giạt tay ra khỏi tay anh buông lời giận dữ:

- Lẽ ra từ đầu, em nên chấp nhận sự thật là anh không còn cần em nữa. Giờ thì rõ rồi. Anh mượn sự ra đi lần này để trốn chạy khỏi em, cỏ phải không? Trong lòng anh lúc nào cũng nghĩ rằng em đã yêu Vĩnh Thiện và em đã vì anh mà bỏ Vĩnh Thiện....và anh luôn áy náy, có đúng vậy không? Nếu đúng vậy thì anh đi đi. Chúng ta không còn gì để nói nữa. Anh đã xem thường em, đã xem thường tình yêu của em. Anh đã không tin tưởng em, không tin tình yêu của em. Anh đã làm cho em đau đớn quá rồi. Anh đã khiến cho em thất vọng quá rồi. Anh đi đi!

- Bích Tuyền!

Bích Tuyền đứng lên. Minh Quân chụp lấy tay nàng kéo ghì lại:

- Sao chẳng nghe anh giải thích? Sao cứ khăng khăng ôm giữ lấy những ý nghĩ không đâu của mình vậy chứ? Đúng. Đúng là hiện tại lòng của anh vẫn còn những khoảng mờ mịt chưa rõ ràng. Nhưng anh chưa bao giờ xem thường em, chưa bao giờ không tin vào tình yêu của em. Nghe anh nói đi Bích Tuyền. Một năm thôi. Hãy cho anh thời hạn một năm để cho anh học hỏi và để cho anh...làm sáng tỏ lại những vùng tối trong lòng mình.

- Vùng tối? Cuối cùng thì anh đã xác nhận rồi. Anh nghi kỵ em và Vĩnh Thiện. Anh nghi kỵ nhân cách của em?

- Không đúng. Anh luôn luôn quý mến em, yêu thương em, tôn trọng em. Vùng tối đó không phải là em mà chính là anh. Là anh tự mình ray rứt bởi vì anh luôn nghĩ rằng anh đã cướp người yêu của Vĩnh Thiện. Ý nghĩ của anh thật chưa bao giờ thỏa đáng.

- Vậy thì anh đừng yêu em nữa. Vậy thì anh ra đi và quên phứt em đi.

- Bích Tuyền!

Một lần nữa, Minh Quân lại ghì Bích Tuyền lại:

- Anh sẽ ra đi, nhưng không phải là để xa em.

- Em không biết.

- Thế còn “lời nguyên của tóc” thì sao?

- Em coi như không có.

Minh Quân cười buồn. Chàng cầm chiếc hộp nhỏ trên bàn để vào tay Bích Tuyền rồi nói:

- Tạm thời chúng ta đừng tranh luận nữa. Chờ một năm sau anh về rồi hãy nói tiếp, có được không?

- Em không nhận quà của anh, cũng không hứa là sẽ chờ đợi anh.

Bích Tuyền trả lại Minh Quân chiếc hộp, rồi quay người bỏ đi.

“Sao lại có thể như vậy Bích Tuyền?” Minh Quân nhìn theo Bích Tuyền mà cõi lòng buồn bã. Thôi thì hãy giận anh đi cho nổi buồn với bớt. Hẹn gặp lại em, Bích Tuyền.”

o O o

Sau khi kể rõ cho mẹ nghe, Bích Tuyền ngã vào lòng bà khóc vui:

- Mẹ Ôi! Có phải con đã sai rồi không? Không nên dùng dùng nổi giận, không nên nói những lời không nên nói. Lẽ ra con nên thấu hiểu cho anh ấy, con nên nhận lấy món quà và vui vẻ nói lời đợi chờ anh ấy. Giờ thì muộn mất rồi. Con không còn cơ hội để sửa sai nữa. Anh ấy đã đi rồi.....tình yêu của con dường như cũng bay mất rồi, mẹ Ôi.

- Đó là do tính khí quá bướng bỉnh của con.

Bà Năm an ủi vỗ về con gái:

- Giờ thì người bay trên trời, người khóc dưới đất nào có ích lợi gì đâu. Thôi thì con đừng buồn nữa. Hãy chuyên tâm vào công việc và chờ cho một năm trôi qua.

- Mẹ à! Mẹ nói đi. Một năm rồi sẽ như thế nào đây? Con không dám nghĩ....con thật không dám nghĩ, mẹ à.

- Đã yêu thì có lòng tin. Sao con lại yếu ớt lòng tin như vậy. Có một câu nói như thế này: “Xa cách làm tắt đi những ngọn lửa nhỏ, nhưng làm cháy bùng lên những ngọn lửa lớn”. Nếu con và Minh Quân thật lòng yêu thương nhau thì dù xa hay gần, trái tim của hai đứa cũng sẽ thuộc về nhau.

- Mẹ Ôi! Có phải con rất ngốc không?

Bà Năm mỉm cười vỗ đầu Bích Tuyền.

- Phải, con gái của mẹ ngốc lắm. Nhưng Minh Quân chắc chắn sẽ hiểu được nỗi lòng của con mà. Một năm rồi sẽ trôi qua mau thôi.

Vâng. Một năm rồi sẽ qua mau. Bích Tuyền buồn bã nhìn ra khoảng trời lồng lộng ngoài khung cửa rồi đưa tay bứt lấy một sợi tóc trên đầu mang đến cửa sổ thả tóc bay theo gió. “Còn lời nguyên của tóc thì sao?” Là mãi mãi chờ đợi anh. Minh Quân! Em sẽ chờ đợi anh...sẽ chờ đợi anh.

Một năm sau.....

Thật chẳng cảm xúc nào bằng cảm xúc của người đi xa trở lại quê nhà. Minh Quân ôm chặt cứng ba mẹ trong vòng tay của chàng mà sung sướng đến phát khóc.

-Ôi! Má nhớ con biết bao. Từ nay thì đừng hòng đi đâu nữa, đừng hòng rời khỏi vòng tay của má.

Bà Bảo Thoa chảy cả nước mắt. Ông Minh Hiền nhướn mắt nhìn con trai:

-Thế đó....ba không cần nói, chắc con cũng hiểu được một năm con đi, ba đã chẳng giây phút nào yên với má con. Cứ y như rằng là ngày nào bà ấy cũng cần nhần ba.

-Ông còn nói nữa. Tại ông thì tôi phải cần nhần ông thôi.

Minh Quân phì cười ôm bờ vai mẹ thì thầm:

-Chẳng phải ba đâu, má à. Là ý của con đây. Nhưng thôi, con đã về rồi, má không cho thì từ nay, con không đi đâu nữa.

-Vậy mới là con trai ngoan của má.

Bảo Thy đứng bên cạnh Hoàng Khang nãy giờ im lặng ngắm em trai, đến lúc này mới lên tiếng:

-Nè, thằng nhóc! Em không thấy chị và anh hay sao hả?

-Em làm sao không trông thấy hai người đẹp đôi cho được. Em chào chị. Chào anh.

-Anh chào em.

Hoàng Khang mỉm cười nói, Bảo Thy lại nhìn em trai rồi buông một lời khen:

-Ở nước ngoài về có khác, da dẻ thật hồng hào, nhưng dường như....em hơi gầy hơn.

-Chị tinh mắt thật. Em sút hai ký đấy.

-Nhưng như thế lại trông phong độ hơn.

Bảo Thy lại khen. Minh Quân đưa mắt tìm kiếm. Hiểu ý em trai đang ngóng trông ai, rồi Bảo Thy nói:

-Tìm người à? Không có đến đây.

-Vậy thì hôm em điện thoại về, chị bảo là sẽ có Bích Tuyền ra đón em?

-Nhưng cũng đâu phải là không có. Bích Tuyền và Vĩnh Thiện đang ở nhà chờ. Chúng ta về nhà thì sẽ gặp thôi.

-Bích Tuyền và Vĩnh Thiện?

Minh Quân kêu lên. Bà Bảo Thoa xen vào:

-Phải. Họ nói nấu món ăn gì đó để đãi con. Mau mau....chúng ta về nhà thôi.

-Vâng.

Mọi người cùng ra xe về nhà. Ai ai cũng vui vẻ, nhưng Minh Quân không thể nào vui nổi. Sao lại là Bích Tuyền và Vĩnh Thiện. Chẳng lẽ Bích Tuyền giận mình đến độ quay lưng như vậy sao? Không biết phải nghĩ như thế nào cũng không tiện hỏi chị Bảo Thy cho ra lẽ sự việc, Minh Quân đành lặng thinh.

Rồi cũng phải xuống xe và bước vào nhà. Quả nhiên chào đón Minh Quân ở phòng khách chính là Bích Tuyền và Vĩnh Thiện.

Nụ cười trên môi Minh Quân chợt tắt lịm. Chàng nhìn sững Bích Tuyền một hồi lâu rồi mới nở lại nụ cười, giọng gao lên tiếng:

-Xin chào. Chào em. Chào cậu. Đây đủ thế này thì thật là vui quá.

Vĩnh Thiện bước tới bắt tay với Minh Quân thật chặt. Anh nói một câu nhỏ vừa đủ nghe:

-Minh muốn nói chuyện với cậu. Chúng ta ra ngoài đi.

-Được thôi.

Minh Quân nhoen cười với mọi người rồi đi cùng với Vĩnh Thiện ra ngoài. Bảo Thy nhìn theo lắc đầu:

-Vừa về tới là có chuyện để to nhỏ rồi. Thế mà lúc nào cũng chối là đàn ông không có nhiều chuyện đâu đấy.

Rồi tới gần bên Bích Tuyền, Bảo Thy lên tiếng hỏi:

-Chuẩn bị bữa tiệc tới đâu rồi hả, em đâu?

-Chị à....

-Mắc cỡ cái gì chứ? Thì trước sau gì em cũng là em dâu của chị thôi mà. À! Cô bạn gái của cậu Vĩnh Thiện đâu rồi?

-Cô ấy đang ở trong bếp. Thôi, em cũng vào trong phụ giúp cô ấy chuẩn bị đây.

Bà Bảo Thoa ngồi trên ghế ngoắt Bảo Thy tới gần bảo:

-Nè! Con định bỏ mặc cho hai con bé đó sao? Con cũng vào trong phụ họ đi chứ.

-Đấy nhé. Chưa chi má đã sợ cô con dâu út của má cực rồi. Má mà thương không đều thì con ganh tỵ cho mà xem

Bà Bảo Thoa trợn trừng mắt, còn ông Minh Hiền thì cười giòn tan:

-Sắp lấy chồng rồi mà cứ như trẻ con. Tuy nhiên, ngôi nhà này đang đến hồi cực hưng thịnh, cực vui vẻ rồi.

Hoàng Khang không nói gì, chỉ cười. Trong khi đó ở ngoài vườn, Vĩnh Thiện sau một hồi nhìn chăm chăm Minh Quân liền nói:

- Đúng ra hôm nay là ngày trở về của cậu...chỉ nên nói những điều vui vẻ. Minh không nên trách móc cậu, nhưng mình đã ám ức suốt một năm nay rồi. Mình chẳng hiểu tại sao cậu lại làm thế. Một năm trước, mình đã nói rất rõ mọi chuyện rồi. Vậy mà tại sao cậu lại làm khổ Bích Tuyền?

-Nhưng giờ thì hai người cũng đã là của nhau rồi kia mà, còn trách gì mình nữa?

-Cái gì?

Vĩnh Thiện quắc mắt lên:

-Cậu đang nói cái gì thế? Cậu lặp lại một lần nữa xem.

-Mình nói sai hay sao? Cậu và Bích Tuyền đã có thể thân thiện bên nhau rồi.

-Ôi trời! Cái thằng này....

Vĩnh Thiện nhăn nhó kêu lên:

-Tớ mà không dẫn thì tớ sẽ nên cho cậu một trận đấy nhé. Bỏ đi mất một năm, giờ trở về lại dám nhắm con mắt mà nói bậy hả? Bích Tuyền mà yêu tớ thì thế giới này cũng đã thay đổi từ lâu rồi. Tớ chắc là cậu đã bị chị Bảo Thy của cậu hù cho vỡ mật ra rồi.

Minh Quân đứng ngây ra như khúc gỗ rồi vụt chạy vào trong, bỏ lại Vĩnh Thiện một mình. Hóa ra ta đã hiểu lầm rồi. Minh Quân chạy vào trong phòng khách, rồi chạy vào bếp. Thấy Bích Tuyền vừa bước ra, chàng liền chụp đôi tay, lôi nàng vào một căn phòng trống. Nhìn nàng chăm chăm rồi anh nói:

-Em vẫn chờ đợi anh, có phải không?

-Thế anh tưởng rằng em sẽ quên anh một cách dễ dàng trong vòng một năm hay sao? Anh thật là đáng ghét. Nhưng em nói trước, nếu anh còn đột ngột rời khỏi em cái kiểu đó...thì cho dù không thể quên anh, em cũng nhất định “tẩy não” em để mà quên anh.

-Cám ơn Bích Tuyền. Cảm ơn em. Anh xin hứa, anh sẽ không bao giờ đi đâu mà không có em bên cạnh. Vâng, “lời nguyên của tóc”...lời nguyên của tóc mãi mãi hiệu nghiệm.

Minh Quân xóc Bích Tuyền trên tay quay mấy vòng rồi ôm siết nàng vào lòng, hôn lên mắt, lên môi.

Một năm xa cách, quả đúng như lời mẹ nói làm tắt đi lửa nhỏ, nhưng là cháy bùng lên ngọn lửa lớn. Bích Tuyền vui sướng đến không còn lời nào để nói. Nàng và Minh Quân cứ ôm chặt lấy nhau, cứ như sợ lại phải xa nhau. Chợt nhớ tới một điều gì, Bích Tuyền nhìn Minh Quân hỏi:

-Minh Quân! Anh còn nhớ cô quản lý Hồng Hạnh không?

-Sao khi không em lại nhắc đến cô ấy?

Bích Tuyền cười chum chim:

-Nói ra điều này chắc anh không tin đâu, nhưng là sự thật trăm phần trăm. Vĩnh Thiện và cô ấy đã yêu nhau.

-Thế à?

-Vĩnh Thiện được thăng chức làm quản lý. Họ gặp nhau trong một lần đi họp chung. Thế là một nửa đã tìm gặp một nửa.

Minh Quân gật gù hết sức ngạc nhiên và vui thích. Anh nắm tay Bích Tuyền nhìn sâu vào mắt nàng:

-Anh mà biết thế thì một năm trước, anh đã không thêm đi. Ở cái xứ sở Canada băng giá đó, anh nhớ em chết được. Nhưng đã lỡ rồi, lẽ nào mới có mấy hôm đã quay về thì “quê” cũng chết. May mà một năm rồi cũng trôi qua.

Minh Quân lấy từ trong túi áo ra chiếc hộp. Chính là chiếc hộp mà một năm trước, Bích Tuyền một mực không nhận. Anh đưa tới trước Bích Tuyền, giọng hết sức chân thành:

-Một năm qua, chiếc hộp này chưa bao giờ rời khỏi anh. Em bây giờ chắc là không nỡ từ chối nữa rồi. Em mở ra xem đi.

Bích Tuyền gật đầu nhận lấy chiếc hộp và từ từ mở ra. Bên trong là một đôi nhẫn sáng lấp lánh. Giữa lúc Bích Tuyền đang ngạc nhiên lẫn vui sướng thì chợt một tiếng “ồ” vang rền lên làm cả nàng lẫn Minh Quân đều giật mình quay lại.

Thì ra nãy giờ cảnh sum họp yêu thương của hai người đều đã bị nhìn thấy cả. Ông Minh Hiên, bà Bảo Thoa, Bảo Thy, Hoàng Khang, Vĩnh Thiện và Hồng Hạnh chen chúc nhau nơi cánh cửa khép hờ giờ bị phát hiện cửa cũng mở tung ra. Rồi cứ như một bài hát đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, mọi người cùng đồng thanh la lên:

-Cưới nhau đi thôi.

Ngượng chết người, rồi Bích Tuyền úp mặt vào Minh Quân, còn Minh Quân thì đưa cả tay lên che mặt vẫn không sao che giấu hết một gương mặt đang bị đỏ lên như bị nung lâu ngày trong lửa đỏ.
Ôi! Tình yêu mới kỳ diệu làm sao. Những chân tình mới đáng quý trọng làm sao.